

Remzi KAPTAN

Alevilik Bilinci

Remzi KAPTAN

Alevilik Bilinci

Bu çalışma Remzi Kaptan'ın çeşitli zamanlarda yazdığı yazılardan ve yaptığı sohbetlerden derlenmiştir.

Remzi Kaptan, 1976 yılında K. Maraş'ta dünyaya geldi. Bir çok Maraşlı Alevi gibi çocukluğu Maraş olaylarının ağır etkisi altında geçti. Remzi Kaptan, kişilik bilincine ulaştıktan sonra tercihini Alevilik yoluna hizmetten yana yaptı. Bu tercihin gereği olarak Alevilik yoluna hizmetini sürdürmeye devam ediyor.

İletişim için: remzi.kaptan@yahoo.com

Neden Aleviler Adına Örgütlenme?

Nasıl Bir Alevi Örgütlenmesi?

En genel tanımı ile örgütlenme “ortak bir amacı ya da eylemi gerçekleştirmek maksadıyla bir araya gelmiş kurumların ya da kişilerin oluşturduğu birlik” anlamına geliyor. Bunu biraz daha detaylandırdığımızda “belirli bir amaca yönelik, birbiriyle bağlantılı çalışmaların gerçekleştirilmesi için kişilerin önceden belirlenmiş görevler ve sorumluluklar çerçevesinde bir araya gelmesiyle oluşan, tamamlayıcı ve süreklilik gösteren toplumsal yapılandırma”. Örgütlenmek, kurumsallaşmak, bir araya gelip ortak bir irade oluşturup kendi geleceğine yön vermek her toplum için zorunluluktur. Bir topluma yapılabilecek en büyük kötülük, o toplumun örgütlülüğünü parçalayarak, önderlerini yok ederek o toplumu örgütsüz, öndersiz bırakmaktır. Örgütsüz, öndersiz bir toplum tarih sahnesinden çekilmeye, dolayısıyla imha olmaya mahkumdur. Böylesi trajik bir sona karşı toplumlar daima tetikte olmuşlardır. Örgütlülüğe sıkı sıkıya sarılmışlardır. Zira bir toplumun düşmanı o toplumu yok etmenin, zayıflatmanın, güçsüz bırakmanın, kendi egemenliği altına almanın en kolay yolunun o toplumun örgütlülüğünü dağıtmaktan, kurumlarını yıkmaktan/işlevsiz bırakmaktan geçtiğini bilir. Bu sebepten onlarca entrika, hile geliştirerek ve acımasız bir şiddet kullanarak o toplumun öncü gücü tasfiye edilir. Geride kalanlar ise tehlike olmaktan çıkarılmış, kendilerine hizmet edecek hale getirilir.

Bütün bu tespitlerden de anlaşılacağı üzere örgütlenmek her toplum için yaşamsaldır. Bu yaşamsallık Aleviler için daha da yakıcı bir hal almıştır. Çünkü Aleviler asırlardır yok sayılıyor, inkar ediliyor, dışlanıyor, horlanıyor, katlediliyor . Bu böyle devam edip gidiyor. Alevi toplumumuzun hiç bir hakkı verilmediği gibi, çoğunluk olan yobazların baskısı hayatın her alanında yoğunlaşarak sürüyor. Kendimizi yani Aleviliğimizi inkar ediyoruz. Çoğu kez çok bilmiş yobazlar güruhu bizlerin temel anlayışlarıyla alay ediyor. Sesimizi çıkaramıyoruz. Bu yobazlar karşısında ezik bir şekilde duruyoruz. Yobazlar inancımıza zerre kadar saygı duymadıkları gibi iktidar olmalarına güvenerek bizleri yaşamın her noktasında hiçleştirmeye çalışıyorlar. Alevi toplumuna dayatılan bütün olumsuzluklara karşı ne yazık ki güçlü bir karşı duruş sergileyemiyoruz. Toplumumuzun örgütsüz olması neticesinde karşı duruşu ortaya koyamıyoruz. Gereken güç ve birlikte olmadığımız yani örgütsüz olduğumuz için günden güne asimle ediyoruz, dışlanıyoruz, hayatın bütün alanlarında yok sayılıyor ve en önemlisi de kimliğimiz hala sakıncalı, kuşkulu ve yasak!

Ne yazık ki günümüzde dahi Alevilik inancı hala yasaklı bir inançtır. Alevi inancına inanan Aleviler üzerindeki baskılar dolaylı ve direkt olarak tarihte olduğu gibi günümüzde de devam ediyor. Dolayısıyla örgütlenmek, Hacı Bektaş Velinin deyiimiyle “Bir olmak, diri olmak, iri olmak“ yani örgütlü olmak Aleviler için hayatiyet arz ediyor. Eğer Aleviler doğru bir şekilde, özüne

uygun bir şekilde örgütlenmezse daha çok baskı görür, yasaklı olur, dışlanır, asimile edilir. Tekrar ısrarla vurgulayalım ki Aleviler ivedi bir şekilde bir araya gelip kurumlarını yaratmalı ve hayatın her alanında varlıklarını dosta düşmana his ettirmelidirler. Bilindiği gibi hayat boşluk af etmiyor. En küçük bir boşlukta bile birileri tetikte sızmayı bekliyorlar.

Bir şeyler yapmalıyız. Toplumumuza, değerlerimize, inancımıza sahip çıkmalıyız. Bir futbol takımını savunduğumuz kadar inancımızı, toplumumuzu sahipleniyor muyuz? Bir araba almak için verdiğimiz paranın binde birini bu yola hizmet için veriyor muyuz? Giyeceklerimize, içeceklerimize harcadıklarımızın çok azını da hizmete veriyor muyuz?

Neden Alevi toplumuna, Alevi toplumunun şahsında insanlığa hizmet etmeyelim? Alevi toplumunun şahsında insanlığa hizmet etmek şereflice bir davranıştır. Neden her türlü boş ve anlamsız şeylere hizmet ediyoruz da toplumumuza hizmet etmeyelim?

Tarihin de kanıtladığı gibi Alevilik bir bütün olarak bütün insanlık için kazanımdır. Alevi inancı insanidir. İnsanın mutlu ve huzurlu yaşaması için davettir. Bu gerçeklik eninde sonunda kabul görecektir. Şimdiden bir çok aydın Alevi inancını araştırmaya başlamıştır. Neden Alevilerin Brezilyada cemeveleri olmasın? Neden Afrikada cemevleri olmasın? Önümüzdeki yıllarda her renkten, ırktan, coğrafyadan insanlar kendilerini Alevi olarak görürlerse buna şaşılmalıdır. Bunun

için geç bile kalınmıştır. İşte şimdi bu geç kalınmayı hızlandırmak önümüzde görev olarak durmaktadır. Ya bu görevi yerine getireceğiz yada köşemize çekileceğiz.

Milyonlarca insanın kanı ve emeğiyle ortaya çıkmış olan bir inanca neden hizmet etmeyelim?. **Bir Budist Budizme, Sünni Sünniliğe, Katolik Katolikliği hizmet ediyor da neden bir Alevi Aleviliğe hizmet etmesin?** Alevi olmak, Alevi inancına hizmet etmek suç değildir. Nasıl ki herhangi başka bir inançtan insan inancına hizmet ediyorsa, Alevilerin de Aleviliğe hizmet etmesi hakkıdır. Aleviler bu doğal haklarını kullanmak zorundalar. Ayrıca Alevi inancına hizmet etmek başka bir inanca düşmanlık etmek değildir. Birileri bilinçli olarak Alevi inancını basitleştirmeye çalışıyor. Sanki Alevi inancının gelişmeye, yaşamaya hakkı yok. Oysaki diğer inançlardan inananlar inançlarını geliştirmek için, dünyanın her yerindeki insanlara ulaştırmak için akla gelecek ve gelmeyecek metotlar geliştiriyorlar. Neden Alevilerde Alevilik inancını insanlıkla buluşturmasınlar? Nasıl ki diğer inanç mensupları inançlarını dünyanın her yerinde tanıtıyorlarsa Alevilerin de en az onlar kadar inançlarını insanlıkla buluşturmaya hakları vardır. Bu noktada Aleviler geç bile kalmışlardır. İşte bu geç kalınmışlığı durdurmak, Aleviliği yasaklı durumdan kurtarmak, insanlıkla buluşturmak için örgütlenmeliyiz.

Halihazırda “Alevi” adı ile mevcut örgütlenmeler var. Ancak bizce bu örgütlenmeler ihtiyaca cevap vermek şurada dursun, daha güçlü bir örgütlenmenin önünde engel durumdadır.

Günümüzdeki çeşitli Alevi örgütlenmelerinin –Alevi adı altında örgütlenme dersek daha doğru yapmış oluruz- yönetici kadroları çeşitli partilerin, örgütlerin, ideolojilerin, kurumların güdümündeler. Veya direkt onların üyeleridirler. (istisnalar hariç) İşte bu Aleviler dışı güçler mevcut Alevi adlı kurumların yöneticileridirler. Dolayısıyla bu tür kurumlardan doğru bir şekilde Alevi toplumuna hizmet etmelerini beklemek saflık olur. Bu kurumlarda elbette bütün samimiyeti, inanmışlığı ile hizmet eden canlar var. Ancak bu canların olması bile gerçeği değiştirmiyor. Mevcut Alevi adı ile oluşmuş kurumların temelinde çeşitli güçlerin çıkar hesapları, dengeleri var. Çünkü geline aşamada artık Aleviliğin tamamen yok edilemeyeceği anlaşılmıştır. Bu anlaşılmadan hareketle, yok edilemeyecek Aleviliğin mümkün mertebeye farklı algılamalara ve yorumlamalara sebebiyet verilecek şekilde bir sunum ortaya çıkmıştır. Aleviliği, Alevi olup da inancını asgari düzeyde bile bilmeyen ve Alevi olmayan kesimlere “tanıtmak” için bir kampanyalar dizisi yıllardır sürüyor. Bununla amaçlanan Alevi olanların kafalarını bulandırmak, muğlak ve birbirinden farklı Alevilik tanımlamaları yaparak asırların imbiğinden geçmiş olan değerlerin içini boşaltmak ve böylece kendi çıkarlarına uyan bir toplumsal kesim oluşturmaktır.

Bütün kuşatmalara, asimilasyona, baskılara, yok saymalara rağmen Alevilik var olmaya devam ediyor. Her ne kadar Alevilik inancına inanan Alevilerin sayısı eskiye oranla azalmışta olsa, Alevilik varlığını sürdürüyor. Bütün

olumsuzluklara rağmen, kendini inkâra zorlamalara rağmen Alevilik inancının varlığını sürdürmesi beraberinde bazı güçlerin hesaplarını yeniden yapmalarını getiriyor. Çeşitli güç odakları yok edilemeyen Alevi inanç gerçekliğini ve beraberinde toplumsal konumu kendi siyasi, ideolojik, ekonomik, çıkarlarına uygun hâle getirme çalışmaları yürütüyorlar. Bu odaklar tek bir güç olmayıp çeşitli güçler olduğundan ve bu güçler arasında yerel ve global düzeyde bir çok anlamda çatışmalar olduğundan, bu çatışma Aleviler ve Alevilik boyutuyla da sürmektedir. Her güç kendisine uygun bir Alevilik modeli sunuyor. İnançın esas boyutu kimsenin umurunda değil. Dikkate alınan yegane unsur, kendilerine hizmet edecek şekilde dizayn edilmiş olan unsurdur. Aleviler arasındaki bazı söz sahibi kişiler bilerek, bazıları da bilmeyerek bu oyunun oyuncuları arasındadırlar. Bazıları çıkarları gereği -ideolojik, ekonomik, siyasi vb. - bu oyunun gönüllü sürdürücüleri olurken, bazıları da farkında olmayarak kafa bulanıklığının neticesinden dolayı oyunu sürdürüyor.

Ama ne olursa olsun, hangi güç en mükemmel donanıma sahip olursa olsun, **kazanacak olan asırların süzgecinden süzülerek, sayısız erenlerin hizmet ettiği ve kendi şahsında temsil ettiği anlayış olacaktır. Gerçek manada Hz. Ali sevdasını katıksız yüreklerinde taşıyanların olacaktır.** Her ne kadar bu anlayışa sahip olan ve inancını hiçbir biçime, gösteriye koymadan bütün sadelikleriyle yaşayanlar azınlıkta da olsa, sesleri cılız hatta hiç çıkmasa da kazanacak olan ve insanlık var oldukça yaşayacak

olan, yaşaması gereken bu inanç anlayışı olacaktır. Farklı güç odakları istedikleri kadar Aleviliği basite indirgemeye çalışsınlar. Şiiliğe yamamaya, Sünniliğe eklemlemeye çalışsınlar. İstedikleri kadar kendi dar ideolojilerinin arka bahçesi olarak görsünler, istedikleri kadar ırkçı fikirlerine alet etmeye çalışsınlar. İstedikleri kadar Hz. Ali'den, Oniki İmam'lardan koparmaya çalışsınlar. Başaramayacaklardır. Aleviliği öz mecrasından çıkaramayacaklardır.

Bu belirlemelerden yola çıkarak neden mevcut örgütlenmelerin Alevi toplumunun yüzde birine bile ulaşmadıklarının sebebi daha rahat kavramış oluruz. Her ne kadar bunların sesleri çok gür çıksa da özünde çeşitli hesaplara dayanan yüreği ve beyni bu dava için atmayan insanların oluşturdukları örgütlenmeler başarısız olmaya mahkumdurlar. İşte bu tespitler sonucu yüreğinde ve beyinde Aleviliği yaşayanlar olarak kurumlaşmaya davet ediyoruz. Gençliğin şahsında bütün Alevilere bir kez daha sesleniyoruz: Alevi gençliği; artık yeter gaflet uykusunda uyuduğun. Uyan, uyan ve kendine gel! Etrafına bir bak. Bak ki, mazlum ve mahzun toplumun ne halde, gör. Toplumun yok olmanın eşiğinde. Eğer sen gaflet ve dalalet uykusundan uyanmazsan, toplumun yok olup gidecek. Eğer sen müdahale etmezsen, asırlar boyunca büyük bedeller verilerek korunmuş olan değerlerin yok olup gidecek. Eğer sen hemen şimdi "Ben Aleviyim ve hep Alevi kalacağım" demezen artık kimse diyemeyecek.

Alevi gençliği; sen asi ve asil ataların torunusun. Sen Adem peygamberden, Hz. Muhammed'e insanlığın sesinin devamısın. Sen her türlü hileye ve düzenbazlığa boyun eğmeyen Hz. Ali'lerin, zalimin zulmüne biat etmeyen İmam Hüseyin'lerin, kötülere kanmayan İmam Hasan'ların, zorbalığa karşı direnişi yükselten Babailerin, haksızlığa bir kez bile rıza göstermeyen Eba Müslüm'lerin, kötülerin ve sömürücülerin korkulu rüyası Hasan Sabbah'ların, ölümü gülererek selamlayan Bedrettin'lerin, Börklüce Mustafa'ların, Torlak Kemal'lerin, yüzülen derisini sırtına alıp giden Nesimi'lerin, darağacında da olsa doğruları haykıran Hallacı Mansur'ların, Hınzır'lara inat şaha giden Pir Sultan'ların, Hacı Bektaş'ların, Kalender Çelebi'lerin, Mevlana'ların, Bozoklu Celal'lerin, Yunus Emre'lerin, ateşte semah dönenlerin değerlerini teslim ettikleri gençsin. Sana yakışır mı uyumak? Sana yakışır mı ateşte semah dönenlerin değerlerine sırt dönmek? Sana yakışır mı serçeşmenin başını bırakıp gitmek?

Sana yakışmaz.

Yakışmaz sana atalarının boyun bükmediği yobazlara boyun bükmek.

Sana yakışmaz ölüme gülererek gidenlerin gülüşlerini yarım bırakmak.

Sana yakışan, asi ve asil atalarının mirasına sahip çıkmaktır.

Sana yakışan, umudunu yitirmeden, asla pes etmeden, bıkmadan , yorulmadan aşk ile gerçeklerini savunmaktır. Sakın

umutsuzluğa düşme! Yobazlar güçlü olabilir, toplumun seni anlamıyor olabilir, arkadaşların para için, maddiyat için her şeylerini satabilirler. Ama sen asla davandan vazgeçme. Herkesler satsa bile sen Ali'ne, Hacı Bektaş'ına, Oniki İmamlar'ına, pirin Pir Sultan'a ihanet etme! Yalnız kalsan da, aç kalsan da asla alçalma. Kötünün karşısında alçalmaktansa, değerlerinden vazgeçmektense, aç kal daha iyidir. Senin Pirlerin öyle yapmışlardır. Haydi, kuşan öfkeni, öfken bilince dönüşsün, bilincin eylem olsun, eylemin özgürlük olsun!

Bu duygu ve düşüncelerle bir araya gelmiş, amaçları yasaklı olan Alevi inancını yasal güvencelere kavuşturmak olan, Alevi inancını insanlıkla buluşturmak olan ve Alevi toplumunun şahsında insanlığa hizmet eden insanların oluşturduğu kuruma bir destek de siz verin.

Bizler, tarihe yön vermiş, değiştirmiş, insanın gerçek manada insanlaşmasına katkı sunmuş Alevi ulularının ardıllarıyız. Bizler Hz. Ali'de sembolleşen sayısız erenin temsil ettiği yolun günümüz yol sürdürenleriyiz. Asırlardır binlerce erenin hizmet ettiği bu yola sizler neden hizmet etmeyesiniz? Bu erenlerin oluşturduğu zincire neden sizlerde bir halka olmayasınız? Bu yazıyı okuyarak şu an bu düşüncelerin farkına vararak ilk adımı attınız, gerisini getirmek yani kurumsal hale getirmek sizin elinizde.

Madımak Yangınlarından Çıkıp Geliyoruz

Açlığın

yokluğun

Madımak yangınlarının

ortasından

çıkıp geliyoruz.

Acıların

ihametlerin

kahpeliklerin

çemberinden çıkıp geliyoruz.

Yenilmeyeceğiz.

Aman vermeyeceğiz zalime.

Boyun eğmeyeceğiz namerde.

Aç kalacağız

ama asla alçalmayacağız.

Yoksul olacağız

yoksun kalacağız

ama insan olarak kalacağız.

Satın alınamayacak kadar

yücedir sevdamız.

Elbette zafer şarkıları

söyleyeceğiz

Pir Sultan türküleri söyleyeceğiz.

Aleviliğe Bağlı Kalmak

Bıkmadan, yorulmadan, usanmadan doğru bildiklerimizi hayata uygulamaya, doğru bildiklerimizin ışığında hayatımıza mana vermeye devam edeceğiz.

Hayat, bağrında taşıdığı bütün çelişkileriyle akıp gitmeye devam ederken bizler, hayatımızı anlamına uygun bir şekilde yaşayacağız. Şimdiye kadar nasıl kararlılıkla, azimle, ısrarla, en küçük bir tereddüt daha göstermeden YOLumuza bağlı kaldıysak bundan sonrada aynı şekilde yolumuza bağlı kalmaya devam edeceğiz.

Yaşamak güzeldir. Tek başına yaşıyor olmak, anlamlı yaşamak değildir. Her nefes alış verişte anlamlı yaşamak, güzel yaşamaktır. İnsanın bütün çabası, hayatı anlamına uygun bir şekilde yaşamaya dönüktür.

Bizler için anlamlı bir hayatın sahibi olmak, Aleviliğe bağlı kalınarak olabilir.

Aleviliğe bağlı olmak; Hz. Ali'ye, Ehlibeyte, Pir Sultan'a, Hacı Bektaş'a 12 İmamlara ve onların şahsında cümle yol sürenlere bağlı kalmaktır.

Aleviliğe bağlı olmak; samimi, içten, çıkarsız, pazarlıksız olmaktır.

Aleviliğe bağlı olmak; gelişmektir, büyümektir. Tarih ve toplum bilincine ulaşmaktır.

Aleviliğe bağı olmak; insan ve doğası sevgisidir. Kendisi ve doğayla, çevresiyle barışık olarak yaşamaktır.

Aleviliğe bağı olmak; insan ve doğa sevgisiyle dolup taşmaktır.

Aleviliğe bağı olmak; asla ama asla acizliğe düşmemektir, pes etmemektir, namerde boyun bükmemektir, zalimin zulmüne ortak ve seyirci olmamaktır.

Aleviliğe bağı olmak; ciddiyettir, coşkudur, aşkınlıktır, dostluktur, saygıdır.

Aleviliğe bağı olmak; Pir Sultanca deyişler söyleyerek, ateşte semah dönenlerin yolunda ateşte semah dönmeye devam etmektir.

Bizlerin hayatı böyle anlamlı olur. Böylesi bir hayat ideal hayattır. Yobazlığın din diye dayatılıp kutsandığı, yozluğun modernlik olarak cilalandığı, çıkarın, paranın, maddiyatın esas olduğu, her türlü üçkağıtçılığın marifet sayıldığı, sahtekarlığın yetenek diye sunulduğu bir hayat, hayat değildir. Böylesi ilişkilerle örülü bir hayat, çirkinlik ve pislik deryasında yüzmektir.

Varsın yobazlar, yozlar, üçkağıtçılar, sahtekarlar yaptıkları ve yaşattıkları her türlü geriliği, çirkefi, pislği güzelmiş diye yansıtın. Varsın ahlaksızlıklarını marifet olarak sunsunlar. Bizler böylesi kirliliklerden uzak duracağız.

Olmasın. Paramız olmasın, maddiyatımız olmasın. Bizlerin Şah-ı Merdan Ali'si her şeye yeter. Semahlarımız, deyişlerimiz bize yeter.

Alevi inancı asırlardır yok edilmek isteniliyor. Alevi toplumu yok sayılıyor, dışlanıyor, hor görülüyor, Aleviliğinden dolayı aşağılanıyor, katlediliyor. Alevi toplumu tarihten günümüze çok zorlu süreçlerden geçerek geldi. Aleviliğin gelecek bin yıllarda da yaşaması için neler yapılmalıdır? Mevcut durumdan yola çıkarsak gelecek için pek ümitli bir tablo yok. Geleceğin garanti altına alınması için en başta yapılması gerekenler nelerdir?

Here şeyden önce Alevilik inancı taşıdığı muazzam değerler bakımından ve insanlığa yaptığı katkılar bakımından bile olsa mutlaka gelecek binli yıllarda da olmalıdır. Sadece gelecek binli yıllarda değil, insanlık olduğu müddetçe Alevilikte olmalıdır. **Gelecek binli yıllarda da semah dönülmeli, değişler söylenmelidir. İnsanlık uzayda koloniler kursa da Alevilik olmalıdır. Alevilik insanlığa hayatı anlamlandırmada gereklidir.**

Soruda da belirtildiği gibi Alevi toplumu sayısız katliamlar yaşamıştır. İnsanlığın tanık olduğu en vahşi kıyımlarla karşı karşıya kalmıştır. Sayılamayacak kadar çok canlar bu uğurda serlerinden vazgeçmişlerdir. Her şeye rağmen, bütün zorluklara rağmen günümüze kadar varlığını sürdürmüştür. İstenilen düzeyde bir gelişim olmasa da Alevilik vardır.

Bir inanç toplumunun insanlık ailesi içerisinde ciddiye alınması, saygı duyulması, o inanca inanan insanların yaşam biçimiyle alakalıdır. Alevi inancına inanan Aleviler eğer

insanlık ailesi içerisinde kabul görmek istiyorlarsa ve Aleviliğin gelecekteki kuşaklarında inancı olmalarını istiyorlarsa; bunun gereklerini yerine getirmeleri gerekir. Bunun yolu da Aleviliği içselleştirmekten geçiyor. Söz düzeyinde bir Aleviyi kimse önemsemez. Söyledikleriyle yaptıkları arasında büyük farklar olan bir Aleviyi kimse ciddiye almaz. Kaldı ki söyledikleriyle davranışları bir bütün olmayan bir kişiyi, kişi olarak da kimse ciddiye almaz. Eğer bir inanç toplumunu temsil iddiasında iseniz o vakit daha da dikkatli olmak ve yapılan her işe atılan her adıma azami özen göstermek durumundasınız.

Alevi toplumuna önderlik iddiasında olanlar söylediklerinden çok yaşamlarıyla örnek olmalılar. Kişi en cafcıflı, tumturaklı sözleri söyleyebilir. Ancak söyledikleri ile yaptıkları arasında benzerlikler yoksa, söyledikleri kulağa ne kadar hoş gelse de bir anlam ifade etmez.

Her Alevi potansiyel bir Alevi önderidir. Herkes elbette bunun farkında değildir. Bunun farkına yalnızca Alevilik Bilincine ulaşmış kişi varır.

Nedir Alevilik Bilincine ulaşmak?

Alevilik Bilinci, genelde insanlığın tarihini özelde Aleviliğin tarihini bilmektir, yaşama bir bütün halinde anlam vermektir. Hz. Peygamberden, Hz. Alilerden, 12 imamlardan oluşan ve daha önceleri de/daha sonraları da peygamberlerin, Kamil İnsanların birer halka olduğu zincire ulaşmaktır. Bu zincire ulaşan, bu zincirin farkına

varan elbette buna bir halka olma/halka ekleme gayretinde olacaktır/olmalıdır.

Aleviliğin önemli, yaşamsal olduğuna inanmaktır Alevilik Bilinci. Önemliden ziyade insanlık için gerekli olduğuna inanmaktır. Eğer gerekli olduğuna inanıyorsak neden insanlıkla buluşturmayalım? Bir Sünni Sünniliği, Budist Budistliği, Katolik Katolikliği, Ateist Ateistliği, Protestan Protestanlığı yayıyorsa ve bu inandığı inanca (inanmamak da inanmaktır, inanmamaya inanmaktır) daha çok insanın inanmasını istiyorsa neden Alevi olan inancını insanlığa tanıtmaz ve neden dünyanın bir çok coğrafyasında, mesela Güney Amerika kıtasında Brezilya da deyişler söylenmesin, semahlar dönülmesin? Bunun gerçek olabilmesi için neden çalışmayalım? Sünniler çalışıyor, Katolikler çalışıyor, Budistler çalışıyor bizler neden Alevilik için çalışmayalım?

Bütün yetmezliklere rağmen eğer hala Aleviler varsa, bunu tarih boyunca sergilenen inanılmaz direnişlere borçluyuz.

Önderlerimiz, İmam Ali`ler, On iki İmamlar, Seyyid Nesimler, Hallac-ı Mansurlar, Hacı Bektaşlar, Pir Sultanlar, Bozoklu Celallere,borçluyuz. Sadece bizler için değil, bütün insanlık için, insanlık onuru adına önderlerimiz birer değerlidir.

Önderlerimiz, şartlar ne kadar aleyhlerine de olsa da mutlaka bir çıkış yolu bulmuşlar ve toplumsal varlığımız devam etmiştir.

Elbette toplumsal konumumuz hak ettiğimiz noktada değil. Hala inancımıza yönelik aşağılık iftiralar, korkunç kinler mevcut.

Hala varlığımızı kabul etmeyen ve fırsatını bulduğunda bizleri diri diri yakan/ yakacak olan yobaz bir zihniyet mevcut. Bütün bu olumsuzluklara rağmen bizler varız ve gelecekte de var olmamız için yapmamız gereken, toplumsal konumumuzu sorgulamak ve bunu ileriye götürecek yapısal çalışmalar yapmaktır. Kalıcı kurumsal çalışmalar ile bütün dünya coğrafyalarında tanıtım çalışmaları yapmak, sanıldığı kadar zor çalışmalar değil. Bu kurumların acil görevlerinden biri de yukarıda izah etmeye çalıştığımız gibi Aleviliği içselleştirmiş, Alevilik Bilincine sahip kişileri yetiştirmek olmalıdır.

Herkesin olduğu kadar bizlerinde Aleviliğimize/inancımıza/değerlerimize sahip çıkmamız, inancımızın daha çok insana ulaşmasını istememiz, daha çok insanın Alevi inancını benimsemesini istememiz biz Alevilerin en insani hakkıdır. Bunun için yapmamız gerekenlerin en başında bu inancı özümseyip içselleştirerek yaşamsal kılmamız ve böylelikle bu yaşam biçimimizle kendimizi diğer kesimlere tanıtmamız geliyor.

Alevi Yoluna Hizmet İddiasında olanlar Korku Duvarını Aşmalıdırlar

Biz Alevilerin yüreği, beyni, duyguları, düşünceleri korku duvarlarıyla çevrilmiş durumda. En basit, insani bir isteğimiz bile asırların getirmiş olduğu zulüm cenderesinin duvarlarına takılıyor. Başka toplumlardaki bireylerin ciddiye bile almadıkları bazı davranışlar, eylemler bizlerin benzinin sararmasına, soluğunun hızlanmasına sebep oluyor. Yani korkuyoruz. Kendimizi ve doğrularımızı savunmaktan, dile getirmekten korkuyoruz. Her an baskı altında yaşadığımızdan, her an katliam tehdidi altında olduğumuzdan dolayı bütün bunlar oluyor. Çünkü tarihimizden öğrendiklerimiz var. Bu öğrendiklerimizin başında da egemen olanların bize karşı en küçük bir merhametlerinin olmadığı gerçeğidir. Doğrularımıza ve inancımıza saygıları olmadığı gibi, bizleri yok etmek, yer yüzünden silmek içinde çokça çabaları ve eylemleri olduğundan bizlerde amansız korkularla yaşamak durumunda kalmışız/kalıyoruz.

Ancak bu böyle gitmez, gitmemeli. Genelde bütün toplumumuz ve özelde bu inanca, bu topluma hizmet iddiasında olanlar hayatın hiç bir alanında korkmamalıdırlar!!! Kişiliklerimizde sinmiş olan korkularla yüzleşilmeli ve en başta korkular aşılmalıdır.

Korkulara mahkum olmuş bir beyin hayatın her alanında taviz vermeye hazırdır. Korkuların tutsağı olmuş bir yürek

soysuzlaşmaya mahkumdur. Korkunun gölgesinde yapılan her hareket yanlış olmaya mecburdur.

Korkmak yerine kendimize güveneceğiz. İnançımıza ve doğrularımıza şüphesiz inanacağız. İnanmanın gereği olarak inancımızı ve değerlerimizi sahiplenip savunacağız.

İnancımızı ve inancımızın şekillendirdiği değerleri sahiplenip savunduğumuzda, bu değerlerimiz ve doğrularımız hayata yansıdığında bizlerin hayatı gerçek manada yaşanmış bir yaşam olur.

Bizlerin amacı anlamlı ve mutlu bir hayatın sahibi olmaktır. İnançımız bizi anlam ve mutluluk dolu yaşama götüren yoldur. Bu ışıklı yolda yürümemiz için ışığımızı kapatıp yolumuza engeller koyanların çalışmalarını boşa çıkarmalıyız. Bunun için kısa süreceğini bildiğimiz ve eğer azimli olursak tekrar aydınlatacağımız karanlıklardan korkmamalıyız. Bilakis, bu karanlığın ve bu engellerin belli amaçlar için oluşturulduğunu bilip ona göre daha bir coşkuyla, güvenle, kararlılıkla, azimle, ihtirasla, aşkla, inançla yolumuzu aydınlatıp yolumuzdaki kirlilikleri temizlemeliyiz. Korkarsak, yolumuzu karartanların hedeflerine istemeyerek de olsa hizmet etmiş oluruz.

İnanarak, Şah-ı Merdan'a güvenerek korku duvarlarını aştığımız gibi bütün zorlukların üstesinden de geliriz.

Alevilik Yoluna Tutkuyla Aşık Olmak

Alevilik yolunu süren ve bu yolun insanlık yaşadığı müddetçe var olmasını isteyenler Aleviliğe tutkuyla bağlı olmalıdır. Daimi bir aşk hali ile, her dem dara durmuşcasına, pirin divanında durmuşcasına, cem erenlerinin o nurlu yüzlerine bakarcasına yaşmalıdır.

Her nefeste cemde solunan hava solunmalıdır.

Cem ki; bütün kirlerin giderildiği, arınmanın ve yeniden doğuşun gerçekleştiği, nurani iklimlerin hakim olduğu, toplumsal huzurun ve bireysel mutluluğun yaşandığı yerdir/zamandır/mekandır.

Alevilik yoluna öyle tutkuyla bağlı olunmalıdır ki, adeta her nefeste bu tutku solunmalı ve yine verilen her nefeste bu yolun o insanı anlam ve mutluluk dolu yaşama götüren görkemi cümle insanlığa, cümle varlığa verilmelidir.

Bırakalım yapılan her davranışı, söylenen her sözü, atlan her adımı; her nefes alış verişte bile bu insanlığın ulaşabileceği soylu ruh hali/bilinç boyutu/anlama gücü diğer canlılara/varlıklara yansıtılmalıdır. Alevi olmak, Alevilik yolunu sürdürmek bunu gerektirir.

Alevi olmak başlı başına soyluluğu ve asaleti tercih etmek demektir.

Alevi olmak insanlık bilincine ulaşmak/ulaşma çabasıdır.

Alevi olmak, Alevilik inancına mensup olup gereklerini yerine getirmek, varoluşa verilebilecek en anlamlı cevaptır.

Alevilik aşkı da soylu bir aşktır. Her tür gerilikten, yan unsurlardan arınmış, berraklaşmış, öz halinde kalmış bir aşktır. Öyle basit, sıradan, ucuz, basma kalıp kavram ve alışageldik duygu ve düşüncelerle yaklaşılmayacak kadar asil bir aşktır. Böylesi bir aşk ancak sınırları zorlayacak bir tutkuyla yaşanabilir.

Alevilik aşkı yaşandığında sadece yaşayanların bilebileceği ve var olan hiç bir hazza, lezzete benzemeyen mutluluklar yaşatan bir aşktır. Bu aşkın anlatılması imkan dahilinde değildir. Çünkü mevcut hiç bir kelime ve kavram bunu anlatamaz.

Yaşandığı ve anlatılmayacağı, her anlatım mutlaka eksikler taşıyacağı için Alevilik aşkını ancak bir bütün halinde yaşayanlar anlayabilir.

Alevilik yolunu sürdürme iddiasında olanlar eğer böyle bir anlayış ile yaklaşırlarsa başarılı olabilirler. Bunun dışında, yani yüreğinin en ücra köşesinde dahil bütün hücrelerinde ve ruhunun bütün katmanlarında hissedip yaşamıyorlarsa, hep bir şeyler eksik kalacaktır.

Alevilik yolunu sürdürme ve bu yolun bütün insanlık tarafından bilinmesini isteyenler, bu yolun cümle insanlığa ulaşmasını ancak bu soylu aşkı yaşayarak götürebilirler. Çok söz söylemek veya çokça yapıldığı gibi günü kurtarmalık göstermelik faaliyetlerle yol alınmaz. Tarih boyunca bunca Alevi ereni ve

yol süreni bunu yapmışlardı. Alevilik inancına olan aşklarını tutku derecesine yükseltip onu bir yaşam biçimi haline getirmişlerdir. Böyle olduğu içinde onların çok söz söylemesi veya fazladan bir caba göstermesi gerekmiyordu. Onların her sözü, her eylemi ve hatta her nefes alış verişleri bu aşkın yansımalarıydı. Günümüz erenlerinde yapması gereken budur.

Alevi Kadını ve Alevilik Bilinci

Bazı kesimler ve kimseler kabul etmese de genel manada bütün dünyada kadınlar, erkek egemen anlayışın hakim olmasından dolayı eziliyor. İnsanların yaşadığı diğer sorunlara ek olarak kadın birde cinsiyetinden dolayı eziliyor. Bu tartışılması bile gereksiz bir gerçekliktir. En gelişmiş demokratik toplumlarda bile kadın cinsiyetinden dolayı eziliyor.

Dünyayı hala -ne yazık ki- erkek egemen anlayışı yönlendiriyor, yönetiyor. Kadın-erkek eşitliği çoğu kez söylem düzeyinden öteye geçmiyor.

Elbette dünyadaki bütün kadınların cinsiyetlerinden dolayı uğradıkları baskıları, yaşadıkları acıları durdurmak gibi bir şansımız/gücümüz yok. Yine kadının eşitliği konusunda bazı çok bilmiş “kadın hakları savunucular” kadar söz söyleme gücünde de değiliz. **Ancak ne var ki Alevi kadınının şahsında bütün dünya kadınlarına kendi penceremizden bakarak düşüncelerimizi söyleyebilme ve düşüncelerimizi eyleme geçirme hakkına sahibiz.**

Değerlerin erozyona uğradığı, toplumsal moral bozukluğunun yaşamın her sahasında etkin bir şekilde his edildiği, yozlaşmanın “ilericilik, çağdaş olmak” gibi argümanlarla benimsettirildiği, yobazlığın ve gericiliğin “değerlerin muhafaza edilmesi, savunulması” olarak yutturulduğu zamanlarda, Alevi kadının yaşamın her alanında kendini konuşturma zamanıdır.

İddia sahibi, bilinç, kararlılık, irade sahibi kadın; değişimin ve gelişmenin sahibi olacaktır.

İnsan, kadınıyla-erkeğiyle yüce bir varlıktır. İnsanın şahsında bütün cümle alem, kainat değerlidir. İncancımızın temelinde insana saygı vardır. İnsanı merkeze alan bir inançtır Alevilik. İnsana yaklaşım bir noktada “hakka” yaklaşımdır incancımızda. İnsanın esas olduğu, insana sevgi ve değer asıl olduğu bir inançta kadın-erkek ayrımı olmaz/olamaz. Belki bir çok incancın, ideolojinin, akımın teorilerinde kadın-erkek eşitliği vardır. Ancak pratikte, teoride belirlenenler işlevsiz kalıyor. Pratikte açığa çıkan erkek egemenliği oluyor. **Oysa bizlerin inancı Alevilikte kadın-erkek eşitliği yaşamın bütün alanlarında mevcuttur. Bunu en açık bir şekilde toplumsal ibadet töreni olan cemlerde görebiliriz.** Cemlerde kadın-erkek ayrı ayrı bölümlerde değil, toplu olarak ibadet ederler. Cemde kadın-erkek yoktur, insan vardır. Hatta egemen inanç mensupları Aleviliği ve Alevileri karalamak için, Alevilikteki bu kadın-erkek eşitliğini kullanmak istediler. Mum söndü ve daha gerçek dışı bir çok iftirada bulundular. Bütün bu gerçek dışı, çirkin, utanç verici iftiraların dayandığı temellerden biride, Alevilerin kadın-erkek eşitliğini hayatın her alanında hakim kılmalarıdır.

Elbette Aleviler üzerindeki yoğun baskı ve katliamlar ve Aleviliğin yasaklı olması, Alevilerin, Aleviliklerini tam manasıyla yaşamamaları sonucunu doğurmuştur. Bunun sonucunda bu temel anlayışa sahip Alevi toplumunda zaman

zaman bazı sapmalar yaşanabiliyor. Ancak özde bu eşitlikçi temel tutum varlığını koruyor.

İşte bu baskıların ve yasakların sonucunda Alevi kadını inanç, felsefe, kültür boşluğu yaşıyor. Bu boşluğu yaşadığının bilincinde olmayarak bu boşluğunu bir takım yozlaştırıcı şeylerle doldurmaya çalışıyor. Ya da yobazların ideolojik argümanlarını çürütecek Alevilik Bilincinden yoksun olduğu için, onlara benzemeye çalışıyor..

Salt Alevi kadını değil, bir bütün halinde toplumumuz büyük bir alt-üst yaşıyor. Ancak bunun en tahripkar sonuçları Alevi kadınının şahsında ortaya çıkıyor. Bu gerçekler bizi üzüyor olsalar bile orta yerde duruyorlar. Bizlere düşen; sorunlar yokmuş gibi davranmak yerine gerçekliğimizi doğru kavramak ve bu doğrulardan yola çıkarak amansız bir şekilde **bizleri gerileştiren, yozlaştıran, yobazlaştıran, yoksullaştıran, yolsuzlaştıran ne varsa üzerine gidip düzeltmektir.**

Başta Alevi kadınları olmak üzere, toplum olarak kendi inanç değerlerimize daha bir yoğunlukla bağlanmalıyız. Yozlaşarak veya yobazlara benzemeye çalışarak bir yol alamayacağımızı geçmiş tecrübelerden biliyoruz.

Alevi kadını, kendisini kuşatan yozluk ve yobazlık çemberinden kurtulacak inançsal değerlere sahiptir. Alevi kadınına düşen, bu değerleri yaşamsal kılmaktır. Bu değerleri yaşamsal kıldığı zaman her tür sorunu aştığı gibi, ideal bir anne, mükemmel bir

eş, değerli bir arkadaş, saygılı bir abla/kardeş, gurur duyulan bir evlat; kısacası özlenen insani kamillerden olur. Ve bu insani kamil çok güzel evlatlar yetiştirdiği gibi, bütünlüklü olarak, çevresinden başlayarak insanlığa güzellikler katacaktır.

Alevi kadını, kendisini geri bırakan, yaşamını anlamsız bir şekilde yaşamasına neden olan basit, ucuz, değersiz, çirkin ne varsa acımadan yırtıp atmalıdır. Yaşamı anlamına uygun bir şekilde yaşamalı/ yaşamaya çalışmalıdır. Her nefes alış veriş bile soylu bir davranış görerek, hayatın sırrına vakıf olmaya çalışarak, güzellikleri işlemelidir hayata. Alevi kadını, Hz. Fatma Anaların, Hz. Zeyneplerin, Hüsniyelerin, Kadıncık Anaların ve daha nice güzel Anaların, Bacıların yürüdüğü bu yolda hiç bir yanlışla sapmaz. Aksine, her nefeste güzellikleri işleyerek, en ücra noktasına kadar hayatı his ederek varılması gereken menzile bu yol ile varır.

Bütün Yozlara ve Yobazlara Rağmen Alevi Kalmak

Yas-ı matem ayı Muharrem gelmişti.
Kerbela'da yaşananlar dün olmuş gibi yakındı.
Ama
ama her devirde olduğu gibi; devrin cahilleri,
gafilleri
vurdumduymazları
insan suretine bürünmüş olan mahlûkatları,
Kerbela'yı yok sayıyorlardı.
Kerbela'da şahlar Şahı İmam Hüseyin'in ve diğer
imamların yoluna bağlılığın sembolü olan on iki günlük
orucu tuttuğu için alaya alınıyordu yol sürenler.
Bu yolu sürenlerden biri de Suna'ydı.
Suna bir yüksek okula gidiyordu.
Yola bağlıydı.
Her fırsatta duasını eder
Ehlibeyt'e ve Hak Erenler'e bağlılığını
Hakka teslimiyetini yenilerdi.
Suna, inançta netleşmiş
yolun edep erkânını kavramış
yola hizmet konusunda kararlıydı.
Ama dedik ya, her devrin Yezitleri
Mervanları
Mülcemleri
Hınzırları vardı.

Suna'nın etrafında bunlardan yığınla vardı.
Suna çok bocalamıştı karar aşamasında.
Ya bu çevreyle irtibatını sürdürüp doğrularını
savunacak
Ya da kendi içine kapanıp sadece derslerine yoğunlaşacaktı.
Suna hem derslerine yoğunlaşmaya,
hem de
yozlarla, yobazlarla
her türlü fikri
zikri
ilmi
edebi
kültürel
yaşamsal konularda mücadele edecekti.
Köken olarak kendisiyle aynı olanların tamamına
yakını yozlaşmıştı.
Yoz yaşamın çamurunda debelenip duruyorlar ama
onlar harikulâde dans figürleri yaptıklarını düşünüyorlardı.
Bataklık çekici olduğundan, taraftarları günden güne
çoğalıyorlardı.
Bataklığın pisliğinde yok olup gidiyorlardı.
Ne acıdır ki,
yok oluşlarının farkına,
yok oluşa yakın,
artık geriye dönüşün mümkün olmadığı bir zamanda
varıyorlardı.

O zaman da iş işten geçmiş oluyordu.
Yobazlar ise savunduklarının aksini pratikte uyguluyorlardı.
Söylemlerinde, kardeşliği esas aldıklarını söylerken, pratikte düşmanlığı,
söylemde yeniliği, pratikte geriliği
söylemde farklı inanca saygı derlerken, pratikte katledilmeleri için fetva veriyorlardı.
Yobaz, köhnemiş gelenekleri inanç diye yutturmaya kalkışıyordu.
Kendi doğrusundan başka doğru tanımıyordu.
Yığınla çelişki olmasına karşın "bu doğrudur" diyordu.
İşte böylesi yozlarla, yobazlarla dolu okulda bir onur mücadelesi veriyordu Suna.
Yas-ı matem ayı Muharrem olduğunu bildiklerinden Suna ile akılları sıra alay etmeye çalışıyorlardı.
Okulun kantininde hem yoz grup, hem de yobaz grup Suna'nın başına toplanmış Suna'yı soru yağmuruna tutuyorlardı.
İlginçtir,
yozlar ile yobazlar görünüşte zıt fikirdeler ama özde aynılar.
Her iki grupta Suna'yla dolayısıyla inancıyla alay etmeye çalışıyordu.
Her iki grubunda kullandıkları argümanlar aynıydı.
Nasıl olur demeyin.
Oluyor.
Biri Allahsızlığı bayrak edinmiş.

Diğeri ‘Allah adına kendini yetkili görüp’ insan öldürecek kadar kendisini “Allahçı“ gösteriyor.
Ama Suna’ya
Suna’nın şahsında Ehlibeyt’e ve Ehlibeyt taraftarlarına saldırı konusunda ikisi bir oluyor.
Sentez olamayacak kadar zıt olan bu anti’ler Suna’ya saldırıda birleşiyordu.
İlginç.
Ama,
ama onlar saldırdıkça Suna sakinleşip Ehlibeyt’in savunmasını yapıyordu.
Tıpkı Hüsniye
Hz. Zeynep
Hüseyin
Pir Sultan
Babailer gibi...
Suna sorulan en mantık dışı, ahmak soruları dahi onların tezlerini çürütecek şekilde cevaplıyordu.
Sorulan en ahlâk dışı iftiraları onlara Hüseyince bir tavırla iade ediyordu.
Böyle tartışmalar çok olmuştu.
Aslında bunlar düzeyli tartışmalar olmayıp, düzeysiz saldırılardı.
Suna her defasında saldırıları püskürtüp mevzisini sağlama alıyordu.
Suna her saldırı sonucu yenilmek,

pes etmek bir yana dursun daha da güçleniyordu.
Bilinç düzeyi yükseliyor,
hedefleri netleşiyor,
kararlılığı keskinleşiyor,
ufku genişliyordu.
Akşam olup Suna eve varınca ailesinin onu sofrada
beklediğini gördü.
Babası duayı edip bütün aile ilk orucunu/ıftarını açacaktı.
Baba bütün samimiyeti
İçtenliği
teslimiyeti
inanmışlığı ile duasına başladı.
Bismillahirrahmanirahim
ey yüce Allahım
bize bu Muharrem orucunu
Kerbela matemini tutmayı nasip ettiğin için sana hamdı
senalar olsun.
Peygamberine salât ve selam olsun.
Kerbela şehitlerinin ruhları ilahi nurun ile şad olsun.
Yezide ve soyuna lânet olsun.
Bütün şehitlerin
erenlerin
evliyaların yüzü suyu hürmetine,
tuttuğumuz oruçları,
yaptığımız ibadetleri
Dergahı izzetinle kabul eyle.

Selamullah Ya Hüseyin!

Selamullah Ya Hüseyin!

Selamullah Ya Kerbela'da susuz şehit düşen Şühedalar!

Bismişah Allah Allah diyelim,

Hak lokması yiyelim.

Gerçeğe Hü!

Alevilik Aşkı Aşkların En Güzelidir

Sonda söyleyeceklerimizi basta söyleyelim.

Hiç bir ilgiyi, sevgiyi, aşkı küçümsemiyoruz. Ancak bizce aşkların en güzeli; binlerce yılın süzgecinden geçip, sayısız erenin-yol sürenin hizmet ettiği, hizmet ederek kendisini bulduğu ve bu bulduğundan bir şeyleri kattığı Alevi inancına olan aşktır.

Alevilik inancı yaşamımızı anlamına uygun, dolu dolu, her nefes alış verişi soylu bir davranış-eylem olarak yaşamının adıdır.

Alevilik inancı bizleri anlam ve mutluluk dolu yaşama götüren yoldur. Bunun içindir ki *“sorma be birader mezhebimizi, biz mezhep bilmeyiz yolumuz vardır”* diyor Nesimi.

Var olanlar insanoğluna yetmediği için insanoğlu hep arayışta. Her daim kendini sorgulamada. Yaşam öyle basit, anlamsız, sebepsiz, önemsiz değildir. Her şey bir yana nefes alıp vermek bile çok önemli bir olaydır.

Alevi olmak, varoluşa verilebilecek en geçerli cevaptır.

Alevi olmak, neden var olduğunun cevabını verdiği gibi, bu var olmayı anlamlı kılmanında yoludur.

Alevi yolunun inceliklerini bilmek, bu nazenin yola Nesimi gibi tutkuyla bağlı olanların yapmış oldukları katkıları görmek sıradanlığı aşmak demektir.

Alevi olmak, bu manada insan olmaktır. Her insan suretinde görünen insan değildir. İnsan olmak, surette insan olmak değildir, manada insan olmaktır. Alevilik bu manayı veriyor almak isteyenlere.

İnsan, sıradanlığı aşabildiği ölçüde insandır. Her çarpıklık sıradanlığı aşmak değildir. Surette insandan çıkıp manadaki insana ulaşmak, bir bütün halinde insan olmak, ham ervahlıktan çıkıp ehli kamil olmak demektir.

Aleviliğin amacı budur. Tek tek fertlerden başlayarak cümle insanların insan-ı kamil olmasıdır. Alevilik bunu sağlıyor. Cehaletten ve her türlü yozluktan, yobazlıktan insanı arındırıp gerçek anlamda insan olmayı sağlıyor.

“Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?” Elbette ki olmaz. İşte Alevilik bilmeyi, farkında olmayı, anlamayı, kavramayı ve... ve... en önemlisi de insan olarak yaşamayı sağlıyor.

Bunca Alevi önderi, yol süreni Alevilik için zerre kadar dahi tereddüt etmeden malını, ailesini, canını ve var olan her şeyini gerektiğinde feda etmiştir. Alevilik inancı onlara gerçek anlamda insan olarak yaşamamanın anlam ve değerini verdiği için bunu yapmışlardır.

Alevilik aşkı böyle bir aşktır. Sıradan bir ilgi, sevgi olayı değildir. Bütün olarak yaşanan, tek tek hücreleri bile sarıp sarmalayan bir aşktır. Tutkuyla yaşanan ve ancak yaşayanların bildiği lezzetler sunan bir aşktır.

Daha 6ncede s6ylemiştik; 'aşk anlatılmaz, yaşanır' diye. Sıradan bir ilgiyi, sevgiyi, aşkı bile anlatmak bunca zorken aşkların en g6zeli olan Alevilik aşkını anlatmak neredeyse imkansız. Bunun i6in bu aşkı yaşamaya ancak davet edebiliriz. Ve b6yle bir aşkın m6mk6n, imkan dahilinde olduğuna şahadet getirebiliriz.

Pirlerin Ardılları

Bizler, tarihe yön vermiş, değiştirmiş, insanın gerçek manada insanlaşmasına katkı sunmuş Alevi ulularının ardıllarıyız.

Bizler Hz. Ali`de sembolleşen sayısız erenin temsil ettiği yolun günümüz yol sürdürenleriyiz.

Ne durdurabilir ki bizi?

Hiç bir şey.

Hiç bir şey durduramaz bizleri, durdurmamalı.

Doğrudur.

Tarih boyunca ve günümüzde çok ağır yenilgiler aldık.

Yok olma noktasına geldik, eksilere kadar düştük.

Ancak hiç bir zaman doğru bildiklerimizi savunmaktan geri durmadık.

Ne pahasına olursa olsun doğrularımızı savunup, değerlerimize sahip çıkmaya devam etmeliyiz.

Hem de olabilecek en üst boyutta bu sahiplenmeyi gerçekleştirmeliyiz.

Sivas Katliamı

2 temmuz 1993 tarihinde Sivasta Alevilere yapılan katliam, tarih boyunca Alevilere yapılan ne ilk ne de son katliamdı.

Sivas katliamı üzerine bir çok değerlendirmeler yapıldı. Bu analizler genelde katliamı güncel olaylara bağlayan, güncel siyasi gelişmelerle ilintilendiren analizlerdir. Elbette güncel gelişmelerin etkisi vardır. Ancak olayın tarihsel arka planı görülmeden salt güncel siyasal konjonktür ile açıklamak kötü niyetli bir yaklaşım değilse, saflıktır.

Güncel gelişmelerden çok katliamın arka planına bakmak gerekiyor. Arka planda Pir Sultan Abdal görülecektir. Pir Sultan Abdal'a, yaşadığı dönemde tahammül edemeyenlerin ardılları elbette onun adına düzenlenen bir etkinliğe de tahammül etmediler.

Pir Sultan Abdal, önemli bir Alevi önderidir, ozanıdır. Öyle ki yaşadığı dönemden asırlar sonra bile, günümüzde dahi Pir Sultan Abdal'ın düşünceleri gnceliğini koruyor, deyişleri dilden dile söylenmeye devam ediyor.

Pir Sultan Abdal'ın Alevi tarihi içindeki yeri önemli ve büyüktür. Aleviler için önemli ve değerli olan Pir Sultan Abdal, elbette tarih boyunca ve günümüzde Alevilerin varlığını inkar edenlerin kabusudur. Pir Sultan Abdal adı bile onların örümcek tutmuş beyinlerinin zonklamasına neden oluyor.

Alevi varlığını inkar eden, Alevileri sapkın olarak gören, Alevilere olmadık baskılar uygulayanlar fırsatını bulduklarında katliamlara da baş vuruyorlar. İşte 2 Temmuz 1993 yılında Sivasta gerçekleşen katliamda bu zihniyetin ürünüdür.

Katliamın asıl nedeni Alevi düşmanlığıdır. Katliam, Cumhuriyetin önemli adımlarının Sivasta atılmasından dolayı veya Aziz Nesin'e duyulan bir tepkinin sonucu değildir. Şüphesiz Cumhuriyete bir karşıtlık vardır. Ancak bu karşıtlık böyle kitlesel bir eyleme hiç bir zaman dönüşmemiştir.

Bazı kimseler ısrarla Sivasta Alevi inancına ve Alevi toplumuna yönelik katliamı Cumhuriyete, laik Cumhuriyete yönelik bir isyan gibi yorumluyor ve adlandırıyor. Bazı ögeler bu yönde bir intiba yaratsa da olayın özünde Alevi düşmanlığı vardır ve katliam bu düşmanlığın sonucudur. Bu tartışmasız böyledir.

İddia edildiği gibi laik cumhuriyet karşıtı bir eylem olsa neden öncelikle Pir Sultan Abdal'ı sembolize eden heykel büyük bir öfke ve hınçla tahrip edilsin?! Eğer cumhuriyet karşıtı bir isyan, kalkışma olsaydı, cumhuriyeti temsile eden kurumların hedeflenmesi gerekmez miydi? Hedeflenen ve yok edilmek istenen cumhuriyet değil, Alevi inancı ve Alevi toplumdur. Bunun için devlete ait kurumlar yerine öncelikle Pir Sultanın heykeli paramparça ediliyor.

Kimse ne kendisini kandırsın ne de Alevileri kandırmaya çalışsın. Sivasta yaşananlar, Alevilerin varlığını kabul etmeyen, Alevi inancını inkar edenlerin katliamla sonuçlanan bir eylemidir. Aslına bakılırsa Aleviliği kabul etmeyenler Alevilere

karşı her zaman ve sistematik olarak eylem yapıyorlar. Alevi köylerine ve yerleşim yerlerine Sünni ibadethaneleri açıyorlar, Ramazan ayında Aleviler Sünnilerin tuttuğu orucu tutmaya zorlanıyorlar, yıllardır okullarda zorunlu şekilde Alevi çocuklarına Sünni din dersi okutuluyor, kitleler arasında mum söndü ve benzer iftiralar sürekli olarak bilinçli bir şekilde Alevileri kötölemek maksadıyla dile getiriliyor, Alevi inançlı kişiler devlet kademelerinde bilinçli şekilde dışlanıyor ve bu bunlara benzer daha bir çok olumsuzluk hayatın her alanında varlığını güçlenmiş olarak sürdürüyor.

Sonuç itibariyle Sivasta yıkılan Pir Sultan Abdalın heykeli ve yakılan canlarımızın şahsında; yıkılmak istenen Alevi inancıdır, yakılmak istenen bütün Alevilerdir.

Her onurlu Alevi Sivas'ın yangınına yüreğinde his etmelidir. Sivas'ın yangınına his ettikçe kendi gerçekliğini; inkar edilen, yok sayılan, katledilen gerçekliğinin bilincine, Alevilik bilincine ulaşacaktır. Alevilik bilincine ulaşmak sadece sonuçları değil, nedenleri de kavramaktır. Kavrдықça Anka kuşu misali Madımak'ın küllerinden yeniden doğuş olacaktır.

Ateşte semah dönenler asla yenilmezler

Ateşin kutsallığından harlananlar zalimin zulmüne boyun eğmezler.

Yobazlara inat yeniden doğarlar.

Doğarlar ve asırladır binlerce Erenin, Evliyanın, Enbiyanın, Kamil İnsanların sürdüğü bu yolu sürerler.

Sivas katliamını unutmayacağız!

Bu öyle söylemde kalan bir “unutmayacağız” değildir. Nasıl ki diğer katliamları unutmadıysak Sivas'ı da unutmayacağız.

Sivas'ı unutmak aslını inkar etmek demektir.

Aslını inkar edenin nesli de olmaz.

Hız. Ali buyuruyor ki: “aslını inkar eden haramzadedir“.

Sivas'ın kutsal anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Sözlerimizin Muhatapları Alevilik Bilincine Ulaşmak İsteyenlerdir

Sözlerimizin asıl muhatapları Alevilik Bilincine sahip veya bu bilince ulaşmak isteyenlerdir. Yaşamı anlamından uzak bir şekilde yaşayan (aslında buna yaşamamak da diyebiliriz, çünkü bunlar ne için yaşadıklarını bile bilmeyen kimselerdir) insanlara söyleyecek sözümüz yok. Sözümüz; hayatı anlamına uygun bir şekilde yaşayan, yaşadığı her saniyeyi verimli kılmanın uğraşında olan, her türlü yozluk ve yobazlıktan uzak duran, her nefes alış verişini anlamlandıran kimselerdir.

Her tür yozluğun, yobazlığın girdabında olanlara, her türlü çirkeflere bulaşmayı yetenek sanan, yaptığı ahlaksızlıkları marifet olarak anlayan, insani değerlerden sırt çeviren kimselere söyleyecek sözümüz yok. Sözlerimizin muhatapları, insan onurunu temsil edenlerdir. Bin bir tür hileli çıkar ilişkilerine direnen, ısrarla kötülüğün karşısında olan, zalimlere imam Hüseyin ve Pir Sultan gibi direnenlerdir. Muaviyeleşen, Hınzır Paşalaşan, Yezidleşen; kısacası kötülükte şeytanı bile yarı yolda bırakanlara söyleyecek sözümüz yoktur.

İnsanlığın asil ve yüce temsilcilerine söyleyeceklerimiz çoktur.

İnsana yücelik yakışır. İnsan fıtratı itibarıyla zaten yücedir. Bunu bilince çıkaran insan için ötelere ulaşmak için hiç bir neden yoktur. Bunca Evliya, Eren, Enbiya, Veli ve Kamil İnsanlar buna örnektir. Bu insanlar layıkıyla insanı temsil etmişlerdir. Ötelere ulaşmışlar, insanlığa ışık olmuşlar ve

sadece yaşadıkları dönemlerde değil, her daim ışık olmayı sürdürüyorlar.

Bir tarafta insanlığın asil temsilcisi olmak varken, ötelerin ötesine, mertebelerin en yücesine erişmek varken neden bir takım kimseler kendilerini bazı maddi ilişkiler ve güçle sınırlı tutarlar? Sonuçta maddi güce de ulaşamazlar ve yaşamları nafile çabalarla son bulur. Çok yazıktır böylelerine. Oysaki insanın yapısında yücelik var. İnsanda Tanrısal nefis/ruh var. Hal böyleyken insan bunun farkında değil ve kendisini üç-beş parça maddi eşyayla sınırlı tutuyor.

İnsan kendisini maddiyatla sınırlı tutmamalı. Elbette maddiyat gerekiyor. Ancak maddiyat araçtır. Maddiyatı araç yerine amaçlaştıranlar yaşamı anlamsızlaştıranlardır.

Tekrar tekrar ısrarla vurgulamak gerekiyor ki para her şey değildir. Belki çok şeydir ama asla her şey değildir.

Bazıları sanıyor ki paraları oldu mu her şeyleri olur. Yanılıyorlar. Olmaz. Mümkünde değil. Sevgi para ile satın alınamaz. Sevinç, sevmeye, sevilme, saygı para ile satın alınamaz.

Değerli olan sevgi ve saygının hakim olduğu ilişkilerdir. Eş-aile ilişkisinden tutalım, dost-arkadaş ilişkilerine kadar. Bütün ilişki biçimlerinde olması gereken sevgi, saygı, bağlılık, sadakat, güven... dir. Bunları para ile satın alamazsınız. Paranın gücü ile sizden korkulunmasını belki sağlarsınız, ya da yüzünüze gülünmesini. Oysa bunlar sahtedir.

Bizlerin hedeflediği ve yaşamımızda hakim kılmak istediği samimiyet, ölümüne bağlılık, çıkara dayanmayan arkadaşlık, sevgi, düzey, ciddiye alınma ve ciddiye alma, yüceltilme, geliştirilme.... dir. Bu tür ilişkilerin mümkün olduğunu kanıtlamak için önderlik gücü gerekiyor. Önder olmak birazda bunları yapmaktır. Etrafımızdaki insanların güvenini kazanmak; dostluğumuzla, samimiyetimizle, dürüstlüğümüzle... hedeflediğimiz yaşamın kişiliğimizde somutlaşması, elle tutulur hale gelmesi gerekiyor.

karşımızdakini ciddiye alacağız. Eğer ciddiye alınmak istiyorsak ciddiyetle yaklaşacağız. Düzeyimizi düşürmeden, sürekli geliştirmeyi ve gelişmeyi esas alarak dostluğumuzu sunacağız.

Sıradan ilişkileri aşıp en optimal ilişki seviyesine ulaşmak istiyorsak çabamızda süreklilik olmalı. Doğrularımız neyse, onlara inanıyorsak bu inanmanın gereklerini yerine getirmeliyiz. Kararlılığımız keskin olmalıdır. Eğer düşünce bulanıklığı veya gelgitler yaşıyorsak bu şüphesiz davranışlarımıza ve dolayısıyla da ilişkilerimize yansır.

Kimseden zorla bir şey talep ettiğimiz yok. Birilerini yaşam tarzımıza zorladığımız yok. Bizlerde esas olan bilinçli bir tercihtir. Zorlamalarla yapılan şeylerin sonuçsuz kaldığını defalarca gördük.

Bizler zorlamalarla değil, gönüllük temelinde bir araya gelinmesinden yanayız. Bir arada olmanında ilkelerini ortaya koyuyoruz. Ortak paylaşımlarımız için, özlemini duyduğumuz

ilişkilerin yeşermesi içinde ilkelere uymak gerekiyor. Birileri iyi niyetimizi enayilik, samimiyetimizi saflık, dostça paylaşımlarımızı kerizlik olarak algılsa aramızda yeri yoktur. Kültürel değerlerimizi küçümseyen, toplumsal değerlerimizi aşağılayan, en basitinden trklerimizle alay edenlerin aramızda yerleri yoktur. Bunları ve kendimizi yormadan bazı Şeyleri önceden hesaplamamız gerekiyor.

Önderlik olunmak isteniyorsa, neden olunmak istendiği ve bunun için hangi kriterlere uyulması gerektiği konusunda belirtilenler önemlidir.

Aşkın Ateşiyle Nurlanmak

Ancak aşkın ateşinde yıkananlar gerçeğe ererler

Alevilik inancına ve bu inancı yaşayan Alevi toplumuna olan ilgimizi bağlılığa, bağlılığımızı sevgiye ve sevgimizi tutkulu bir aşka dönüştürüp bu aşkın ateşiyle nurlanacağız.

Asırlardır binlerce erenin, evliyanın, insan-ı kamilin, mürşidin, rehberin, pirin, talibin, dervişin, aşık-ı sadıkın, ozanın... hizmet ettiği; hizmet ederek emeline ulaştığı bu yolda bizlerde hizmet ederek; dilde ne dileğimiz varsa, gönülde ne muradımız varsa cümlesine maruf olacağız.

Yaşamda belirleyici olan yegane muradımız yaşamın sırrına/gerçeğe vakıf olmaktır. Gerçeğe ancak aşk ile yol aldığımızda varabiliriz.

Gerçeğe ulaşmak, kendini bilmektir.

Gerçeğe ulaşmak isteyen bizler gönüllü olarak ateşlerin narında harlanacağız. Ateşlerde yandıkça gerçeğe ulaşacağız.

Ateşin kendisi başlı başına kutsal değil mi? Prometheus ateşi tanrılardan çalıp insanoğluna verdiği için kaf dağının ötesinde bir yerde cezaların en ağırına çarptırılmadı mı?

Prometheus ateşi tanrılardan çalıp aciz insanlara verdi. Böylece tanrılara özgü olan bir güç insanların eline geçmiş oldu.

Güç başarıyı getiriyor, başarı mutluluğu.

Tanrıların kızgınlığı bunadır. Ateşin çalınmasından ziyade insanların güçlü olmasına kızgınlardı.

Mutluluk yalnız tanrılara özgüdü. Acz içinde bir varlık olan insan yalnızca tanrılara has olan mutluluğa erişmemeliydi. Prometheus yalnızca tanrılara mahsus olan mutluluğun yolunu insanlara gösterdiği için cezaya çarptırıldı.

Ateş kutsaldır. Ateşin narından yıkanıp aşklarına bağlılığın imtihanını verenler ancak gerçek aşkı yaşarlar.

Aşkı yaşamak için ateşin narından harlanacağız. Bedensel bir yanma değil bu yanış. Nesimi'nin dediği gibi;

***Tenden sual etme ten kuru tendir
Can onun içinde gevheri kandır.***

Bedensel bir takım zorlukların sonuçta çok önemi yoktur. Bedensel olarak verilen çabalar belirleyici değildir. Dolayısıyla ateşlerde yanmak derken bunu bedensel olarak yanmak olarak belirtmiyoruz. Bedensel zorluklar canın yanmasının yanında önemsiz ve değersiz kalır.

Bizler için esas olan candır. Canın özüne dönmesidir. Canın aşkına/cananına kavuşmasıdır.

Canımız ateşlerde yanacak. Yandıkça arınıp özüne dönecek. Yandıkça, nasıl ki bazı maddelerin özündeki cevher ortaya çıkıyorsa canın özü'de ortaya çıkacak.

Aşkın ateşi arındırarak. Arınan, durulanan, pürüpak olan, gerçek niteliği ortaya çıkanda hakikatin sırrını anlamaya, onunla bir olmaya hazır demektir.

Aşkımız öyle kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tutkulu olacak. Bizler o ateşin narında yanarken toplumumuzun şahsında kainata, cümle insanlığa gözleri kamaştırın ve kamaşın gözlerden bütün hücrelere sirayet eden bir nur olacağız.

Aşkımız kişiye olan aşk değildir. Bizlerin aşkı asırlardır sayısız erenin hizmet ettiği yola ve bu yolun yolcularıdır.

Alevi inancına ve Alevi toplumudur aşkımız.

Alevi toplumunun şahsında cümle kamil insanlardır.

Bu inanç ve bu inanca inanan toplum için yangınların en büyüğünde yanmaya hazırız.

Kendi gölgesinden korkan pısrıklar, yolsuzlarla işimiz yok.

Davetimiz, çağrımız ateşlerde yanıp ateşin kendisi olmak isteyenlerdir.

Önderlik

Hâlâ tartışılan bir konudur. Önderliğin doğuştan, yaratılıştan gelen bir özellik mi olduğu ya da zamanla insanın kendini geliştirmesi, yeteneklerinin açığa çıkartılmasıyla mı ortaya çıktığı konusu. Sosyal bilimciler tartışa dursun, önderliğin toplumsal yapı üzerindeki etkisi azalmak yerine artmaya devam ederek günümüzde de önemini koruyor. Büyük olasılıkla gelecekte de önderlik belirleyici olmaya devam edecektir.

İnsanlık tarihi sayısız önderlik örneğiyle doludur. Doğru zamanda doğru kararı vererek toplumlarını geliştiren, kurtaran önderler olduğu gibi, yanlış kararlar vererek gereken cesareti göstermeyerek önderlik ettikleri toplumları uçuruma yuvarlayan önderlerde olmuştur. Bütün bu zengin deneyimler bizlere çağdaş önderliğin nasıl olacağı konusunda önemli veriler sunuyor.

Önderlik büyük bedeller gerektiriyor. Sarsılmaz bir inanç, yenilmez bir irade, çelikten bir direnç, tartışılmaz kararlılık... gerektiriyor. Dolaylı veya sayısız engeller çıkartılır önderliğin önüne. Her türlü hileyle, entrikayla, komployla, önder adayını davasından vazgeçirilmeye çalışılır. Potansiyel önder adayına ha bire “Neden sen de diğer yaşlıların gibi hayatını yaşamıyorsun? Sana mı kaldı Alevilerin toplumsal sorunları? Sen kendi hayatına, ailene bak.” gibi bin bir engelleyici, geri düşürücü dayatmalarda bulunulur. Bazen insanın en yakınındaki kişi dahi önderin/önder adayının soylu davasını anlamaz. İnsanın/önderin idealleri, umutları bilinmez. İnsanı dar bir çerçevede tutmak

isterler. Bu, şüphesiz iyi niyetli bir davranış da olsa, özünde potansiyel önder adayını dar kalıplara hapsetme tutumudur. İşte önderlik her türlü zorluğun olduğu böylesi durumlarda ortaya çıkar ve toplumsal anlamda kazanımlarda bulunur. “Zor koşullar güçlü önderler / kişiler ortaya çıkarmıştır” sözü boşuna söylenmemiştir. Ancak burada çok üzüler bir tarihsel gerçekliği ortaya koymamız gerekiyor. Kabaca son ikiyüz (200) yıldır Alevi toplumunda önemli bir önderliksel gelişme yaşanmamıştır. Elbette bu süreç zarfında önderleri olmuştur Alevi toplumunun. Fakat bir Pir Sultan Abdal, bir Hasan Sabbah, bir Şeyh Bedrettin, bir Baba İshak, Baba İlyas, bir Bozoklu Celâl, bir Hacı Bektaş Veli, bir Mevlâna... ortaya çıkmamıştır. Önderlerimizin hepsini artısıyla eksisiyle kabul ediyoruz, ancak bu ikiyüz yıllık süreçte ortaya çıkan önderlerimizin çok yerel kaldıklarını, yetersiz olduklarını, çağının gereklerini iyi kavramadıklarını, kendilerini doğru bir şekilde yaşatamadıklarını, politika üretmekte yetersiz kaldıklarını, devlet sistemlerini tahlil edemediklerini... görürüz. Şüphesiz önderlerimiz, bu belirttiğimiz eksiklerin yanında bir çok önemli gelişme de yaratmışlardır. Bunca baskıya rağmen toplumumuzun mevcudiyetini korumuşlardır. Bu anlamıyla bizden gereken saygıyı görüyorlar. Ama ne acıdır ki önderlerimiz, bu belirttiğimiz ve daha belirtmediğimiz yığınla yanıştan dolayı toplumumuzun gerekli çıkışı yapamamasından da sorumludurlar. Önderlerimiz, mevcut olan kazanımları korumak adına sürekli tavizler vermişler ve böylece mevcut

olanın çoğunu da kaybetmişlerdir. Bizlerin günümüzde yaşadığı sorunların temelinde bu tavizkâr tutum rol oynamıştır. Taviz derken egemenler karşısında el pençe divan durdukları manası çıkmasın. Taviz derken, egemenlerle daha pasif bir ilişki biçimini kastediyoruz. Şüphesiz önderlerimiz inançları uğruna her türlü bedeli ödemiş ve ödemeye hazır olmuşlardır. Bundan en küçük bir kuşku yok. Ancak bazen bedel vermek, bedel ödemeye hazır olmak bile toplumun geleceği açısından yeterli olmamakta. Çünkü egemen sistemler her zaman yeni stratejiler geliştirmiş, ince taktikler devreye koymuşlardır. Bizlere düşen, inancımıza ters düşmeyecek şekilde bu strateji ve taktiklere doğru ve üstün yanıtlar vermek olmalıdır. Fakat bizler Köroğlu'nun “tüfek icat edildi, mertlik bozuldu” söylemindeki hatalara düşmüşüz. Mertlik bozulduysa, namertler çoğaldıysa bir kenara çekilmek yerine, yeni taktikler devreye koymak gerekiyor. Bütün bunlardan yola çıkarak çok önemli dersler almamız ve önemli sonuçlara ulaşmamız gerekiyor.

Önderler toplumun bugünkü konumlarını belirlerken, bugünkü tutumların geleceği de şekillendireceğinin bilincindedirler. Bu manada sorumlulukları çok çok büyüktür. İşte önderlikte budur zaten. Yani genelin sorumluluk almaktan kaçındığı bir zamanda ortaya çıkıp sorumluluk alabilmektir. Önderler zor koşulların, çetin dönemlerin insanlarıdır. Kararlar alınıp ve bu kararların en ivedi bir şekilde pratikleşmesi gereken zamanlarda önderler önderliklerini gösterirler. Yoksa rehavet döneminde ortaya çıkan şarlatan ve soytarıların önderlikle hiç bir ilgileri yoktur. Bu tip

sahte önderlerin toplumsal kazanımlarda en ufak bir katkıları dahi yoktur. Aksine bunların kazanımların kayba dönüşmesinde katkıları vardır. Yalnız bu tip kişileri ciddiye almak gerekiyor. Bunları ciddiye alırken, bunların toplumun gelişmesindeki paylarından, azimlerinden, yürekliliklerinden, çalışmalarından... dolayı değil. Bunlar ciddiye alınmalıdır, çünkü bunlar gerçek önderlerin yolunu kesmek için bütün hilekârlıklara, entrikalara, sahtekârlıklara... başvururlar. Bunlara dikkat edilmesi şarttır.

Önderlik emek vermeyle gerçekleşir. Kendisini önemli sorun ve sorularda eğitmeyen/geliştirmeyen kişinin önderliği tartışılır. Önderlik çalışmak ile olur. Herkeslerden daha fazla çalışmayla olur. Önderlik sıradanlığı kabullenmez. Bunlar önderliğin doğasına aykırı unsurlardır. Önderlik, kendi içinde bir disipline sahip olmalıdır. Yılmadan yanlışları düzeltmeye çalışmalıdır. Pes etmek önderliğin kitabında yoktur. Doğru bildiklerini ısrarla, inatla, kararlılıkla... savunmak vardır. Önderlik kendi doğrularına inanmakla beraber, başkalarının doğrularını kendi doğrularıyla karşılaştırmaktan çekinmez. Eğer yanlış bir uygulama olmuşsa, bunun özeleştirisini vermektan kaçınmaz. Önderlikle diktatörlük karıştırılmamalıdır. Bizlerin önderlik anlayışında diktatörlük mahkûm edilmiştir.

Önderlik emek, çaba, çalışma, yoğunlaşma, fedakârlık, disiplin, üretkenlik, kararlılık, inanç, irade, alçakgönüllülük, erdemlik... ilkeleri etrafında şekillenir. Önderlik, nafiye tüketimleri reddettiği gibi sadeliği esas alır. Önderlik özentî, taklitçi, yoz bir yaşamı reddetmekle beraber, buna alternatif bir yaşamı da somut

olarak kendi yaşıyla yaşayarak örnek olur. Önderlik, hak olanı savunur, bütün haksızlıkları reddeder.

Önderlerin, akıllı, bilgili, adaletli, namuslu, vakur, cesur, cömert, yumuşak huylu, vefalı, doğru sözlü, şefkatli, merhametli, sabırlı olmaları ve aceleci olmamaları gerekir. Gerektiğinde en büyük riski almak demektir önderlik. Ne kadar aksilik çıkarsa çıksın yoluna, inandığı değerlere bağlı olarak devam edendir önder. Kendi yanlışından dolayı başkasını suçlamak gerçek önderlerin tutumu değildir. Zor durumlarda metaneti koruyarak, en olumsuz sonuçları hesaplayarak ama olumlu düşünceyi de koruyarak dengeyi sağlayan kişi önderdir.

Yukarıdaki genel belirlemeler ışığında önderlere ilişkin düşüncelerimizi az da olsa belirlemiş olduk. Bu genel ilkeler doğrultusunda Alevi önder adaylarının gereken sonuca ulaşacakları kanaatindeyiz. Alevi toplumuna önder olmaya aday kişilerin, Alevi inancının özünü her halleriyle kendilerinde somutlaştırmış olmaları gerekiyor. Onların her hareketleri ile Aleviliği temsil ettiklerini bilmeleri gerekiyor. Bir adım atmadan önce bir değil, bin defa düşünmeleri, tartıp biçmeleri gerekiyor. Giyimlerinden tutalım, kullandıkları kavramlara kadar azami dikkat göstermeleri gerekiyor. Alevi inancının temel değerleriyle ters düşen en küçük bir davranışları bile çok büyük zararlara yol açabiliyor. Alevi toplumunun son yüzyılı bu tür acı tecrübelerle doludur. Bu söylenenler yerelden genele bütün Alevi önder adayları için geçerlidir. Yani ücra bir kasabada bulunan bir kurum yöneticisi de, en az binlerce kişiyi

bünyesinde barındıran bir kurum yöneticisi kadar duyarlı olmalıdır. Her haliyle Aleviliği ve Alevileri en iyi bir şekilde temsil etmelidir.

Aleviliği Savunmak

Kapıya ard arda tedirgin bir şekilde vuruldu. Hasan okumakta olduğu kitabı elinden bırakmayarak ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Okuduğu kitabı elinde tutuyordu. Okuduğu sayfa kaybolmasın diye parmağını araya koyarak kitabı kapatıp kapıyı açtı.

- "Buyur Murat ne istiyorsun?" diyerek kapıyı iyice araladı. Murat, telaşlı bir şekilde:

- "Abi aşığıda adamlar gelmiş, seninle konuşmak istiyorlar. Bana dediler ki; 'git Hasan denen kişiyi çağır'. "Hasan kısa bir duraklamadan sonra, Murat'ın pırıl pırıl gözlerine bakarak:

- "Sen gelen bu adamları daha önce hiç görmüş müydün?" diye sordu. Murat, yüzündeki telaşlı ifadeyle:

- "Hayır. Daha önce bu adamları burada görmemiştim. İlk defa bu gün görüyorum" diye cevapladı.

Hasan: "Peki sen git ben birazdan geliyorum" diyerek, zıplayarak giden Murat'ın ardından kapıyı kapatarak, elinde tuttuğu kitabın arasına bir kağıt parçası koyarak kitabı masanın üzerine bıraktı. Ceketini alarak, iki kat altta bulunan adamların beklediği odaya gitmek üzere odasının kapısını kilitleyerek, kendinden emin bir şekilde merdivenlere doğru ilerledi. Alt kata çabuk varmak için basamakları üçer dörder atladı. Adamların beklediği odaya girmek üzereyken odadan çıkan Rıza ile karşılaştı. Hal hatırını sordu. -Rıza bu ortama yeni gelen

birisiydi-. Rıza ile vedalaştıktan sonra kapıyı çalarak içeri girdi. Oda da üç kişi vardı. Bunlardan biri odanın sahibi Engin'di. Diğer iki kişiyi Hasan daha ilk defa görüyordu.

Hasan tek tek merhabalaştıktan ve kendini tanıttıktan sonra karşılırlarına geçip oturdu.

Bu iki adamdan iriyarı olanı söze başladı:

- "Demek buralarda yaramazlık yapan meşhur Hasan sensin". Hasan durumu anlamıştı.

- "Hasan benim ama yaramazlık yapan ve meşhur olan başka Hasan olmalı".

- "Yok, yok" dedi iriyarı olanı hafif öne eğilerek ve yere bakarak. "Burada Aleviliği savunan ve onun propagandasını yapan senden başka kimse değil. Biz senin hakkında detaylı rapor aldık ve şimdi bu raporun gereklerini yerine getirmeye geldik" diyerek tekrar geri çekilip koltuğa iyice yaslandı. Dudağında alaycı bir gülümsemeyle. Bu alaycı gülümsemeden sonra Hasan'ın kaşları çatıldı ve Hasan sert bir ses tonuyla söze başladı:

- "Benim hakkımda kimden rapor almışsınız bilmiyorum. Ama bildiğim tek bir şey var; o da kim olursanız olun beni asla Alevi davasından vazgeçiremeyeceksiniz". İriyarı olanın yüzündeki alaycı gülümsemenin yerini korkak, pısrık bir tedirginlik almıştı. Yanındaki diğer arkadaşına ve Engin'e kaçamak bakış attıktan sonra Hasan'a yüzünü döndü:

- "Bak" dedi, "sen burada ortalığı karıştırıyorsun. İnsanlara Aleviliği anlatıyorsun. Bizlerde Aleviyiz ama sen bu dakikadan sonra bu işleri bırakacaksın. Alevilik tarihte kaldı. Şimdi daha başka şeyler önemli. Bak burda bir hiç uğruna başına bir iş gelecek. Değer mi Alevilik için. Zaten Alevilik dediğin nedir ki? Bir yaşam biçimi, anlamsız bir mezhep. Başka şeylerle uğraş. Mesela karı kızla. Nasıl köşeyi çabuk dönerim diye uğraş. Sana mı kalmış Alevi davasını savunmak? Biz görevimizi yapıp seni uyardık. Yok eğer sen hâla buralarda Alevilikle ilgili çalışmalar yaparsan, duvarlara 'Yaşasın Alevilik' diye slogan yazarsan, gençleri örgütlemeye devam edersen biz de sana acımayız. Sakın şimdi bana ideolojiden, politikadan, demokratik örgütlenme hakkından bahsetme. Yahu sen uğraşacak başka bir politik mücadele bulamadın mı? Bak senin davan boş bir davadır. Senin dışında, ben Aleviliği savunan başka kimse görmedim. Başına bir iş gelse, sana sahiplik edecek Allah'ın bir kulu yok. Sen niye diğer Alevi gençleri gibi diskoteklerde kızların peşinde koşup gününü gün etmiyorsun? Yok illa politika yapmak istiyorsan, bize gel politika yap. Bizi dünya tanıyor. Sen daha adı şanı duyulmamış bir Alevi örgütlenmesini savunuyorsun. Bu, seni ilk ve son uyarışımızdır. Bir daha ne yapacağımızı bilirsin."

Hasan'ın kaşları daha da çatılmış, bakışları keskinleşmişti. Karşısında konuşan, kutsal değerlerine hakaret eden adamın boğazını sıkmamak için kendisini zor tutuyordu. Kendisini daha

fazla tutamayarak, yüksek ve sert bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

- "Beni, inandığım değerleri savunduğum için ölümle tehdit ediyorsunuz. Peki, ben ölümü hak edecek ne yaptım? Bu bölgede bulunan insanlara kötülük mü yaptım? Kim benden yardım istediye yardım etmedim mi? Ben gençleri kumara, uyuşturucuya ve kötü alışkanlıklara mı teşvik ettim. En önemlisi de, siz kendinizi demokrat(!?) olarak tanıtıyorsunuz. Ben bu güne kadar ne sizin aleyhinizde, ne de başka demokratların aleyhinde konuştum. Hatta gerıcilere karşı, sizleri savundum. Bu mu sizin demokratalığınız? Bakın bu çevrede, size bire bir düşman olan yapılar var. Neden gidip onları tehdit etmiyorsunuz da, Aleviliği savunan beni tehdit ediyorsunuz? Sizin dilinizde demokrasi sözcüğü düşmüyor. Anlaşılan, sizin demokrasi anlayışınız, sadece sizler için demokrasi, sadece sizler için insan hakları. Halbuki, sizin her platform da söylediğiniz, adeta dilinizde sakız olmuş İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin ilk maddesi; her insanın örgütlenmeye hakkı olduğudur. Ama siz ne yapıyorsunuz? Siz bırakın örgütlenme hakkını, yaşam hakkına tecavüz ediyorsunuz. Bu güne kadar bu bölgede kaç tane faşist cezalandırdınız? Bir tane bile değil. Düşmanınıza bir şey yapamazken, Aleviliği savunan beni ölümle tehdit ediyorsunuz. Alevi olduğunuzu belirttiniz. Sizler Alevi değil, ihanetçisiniz. Sizler kendi toplumuna, inancına, değerlerine ihanet ettiniz. Sizler Alevi değil, Alevilerin yüzkarasisiniz. Unutmayın ki kendi gerçekliğine ihanet eden birisi, şu anda içinde bulunduğu

kuruma hay hay ihanet eder. Bunu sizin 'büyükleriniz' iyi bilir. Sizlerse bilmeyecek kadar ahmaksınız. Sizler günün birinde, yeriniz olan paçavra çöplüğüne gidersiniz. Fakat bu inanç, yüzyıllardır, dünyanın en barbar devletlerine karşı direndi ve kendisini insanlık tarihinde en parlak sayfalara koydu. Belki beni imha edersiniz ama yenemezsiniz. Pir Sultan, Hızır paşaya yenilmedi ki. İmam Hüseyin, yezit'e yenilmedi ki. Onlar hep kazandılar. Kaybeden hep zalimler oldu. Size söyleyeceğim: elinizden geleni ardınıza koymayın. Benim için hiç bir şantaj, tehdit geçerli değil. Ben ölümüne Alevi davasına bağlıyım. Siz değil, dünyanın en egemen gücü gelse dahi beni yine yıldıramaz. Ölümüne gelince; ben kendimi dünden buna hazırlamışım. Ama önlemimi de almışım. İsteddiğiniz zaman istediğiniz yerde vuruşmaya hazırım. Varsa yüreğiniz buyrun. Kesinlikle sizlere ve sizin gibilere biat etmeyeceğim" diyerek sözlerini tamamladı. Kapıyı çarparak odadan dışarı çıktı. Odadakiler neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

Bir Olmak, İri Olmak, Diri Olmak

Hünkar Hacı Bektaş Veli bizlerin önderidir. İkrar verdiğimiz, bağlı olduğumuz pirimizdir.

Birileri istediği kadar ulu Hünkarı farklı yansıtmaya, kendi çıkarlarına göre yansıtmaya çalışsın. Bizler, Hünkarın bütün insanlığa hitap eden ışıklı yolunda yürümeye devam edeceğiz ve “bir olarak, iri olarak, diri olarak” ulu Hünkarın şahsında değerlerimizi insanlıkla buluşturmaya devam edeceğiz. Aradan kaç asır geçmiş olursa olsun Hünkarın ilkeleri ilkelerimiz olmaya devam edecektir.

“Bir olalım, iri olalım, diri olalım” deyimi ulu Hünkar Hacı Bektaş Veliye ait bir deyimdir. Bu deyimın anlam ve önemi her koşulda geçerlidir. Ancak içinde bulunduğumuz dönemde daha yakıcı bir şekilde yaşamsal kılınmayı gerektiriyor.

Hacı Bektaş Veli'nin ululuğu, büyüklüğü sadece doğru ilkeleri ortaya koymaktan kaynaklanmıyor. Bununla beraber aynı zamanda bu ilkeleri pratikte uygulamaktan geliyor. Ulu Hünkar Hacı Bektaş Veli, söylediklerini yaşamda uygulayarak, ilkelerini pratiğe aktararak doğru önderliği ortaya koymuştur. Bunun içindir ki önderliği günümüzde de geçerlidir. Bu anlamda Hacı Bektaş Veli'nin ilkelerinin sıkı sıkıya takipçisi olmak gerekiyor. Çünkü bu ilkelerin doğruluğu zor şartlar altında denenmiş ve doğrulukları kanıtlanmıştır. Bu anlamda “bir olalım, iri olalım, diri olalım” ilkesini günümüzde uygulamamız, hayata geçirmemiz bizler için zorunludur, hayati önemdedir.

Hacı Bektaş Veli'nin yaşadığı çağda da Alevi toplumu ölüm-kalım, varlık-yokluk mücadelesi veriyordu. Yenilgiyle sonuçlanmış Babailer isyanından sonra egemen sistem Alevi toplumunun bütün önderlerini yok etmişti. Bu zorlu şartlarda Hacı Bektaş Veli, günümüzde adı Hacıbektaş olan Sulucakarahöyük'e yerleşerek yenilmiş bir toplumu geleceğe hazırladı. O zamanlar üç-beş ailenin yerleşim alanı olan Sulucakarahöyük, kısa bir sürede binlerce insan için çekim merkezi olmuştu. Bu öyle birden bire kendiliğinden ortaya çıkan bir gelişme değildi. Aksine, son derece planlı bir çalışmanın ürünü olarak, Hünkarın soylu mücadelesi sonucu ortaya çıkmıştır. Hacı Bektaş Veli, “bir olalım, iri olalım, diri olalım” ilkesini uygulayarak, inancına ve değerlerine bağlı kalarak, toplumunun şahsında insanlığa hizmet etmiş ve yüzlerce insanı eğiterek bu YOLda temsil olunan değerlerin insanlıkla buluşmasına ve daim olmasına çok değerli katkılar yapmıştır.

Bizlere düşen Hünkarın bu ilkelerini günümüzde uygulamaktır. Bir olmamız gerekiyor. Eğer birlik olmazsak/olamazsak kendi haklı taleplerimizi dahi dile getiremeyiz. Getirdiğimizde sesimiz cılız olduğundan bizleri kimse ciddiye almaz. **Bir olmak iri olmak demektir. İri olanda diri olur. Böyle olan bir toplum baskı görmez. Böyle olan bir toplum değerlerini insanlıkla buluşturabilir. Böyle olan bir toplum yoksul kalmaz, sömürülemez, hor görülemez.**

Bizler ne istiyoruz?

İstediklerimiz çok basit. İncancımıza, temel değerlerimize saygıdır istediklerimiz. Bizler anlamlı bir hayatın sahibi olmak istiyoruz. İnsan onuruna yakışır, insanlığa yakışır bir hayatın sahibi olmak istiyoruz. Bunlar temel insan hakkı değil mi? Öyledir. Ancak ne yazık ki bu temel hakların olması için bir, iri, diri olmamız gerekiyor. Yoksa değil anlamlı bir hayatın sahibi olmayı, herhangi bir hayatın sahibi bile olamayız.

Ne yazık ki gerçeklik budur. Cennet bir dünyada yaşamıyoruz. Haksızlıkların, yanlışların, acıların, savaşların, yoksulluğun, gözyaşının alabildiğine çok olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Oysa pirlere piri Pir Sultan Abdal diyor ki; “insanın muradı dünyada cennet”. Cennet bir dünya için bir olalım, iri olalım, diri olalım!

Pir Sultan Pirimiz Yolunda Ölüyoruz

*Gidi Yezit bize Kızılbaş demiş
Meğer Şah'ı sevdi dese yoludur
Yetmiş iki millet sevmese Şah'ı
Biz severiz Şah-ı Merdan Ali'dir*

“Pir Sultan Pirimiz yolunda ölüyoruz” sloganı yerinde bir slogandır. Yobazın, yozun, yolundan çıkanların her zaman yüzüne haykırılması gerekiyor: “Pir Sultan Pirimiz yolunda ölüyoruz.”

*Şimdi bizim aramıza
Yola boyun veren gelsin*

Pir Sultan Abdal, Aleviliğe bağlılığın ve bu bağlılığın gereklerini ölümüne yerine getirmenin adıdır. Pir Sultan Abdal'ın yoluna bağlı olmak ve yolu için ölmek demek, Aleviliğe bağlı olmak ve Alevi toplumu için canı-başı hak yoluna koymak demektir.

*Koyun beni Hak aşkına yanayım
Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan
Yolumdan dönüp mahrum mu kalayım
Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan*

Pir Sultan Abdal'ın inancı, direnci, bağıllığı, bilinci, felsefesi, yaşamı.. kısacası Pir Sultan'ın yolu bütün Alevilerin yoludur. Bütün Aleviler Pir Sultan'ın yolunda onun gibi olmayı hedeflemelidir.

*Kadılar, Müftüler fetva yazarsa
İşte kemend, işte boynum asarsa
İşte hançer, işte kellem keserse
Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan*

İkrar verip ikrarına bağılı olmanın adidir Pir Sultan Abdal'ın adı. Ne pahasına olursa olsun asla yolundan dönmektir Pir Sultan'ın yolu. Herkesler ihanet etse bile, bütün dostlar taş atsa bile, ailesi dahil bütün sahip oldukları ve sevdikleri zarar görse dahi asla dönmez Pir Sultan yolundan. İşte Pirimizin bu yolu için bizlerde ölmeye hazırız. Pirimizin yolunda ölmek, ölmek değildir. Asıl yaşamak böylesi bir yolda ölmekle mümkündür. Ölmeden önce ölmek budur.

Ben Musa'yım sen Firavun
İkrarsız şeytan-ı lain
Kaçınıcı ölmem bu hain
Pir Sultan ölür dirilir

Dünyanın parasını, pulunu, şöhretini bir çırpıda elinin tersiye iten kişidir Pirimiz. Onun soylu hayalleri, aşkın idealleri, Muhammed Ali'nin yoluna sarsılmaz bağıllığı vardır. Bu asil değerler için dünya malı veya Hınzır Paşanın sofrasının baş

köşesinin bir anlam ve önemi olabilir mi? Olamaz. Çünkü Hınzır Paşaların sofrasındakiler haramdır. Haramı değil Pir Sultan, onun köpekleri bile yemez.

*Ben gayrı nesne bilmezem
Allah bir Muhammed Ali
Özüümü gayra salmazam
Allah bir Muhammed Ali*

Pir Sultan Abdal, bir güzel insandır. Öyle yarım yamalak değil, komple insandır. İnsan-ı Kamildir Pirimiz. O, sadece bu yola aşk ile, sıdk ile bağlı biri değildir. Bununla beraber yaşamın bütününe gören, gözeten, yaşayan biridir. Böyle olduğu için Tamburası (sazı) ile dertleşiyor.

*Gel Benim Sarı Tanburam
Sen Ne İçin İnilersin
İçim Oyuk, Derdim Büyük
Ben Anınçin İnilerim*

*Sarı Tanbur Benim Adım
Arşa Çıkıyor Feryadım
Pîr Sultan`ımdır Üstadım
Ben Anınçin İnilerim*

Pirimiz Pir Sultan Abdal, yenilmezliğin adıdır bizler için. Onun adı andımızdır. Pirimiz asla boyun eğmedi, asla zalimlere biat etmedi. gerektiğinde inancı için, Alevilik için ölümü bile hiçe saydı. Nefes aldığı her an yoluna hizmet etti. Toplumunun

şahsında insanlığa hizmet etti. Umutsuzluğa kapılmadı, af dilemedi, aman dilemedi. Her daim üretken oldu. Eğer Pirimiz olmasaydı bizler bu denli bilinç sahibi olamazdık. Pirimizin aydınlık yolu bütün dertlerimize devadır. Onun deyişleri hangi çağda olursa olsun her zaman bizler için moral, bilinç, umut ve inançta derinleşmenin kaynağıdır.

Pir Sultan Abdal'ın yolunda yürümek, onun deyişleriyle muhabbet etmek, cem olmak, can olmak, insan olmaktır. İnsan-ı Kamil olmaktır. Pir Sultan'ın yolunda yürümek, anlamlı ve mutlu hayata yol almaktır. Onun Pirlüğünde yol alıyor olmak, Alevilik Bilincine sahip olmaktır. Pirimizin ışığıyla aydınlanıp bilince ulaşmış birinin yaşamda karşısına çıkan sorunların bir anlamı yoktur. Pirimizin nurlu yolunda yürüyenler hakikate en yakın olanlardır. Hakikatin, gerçeğin sırrına Pirimizin yolundan yürüyüp ulaşanlar, ulaştıkları hakikatleri insanlığa sunarak cümle insanlığa, kainata hizmet ederler. Onlar, Pirimizde olduğu gibi Muhammed Ali'nin katarında, didarında olanlardır. Yaşama, dünyaya güzellikler sunanlardır. Yaşamı anlamına uygun yaşayanlardır. Ne mutlu Pirimizin nurlu ve aydınlık yolundan gidenlere. Ne mutlu bütün yozlara ve yobazlara karşı, Hınzır Paşalara karşı, “*Pir Sultan Pirimiz onun için ölürüz*” diyenlere.

*Bu dünyanın evvelini sorarsan
Allah bir Muhammed Ali'dir Ali
Sen bu yolun sahibini ararsan
Allah bir Muhammed Ali'dir Ali*

Yalnızca İnancından Şüphe Duymayanlar Toplumuna En Güzel Hizmeti Yaparlar

Aklında, duygusunda, ruhunda binbir çelişki olan; değerlerinden ve doğrularından şek ve şüphe duyanlar bırakalım toplumlarına hizmet etmeyi, anlamlı ve doyurucu bir yaşamın sahibi olmayı; doğru dürüst sıradan bir yaşamın sahibi bile olamazlar. Buna karşın değerlerini özümsemiş, inancıyla bütünleşmiş, inancının öngördüğü yaşam tarzını kendi şahsında somutlaştırmış, bu topluma asırlardır hizmet etmiş sayısız erenin-yol sürenin izinde gitmeyi, onların mirasının sahibi olmayı kalben ve aklen içselleştirmiş olanlar anlamlı ve mutlu bir hayatın sahibi oldukları gibi, toplumlarına da, toplumlarının şahsında bütün insanlığa da en güzel hizmeti yapmış olurlar.

Bilinen nedenlerden dolayı Alevi toplumu ne yazık ki inanç değerlerine uzak kalmış, yer yer yabancılaşmıştır. Amansız bir şekilde Alevilere karşıtlık edenler, en küçük bir boşluk bırakmayarak, hayatın bütün alanlarında Alevileri kuşatmış ve kendi doğrularını her türlü yöntemle dayatmışlardır. Kuşatma ve dayatmalar geçmişte olduğu günümüzde de devam etmektedir. Egemen olanlar, kendilerini yegane “tek doğru inanç” olarak kabul ettirmek için durmaksızın mücadele ediyorlar. Egemen inanç mensuplarına göre, “onların dışındaki bütün inançlar hurafedir, yanlışır, Batıldır, cehenneme götürücüdür. Yalnızca kendi inançları doğrudur. Yalnızca onların inancına mensup olmakla kişi hidayete erer (!?)”. Böyle insanlık dışı, zerre kadar insan hak ve hukukuyla bağdaşmayan, ancak faşizan rejimlerde

ve diktatörlüklerde bulunabilecek bir anlayış, ne yazık ki Alevilerin yaşadığı coğrafyada egemendir.

Böylesi bir anlayışın hakim olduğu bir coğrafyada Alevilerin inançlarını öğrenmeleri ve yaşamlarına uygulamaları ne yazık ki mümkün değildir. Mümkün olmadığı içinde Alevilerde istemedikleri halde bir bilinç bulanıklığı, değerlerinden şüphe etme, doğrularını yeterince sahiplenmemek ortaya çıkmıştır. Sosyal bilimler alanında eğitim görenler ve bu alanlara ilgi gösterenler için bu anlaşılır bir durum olsa gerek. Ancak, böylesi şartlarda yetişmiş olan kişilerin, tekrar inançları olan Alevilikle buluşmadan, Aleviliği bütün olarak, tüm hücrelerinde his edecek şekilde bilmeden/öğrenmeden/yaşamadan Alevi toplumuna önderlik etmeleri anlaşılır bir şey değildir. Çünkü böylesi muğlak kişilikler uzun vadede Alevi toplumunda ciddi tahribatlar yaratırlar. Egemenlerin amaçları da budur. Muğlaklık yaratıp, var olan, bin bir emekle korunmuş olan değerlerinde içinin boşaltılması ve bunun sonucunda Alevileri ya yozluk yada yobazlık ikilemine koyup amaçlarına bir adım daha yaklaşmak...

Bu günkü sohbetimizin/yazımızın konusu “inancına ve değerlerine güvenmek” ile ilgiliydi. Bu sohbeti yapmamıza asıl vesile, son dönemlerde çokça gözlemlediğimiz ve üzülen şahit olduğumuz kendi değerlerine şüpheli yaklaşım ve Alevi inancı hakkında, Alevi kökenli olmayan, örneğin Sünni, Katolik, Protestan kökenli aydın ve konuya ilgi duyan farklı inançlardan şahsiyetlerin Aleviliğe en küçük bir ilgilerinin Alevi kurum yöneticileri tarafından çokça abartılması, en küçük bir

araştırmanın, övgünün neredeyse göklere çıkarılmasıdır. Bundan da çok, bu Alevi kökenli olmayan insanların ilgilerinin, araştırmalarının neredeyse yegane doğru ve bilimsel(!) çalışma olarak sunulması ama buna karşın Alevi inançlı aydınların ve yolu süren inanç önderlerimizin dışlanmasıdır. Bu durum üzücü ve ibretlik bir durumdur. Hasbelkader ilahiyat kökenli bir zat Aleviliği araştırıyor ve Alevilik denizinden bir iki damla sunuyor diye, bir bakıyorsunuz ki bu şahsiyet neredeyse dokunulmaz olmuş ve söylediklerinin üzerine başka kimselere laf söylettirilmiyor. Yine Batılı bazı araştırmacıların Alevi inanç önderleri ve kurum yöneticileri ile yaptıkları bazı sohbetleri, izlenimlerini ve yorumlarını yazımsal hale getirip yayınlamaları aynı şekilde tartışılmaz bilimsel tespit olarak kabul görüyor. Ancak işin garip yanı, aynı Batılı araştırmacıların referans aldıkları inanç önderlerimizin, yani asıl kaynağın verdikleri/söyledikleri ise değer görmüyor. Bu çarpık durum yalnızca Alevi toplumunda mı var, yoksa bütün doğulu toplumlara özgü bir anlayış mıdır?

Elbette Alevi kökenli olmayan birisinin Alevilik inancı ve Alevi toplumuna ilgi duyması, onlar hakkında övgü dolu iki satır yazması, bizleri de sevindiren bir gelişmedir. Çünkü bizler böylesi çalışmalara hasret bir toplumuz. Bu anlaşılır bir durumdur. Ancak anlayamadığımız ve kabul etmediğimiz nokta, yolun önderi iddiasında olan ve kurum yöneten kişilerin bu kadar kendi inancına yabancı kalmış olmaları ve bu kadar kendi değerlerinden şüphe duymuş olmalarıdır. Bilinen karşıtlıktan

dolayı, ağır baskılardan dolayı ilk etapta inançsal özü ve bu özü'de kapsayan bütünü özümseyip bilince çıkarmamak, ondan da öte öğrenmemek, öğrenmek için ilgi göstermemek, kabul edilir bir durum değildir. Böylesi bir şekillenme içinde olan kişiler, yani davasını ve yolunu içselleştirip, benimseyip, özümseyip, bilince çıkarmamış kişiler, her an bir u dönüşü yapabilirler. Bu yaptıkları dönüş Alevi topluma egemenlerin vermediği kadar zarar verir. Hadi diyelim ki böylesi bir kişi dönüş yapmadı. Bu yine topluma zarardır. Çünkü davasını ve yolunu tam olarak bilmiyor, yüreğinde his etmiyor, beyni bu yol için zonklamıyor, her nefesi bu yol için harcamıyor. Böyle bir kişi nasıl bu davayı savunabilir? Nasıl bu yolu ileriye taşıyabilir? Nasıl bu mazlum ve mahzun topluma layıkıyla hizmet edebilir?

Edemez. Etmiyor da. Etmesi, zaten doğanın kanuna aykırı bir durum teşkil eder. Etmediği için işte Alevi toplumu hala bütün yaşamsal önemdeki haklarından yoksundur. Etmediği içindir ki Alevi toplumunun özlediği, özü-sözü bir olan, söyledikleri davranışlarına yansıyan, asgari düzeyde Alevi inanç değerlerinin şahsında somutlaşmış olduğu kişilikler yok.

Sonuç olarak; bu yola inaniyorsak ve bu yolun bizi hedefimiz olan anlam dolu, mutluluk dolu diyarlara götüreceğine, geçmişimizle bir bağ kurduğuna ve geleceğimizi sağlam temellerde inşa edeceğimize kanaat getiriyorsak; o zaman yolumuzun gereklerini yerine getireceğiz. Getiremiyorsak bile getirmeye çalışacağız. Bunun için asgari düzeyde çalışma ve

aba sahibi olmalıyız. Öyle laf ile veya başka ucuz şeylerle bir yol alınmaz. Girişte de söylediğimiz gibi, **bir bütün olarak; kalben, ruhen, aklen, bedenlen bu yola bağlı olmalıyız. Bu yolun önderlerine, bedel vermiş ve güzellikler şunmuş önderlerine bağlı olacağız. Aradığımızı ancak kaybettiğimiz yerde buluruz. Dolayısıyla başkalarının kırıntıları bizler için çok şey ifade etmiyor. Çünkü asıl tükenmez kaynak, bizleri ilelebet yaşatacak olan asıl kaynak inancımızın özünde duruyor. Öyleyse zaman kaybetmeden ona yönelelim.**

Erenlerin Cemini Nasıl Anlatmalı

Erenler cemine her can giremez
Edep ile erkan yol olmayınca
Her Kamberim diyen Kamber olamaz
Şah'ın Kanber'ine kul olmayınca

Arama uzakta vardır yakını
Gerçek olan talip bulur hakkını
Yüklemeler sana yolun yükünü
Bükülü kametin dal olmayınca

Şah Hatayi'im eder bu sırrı beyan
Kamil midir cahil sözüne uyan
Bir baştan ağlamak ömüre zıyan
İki baştan muhip yar olmayınca

Cem.

Neydi ki cem?

Nasıl bir ibadet biçimidir cem?

İnsanın ve toplumun hangi ihtiyaçlarına cevap veriyor?

Nasıl anlatmalı cemi? Cem erenlerinin nur-u cemallerini, aşk-ı şevklerini, secdeye inen alınları, dara duran ve dara durduğunda Hakkın divanına durmuşcasına özünü meydana koyanları, yapılan cümle hizmetleri nasıl anlatmalı ham ervahlara?

Nasıl anlatmalı mutluluk ve huzurdan uzak olanlara, cemin bireysel mutluluk ve toplumsal huzur kaynağı olduğunu?

Nasıl anlatmalı bir pirden/mürşitten etek tutmayınca yolun yürünemeyeceğini, rehbersiz yolun bulunamayacağını, müshabin/yol kardeşin olmaksızın yolculuğun tehlikelerle dolu olduğunu, nasıl anlatmalı cümle yolsuz kalmış olanlara?

Nasıl anlatmalı cem meydanını pir u pak eyleyen bacıların tıpkı süpürgeci Salman gibi her dem Mervanların gözlerindeki perdeyi kaldırmaya ve sahibi zaman Mehdi'nin geldiğinde görmek istediği temiz gönüllerin kirlerini süpürdüğüne? Bunu nasıl anlatmalı gönülleri kir pas içinde kalmış olanlara?

Nasıl anlatmalı zakirin bağlamasının sesinin meleklerin sesini andırdığını? Cemde söylenen deyişlerin, duazların, mersiyelerin, nefeslerin insanı başka alemlere götürdüğünü, nasıl anlatmalı daha içinde bulunduğu kabuğun bile farkında olmayanlara ötelere ötesini?

Nasıl anlatmalı semahın bir oyun değil, ilahi bir aşk olduğunu ve semah dönenlerin cümle kainatla, varlıkla hemhal olup turnalar misali göğe ağdığını?

Nasıl anlatmalı delilin/çerağın uyandırılmasıyla/yakılmasıyla cümle kainatın aynı düzen etrafında uyandırıldığı/aydınlandığı ve asıl uyanmanın gönüllerde, yüreklerde, bilinçlerde gerçekleştiğini?

Delilin/çerağın uyandırılması/yakılmasıyla karanlıkta kalmış ne kadar güzellik varsa gün yüzüne çıktığını, nasıl anlatmalı gören körlere?

Ya bunca bencilliğin, çıkarın, mal ve mülk hırsının hakim olduğu zamanlarda cemde, cem erenlerinin gücü ve imkanı ölçüsünde getirip, bir birine katılıp Hak lokması olan ve paylaşımların en güzellerinden biri olanı, nasıl anlatmalı?

Nasıl anlatmalı gözcüyü? Gözcünün sadece cemi değil, cümle kainatı gözetip düzenlemeyi sembolize ettiğini ve aslında her şeyin bir düzen dahilinde olması gerektiğini, nasıl anlatmalı?

Ya diğer hizmetleri nasıl anlatmalı? Her biri kendi içinde birden fazla doğruya, güzelliğe, olgunluğa, insan-ı kamile ve aslında özünde Hakka yakın eyleyen hizmetleri nasıl anlatmalı?

Cem bir davettir. Her tür kirden arınmaya, kötülükleri iyiye yönlendirmeye, hataları ve yanlışları doğrulara çevirmeye, yaşama ve dünyaya anlam vererek anlam ve mutluluk dolu bir hayatı yaşamaya davettir.

Kinin, bencilliğin, öfkenin, hırsın ve bir cümle olumsuzlukların insan ve toplum hayatında yok olması, olmadığı takdirde de minimum düzeye indirilmesinin davetidir.

İnsan yarımdır, eksiktir. Cem, insanın tamam ve bütün olmasını, ham ervahlıktan çıkıp olgunlaşarak insanı kamil olmasına davettir.

Edep erkandır cem.

“Gerçeğin demine Hü” demektir cem.

Anlatılması zor, hemde çok zor.

Teker teker, günlerce, bıkmadan anlatılsa ve dağarcığında var olan cümle kelimeler, kavramlar defalarca kullanılsa bile anlatılmak istenenler hep bir noktada eksik kalacak.

Bu sebepte yaşamak, içinde olmak, hemhal olmak, bir olup bütünleşmek gerekiyor. O halde ancak anlaşılır – daha doğrusu bütün hücrelerde bulunacak şekilde yaşanılır.

Bütün bunlara rağmen bizler yinede dilimiz döndüğünce anlatmaya, yaşam biçimimiz haline getirerek somut bir şekilde anlaşılır kılmaya devam edeceğiz. Anlattıkça, yaşadıkça ve yaşadığımız güzellikleri cümle varlığa taşıdıkça, bizden başlayarak adım adım cümle varlık anlam kazanacaktır.

Bilinç Yoksunluğu

Alevilik bilinci salt bir inancı kavrama olarak değerlendirilmemelidir.

Alevilik bilinci; milyonlarca yıllık insanlık tarihinde insanlığın kazandığı değerlerin özümsemesidir.

Zaten Alevi öğretisi bunu emreder.

Alevilik bilincini özümsemiş bir birey salt Aleviliği öğrenmemiştir.

Bununla beraber derin bir tarihsel bilgiye ulaşmış ve gelecek için öngörü sahibi olmuştur.

Münkir Ermez Bu Sırta

Kimdir münkir? İnkâr edendir. Bilinç ve anlayış noktasında ham olup kavrayış eksikliği yaşıyandır. Bazı durumlarda gözleriyle görse, eliyle dokunsa bile yinede inkâr edendir gerçeği. Gerçeği inkâr edemediği durumlarda da farklılaştırıp tersyüz etmeye çalışandır. Böyleleridir sırta eremeyenler. Böyleleri hakikatin çok çok uzağındadırlar.

**Erenler Şah'tan gelirler
Ali derler pirimize
On İki İmam erleriyiz
Münkir ermez sırrımıza**

Oysa Şah'tan, Aliden gelen On İki İmam erlerinin böyle bir sorunu yoktur. Onlar hakikatin özünden geliyorlar ve bu özü cümle insanlığa taşıma sevdasında olan erlerdir.

O erler ki Şah'tan geliyorlar ve bunu hiç saklama gereği duymuyorlar. Kim olduklarını, neye hizmet ettiklerini açık açık söylüyorlar.

Öyle bir sevdaları var ki onların en amansız baskılar bile bu soylu sevda karşısında tuz buz olmaya mahkumdur.

Onlar Şah'tan, Ali'den geliyorlar.

Onlar On İki İmam erleridir.

Ana kaynaktan geliyorlar. Nurun sonsuz olduğu ve ikrar sahibi nefslerin gönüllerinin aydınlandığı nurdan geliyorlar.

Amaçları bu nurun cümle insanlıkla buluşması.

**Ateş yanıp kazan coşar
Dalga gelir boydan aşar
Şulemiz aleme düşer
Bakın bizim nurumuza**

İşte şuleleri aleme düşmüş ama münkir olan bu göz kamaştırıcı nuru bile inkar etmeye devam ediyor.

Oysa ne büyük bir bahtiyarlıktır bu Ali'nin yolunu süren On İki İmam erlerinin sözlerine kulak verip eylemlerine destek olmak.

**Nesimi der bak da pişir
Özüne muhabbet düşür
Bin bezirgan metah taşır
Günden güne şarımıza**

Özüne muhabbeti düşür. Düşür ki sayısız tüccarlar seninde gönül şehrine ha bire metah taşısınlar. Sende bu lal u gevherden dahada değerli olan metahları alıp ihtiyaç sahiplerine veresin.

Haklı Olmak Yetmiyor

Haklıyız.

Haklı olmak çoğu kez haklarımızın alınmasına yetmiyor.

Hatta haklı olduğumuzdan eminiz ancak haklılığımızı doğru gerekçelerle anlatamıyoruz bile. Hoş, doğru bir anlatımla anlatsak bile, anlatımlarımızı bilimsel verilerle desteklesek bile; kabul etmek istemeyenler için boşuna çaba sarf etmiş oluyoruz.

Haklı olduğumuzu biliyorsak, davamıza sonsuz bir inancımız varsa, kendi bireysel doğrularımızı genel doğrularla test edip haklı olduğumuz sonucuna varmışsak; mutlak suretle kararlı bir şekilde ödenmesi gereken bedelleri ödeyecekte olsak mutlaka sonuna kadar, haklarımızı alıncaya kadar, gidilmesi gereken yer neresi ise sınırlarımızı zorlayıp o yere gitmeliyiz. Eğer haklılığımız söz düzeyinde kalıyorsa haklarımızı ilelebet olmasa bile uzun çok uzun süre alamayız.

Verili olanı red eden, mevcut, kabul gören ve genelleşmiş olan yaşam tarzlarına karşı çıkan, düşüncede yığınlardan ayrılanlar haklılıklarını çoğu kez ispatlayamazlar. Ya da haklı oldukları asırlar sonra ortaya çıkar. Tarih, yığınla benzer örnekle doludur. Ancak aynı tarih haklılıklarına inanmış olanların sabırla, cesaretle, umutla, kararlılıkla haklılıklarını kabul ettirmiş olanların sayısız örnekleri ile de doludur.

Haklı olmak, kesinlikle hakların alınmasına veya hakların verilecek olmasına yetmiyor. Haklı olmak ile beraber asıl iş hakkın alınması için mücadele etmektir.

Bizler, tarihten günümüze hakları gasp edilmiş bir toplumun evlatları olarak haklarımızın takipçisi olmak zorundayız.

Çok güzel bir deyim var; “Taşı delen suyun gücü değil, damlaların sürekliliğidir” diye. Haklı olduğuna inanan insan damla misali kararlı ve sistemli olursa her türlü zorluğu yenerek, en zorlu savaşlardan zaferle çıkarak başarıya ulaşır ve haklarını alır. Buna inanmayan, bundan şüphe duyan haklılığına inanmıyor demektir.

Zaferler elde etmek araba kullanmak veya zor bir aleti, makineyi, mekanizmaya ustaca kullanmak gibidir. Ehliyeti olmayan, araba kullanmasını öğrenmemiş, bilmeyen nasıl trafiğe çıkıp yol alamıyorsa, -veya arabaya biner binmez hemen kaza yapıyorsa- zaferler elde etmek isteyen kişide öncelikle nasıl zafer elde edebileceğini öğrenmelidir.

Zaferler kazanıp haklarına kavuşmak için önce zaferlerin nasıl kazanıldığı öğrenilmelidir. Öğrenmek için her tür hastalıktan, yanıştan, dogmadan, bulanıklıktan, kararsızlıktan arındırılmış bilinç ve azim/irade gereklidir.

Bütün bu belirtilenler akıl dışı teoriler değildir, gerçekçi önermelerdir.

Zaferler kazanmış olan ve elde ettiği bu zaferleri koruyan devletler, kurumlar, bireyler var mı dünyada? Varlar. Hem de çok varlar. Öyleyse bizlerde insan olduğumuza göre, düşünen ve üreten bir beyne sahip insanlar olduğumuza göre, hedefleri, idealleri olan insanlar olduğumuza göre neden bizlerde başarmayalım?

Zülfikar Bir Savaş Aracı Değildir

Günümüzde Alevi kimliğini dışa vurmanın, açıkça ilan etmenin sembollerinden olan Zülfikar, Hz. Ali'nin ucu çatalı kılıcının adıdır. İncancımıza göre Zülfikar, Allah tarafından Hz. Muhammed'e gönderilmiş ve Hz. Muhammed'de Hz. Ali'ye hediye etmiştir.

Zülfikar'ın neyi sembolize ettiği, ne gibi işlevi/işlevleri olduğu, ucunun neden çatal olduğu, kelime/kavram olarak ne anlama geldiği ile ilgili bir çok açıklama var. Yine Zülfikar üzerine söylenmiş çok sayıda sözler ve Zülfikarname adı ile bilinen çok sayıda şiirler mevcut.

Bütün bunlar ve Hz. Muhammed'in söylediği: **La Fetta ila Ali La Seyfe ila Zülfikar**, Türkçesi: **Ali'nin üstüne yiğit, Zülfikar'ın üstüne kılıç yoktur** sözü bile başlı başına, Zülfikar'ın üstünde durulması ve doğru mana verilmesi gereken önemli bir konu/kavram olduğunu gösteriyor.

Zülfikar esas itibarıyla Arapça bir kavramdır. Zülfikar kelimesi bir çok dilde farklı telaffuz edilerek kullanılmaktadır. Bu noktada her ne kadar Zülfikar denildiğinde akla Hz. Ali'nin kılıcı gelse de, Zülfikar'ın etimolojik olarak anlamına dair bir çok bilgi ortaya çıkmıştır. Bu bilgilere göre Zülfikar, “fikir sahibi olmak, iki parçalı, delici, omurgalı (omurgalıdan kasıt insandır), çentik vb.” anlamlara gelmektedir. Ancak kelimenin kökeninden ziyade bizleri ilgilendiren taraf, onun bilinen ve genel manada kabul gören Hz. Ali'nin kılıcı olması noktasıdır.

Dolayısıyla etimolojik olarak anlamı ne olursa olsun sonuç itibariyle Zülfikar denildiğinde herkesin aklına Hz. Ali'nin kılıcı geliyor.

Hz. Ali'nin kılıcı olan Zülfikar günümüzün en önemli Alevi sembollerinden biridir. Bu sebepten Zülfikar üzerine bazı doğruları dile getirmekte yarar var. En başta Alevileri ve Aleviliği yeni tanıyanlara sevgi, hoşgörü, insan merkezli bir inancın nasıl olup ta bir kılıcı sembol olarak benimsediği çelişmesine/sorusuna anlaşılır bir cevap verilmelidir.

Aleviliğe yabancı bir kimsenin ilk etapta çelişki gibi algılayacağı Zülfikar sembolü sıradan savaşlarda kullanılan dolayısıyla insan öldüren, kan döken bir kılıç değildir. Aleviliğin merkezinde insan ve insan sevgisi vardır. Alevilik asla kanı ve şiddeti övmemiştir. Aksine, şiddeti, kanı, savaşları her daim mahkum etmiştir. Kardeşliği, dostluğu, paylaşımı, barışı ilke edinmiştir. Böylesi ilkelerle dolu bir inanç, bir kimseye yapılan zulmü bütün insanlığa yapılmış sayan, bir kimseye karşı haksızlığı yaratıcıya karşı yapılmış sayan, insan hizmeti esas alan, halka hizmetin hakka hizmet olduğunu benimseyen bir inancın savaşla, yok etmeyle, düşmanlıkla bir ilişkisi olamaz. Böylesi bir inanç asla savaşı yüceltmez. Dolayısıyla veya direkt olarak da Alevilik inancı için Zülfikar bir savaş aracı değildir.

Öyleyse savaş aracı olmayan Zülfikar neyi sembolize ediyor ve neden Alevilerin en önemli sembollerinden biridir?

Her şeyden önce Zülfikar gerçek adaletin simgesidir. Kimse Zülfikar'ı bir savaş aracı olarak algılamasın. Ya da Zülfikar'ı şiddetin, kan dökücülüğün sembolü olarak algılamasın. Zülfikar'ı bir şiddet aracı Alevileri de şiddeti kutsayan bir toplum olarak lanse etmek gerçeklere aykırı bir durumdur. Gerçekte Zülfikar adaleti ve doğruluğu temsil ediyor, Alevilerde doğruların takipçisi bir toplumdur. Genel manada doğruluğun, adaletin hakim olduğu, eşitliğin egemen olduğu, her türden haksızlığın giderildiği (ya da minimum düzeye çekildiği) bir dünya özlemindedir Alevi toplumu. Zülfikar'ı bu bağlamda değerlendirmek, haksızlıklara uğramış ve herkes için adaletin insani bir hak olduğunu benimseyen bir toplumun sembolü olarak kabul etmek gerekiyor.

Hız Muhammedin söylediği; **La Fetta ila Ali La Seyfe ila Zülfikar** sözü bile başlı başına aslında ne demek istediğimizi yeterince açıklıyor. Eğer klasik manada Zülfikar bir savaş aracı olsaydı bu söz söylenmezdi. Kaldı ki inancımız Aleviliğe göre Zülfikar Allah tarafından gönderilmiştir. Bizlerin inandığı Allah savaşçı bir Allah olabilir mi? Elbette olamaz. Bizlerin inandığı, bağlandığı, güvendiği, teslim olduğu Allah insanların kendi aralarında yaptıkları savaşları doğru bulmayandır. savaşları, kavgaları, düşmanlıkları lanetleyendir. İnandığımız Allah, savaşları lanetleyen Allah nasıl bir savaş aracı gönderir? Göndermez elbette. Onun gönderdiği insanların doğru yolu bulmaları yönünde bir semboldür. Doğru yol ise haklıdan, adaletten, doğrulardan yana olmak, bunları yaşamın bütün

alanlarında hakim kılmaktır. Alevi inancındaki deyimle rızalıkla/razılıkla bütün işlerini görmektir. Tekrar tekrar belirtelim ki Zülfikar bir savaş aracı değildir. Zülfikar, doğruların/doğruluğun, hakkaniyetin, adaletin, mertliğin, dürüstlüğün, haksızlığa ve zalimliğe başkaldırımın sembolüdür. İnsan olmanın, insan kalmanın, mertçe yaşamamanın, hainliği ve kalleşliği mahkum etmenin, yüce yaratıcıyı, Hz. Ali'yi, cümle erenleri ve onların ışıklı yolunu hatırlatmanın, akılda tutmanın; adaletin er veya geç yerine geleceğinin, haklının her daim haklı olduğunun, haksızın her daim hesap vermeye mahkum olduğunun sembolüdür.

İncinsen de İncitme

Ulu Hünkar Hacı Bektaş Veli`nin incinsen de incitme ilkesi bazı kimseler tarafından ya anlaşılıyor ya da yanlış anlaşılıyor.

Bir çok kavramın içinin boşaltılması, farklı anlamlara gelecek şekilde sunulması gibi incinsen de incitme ilkesinde anlamı özünden farklılaştırılıyor. Bu elbette iyi niyetle yapılan bir iş değildir. Tamamen yapanların ideolojik- siyasi duruşlarıyla bağlantılıdır.

İncinsen de incitme ilkesini pasiflik olarak algılayanlar oldukça fazla. Hayatın her anında, her anlamda pasiflik ve boyun bükücülük değildir incinsen de incitme ilkesi. İncinsen de incitme ilkesi, haksızlıklara boyun eğ, göz yum, yanlışları görmezden gel, doğrularını söyleme, duyarsız kal, bütün olumsuzluklara katlan... değildir. Her ne kadar birileri ısrarla bu değerli ilkeyi hayatın bütün alanlarında pasiflik, her şeyden el etek çekme olarak lanse etse de gerçek anlamı bu değildir. Alevi toplumu İmam Hüseyin'in de dile getirdiği gibi haksızlığı onaylamayan ve zalimliğe karşı mücadele veren bir toplumdur. Başta 12 İmamlarımız olmak üzere sayısız önderimiz bu onurlu mücadelede şehit düşmüşlerdir. Bu bir gerçekken nasıl bir cüretle birileri bize ulu Hünkarın bu ilkesini 'hayatın her alanında pasif olun' diye dayatır? Hayatın her alanında değil pasif kalmak, mücadele etmek gerekiyor.

Alevi toplumu hayatın gerçekleri ile korkmadan mücadele eden bir toplumdur. Kimseyi ezmemek ve kimseye ezilmemek esastır.

Birileri toplumsal manada bizleri her haktan yoksun bırakacak ama bizler incinsen de incitme ilkesi gereği sesimizi çıkarmayacağız! Böylesi bir onursuzluğu hiç bir Alevi inançlı kimse kabul edemez. Kimse bizlerin derin Batını manalar taşıyan ilkelerimizi kaba şekilde yorumlayarak bize karşı kullanamaz. Bu çok bilmiş ileri zekalılara kalsa bizler bireysel anlamda bile bizi ticari olarak bile bile zarara uğratanlara karşı bile göz yummalıyız, hoş görülü davranmalıyız. Yani adam cingözün teki ve Alevi inançlı birisini bile bile zarara uğrattıyor ama Alevi inançlı kişi onu incitmemek için hiç bir girişimde bulunmayacak. Ya da bir kimse tarlamıza, evimize, iş yerimize el koyacak bin bir emekle oluşturduğumuz birikimlerimizin üstüne oturacak ama bizler incitmemek adına sesimizi çıkartmayacağız! Yani bizden incitmemek değil, enayilik bekleniyor. Birileri resmen bizleri enayi konumuna getirmek istiyor. Bu soysuzlara gereken cevabı vermek her Alevinin boynunun borcudur. Kimse kelime oyunları ile bizleri dolandırmaya kalkmasın. Bunları tarih boyunca sayısız kere alt ettiğimiz gibi günümüzde de gelecekte de alt edecek Alevilik bilincimiz vardır.

İncinsen de incitme ilkesinin hayatın her alanında pasiflik olmadığını açıkladık. İncinsen de incitme ilkesinin özü; kendisiyle, çevresiyle, doğayla barışık, hoşgörülü, alçak gönüllü, erdemli, tevazu sahibi, turab olmaktır. Af edici olmaktır, gönül kırmamaktır. Bütün bunlar elbette yapılan haksızlıkları

onaylamak değildir. Aksine, eğer haksızlık varsa ve buna müdahale edilmiyorsa o zaman incinilir.

Haksızlığa karşı gelmemek bir yerde onaylamaktır. Bu durumda insan en başta kendisini incitir.

İncinsen de incitme, insanlara olabildiğince hoşgörülü yaklaşmaktır. Hatalarını, onları kırmayacak şekilde düzeltmektir. Ama asla yapılan hatalara, yanlışlara göz yummak değildir. Sürekli ve bıkmadan doğruları en güzel şekilde dile getirmek ve en mükemmel şekilde uygulamaktır.

Olayın özü bu şekildedir. Kimse kavramları kullanarak kendi yanlışlarının üstünü örtmeye kalkışmasın. Yaşananlar tanıktır ki, bu tür dalaverelere kanmıyoruz. En doğru olanı yanlışlarına kılıf bulmak yerine bir an önce bunları nasıl düzeltirim diye düşünmek ve çabalamaktır. Böylesi en anlamlısıdır.

Alevi Toplumuna ve Alevi İnancına Layıkıyla Hizmet Edebiliyor muyuz?

Ne yazık ki etmiyoruz.

Kimseyi yargılamak, sorgulamak, suçlamak gibi bir niyetimiz yok. Ancak bazı doğrularında bilinmesi ve bazı gerçeklerin tespit edilip söylenmesi toplumsal ve inançsal varlığımız için zorunludur. Bu çerçevede rahatlıkla diyebiliriz ki Alevi inancına ve Alevi toplumuna hizmet etme iddiasında olan kurum ve kuruluşların idarecileri, yöneticileri, önderleri, üyeleri bu yola ve bu topluma layıkıyla hizmet etmiyorlar. Buna bizlerde dahiliz.

Eğer Alevi toplumuna yeterli derecede hizmet etmiş olsaydık bu gün Alevilik inancı hala yasaklarla, baskılarla karşılaşmaz en insanlık dışı iftiralara maruz kalmazdı.

Eğer layıkıyla Alevi toplumuna hizmet etmiş olsaydık bu gün inancımız yasal güvenceye kavuşmuş ve diğer inanç mensupları inancımıza asgari düzeyde saygı duyarlardı. Oysa diğer inanç mensupları inancımıza ve değerlerimize saygı duyacakları yerde her imkan bulduklarında toplumumuzu asimile etmek için yoğun bir çaba ve faaliyet yürütüyorlar. Basit ve anlaşılır bir şekilde söylersek, egemen inanç mensupları bizlerin inancını zerre kadar ciddiye almıyor, amiyane tabirle biz Alevileri “adam yerine” koymuyorlar.

Bizler layıkıyla Alevi toplumuna hizmet etmiyoruz. Elbette bazı şeyleri yapıyoruz. Ancak bu bazı şeyleri yapmamız Alevi

inanç gerçekliğini kabul ettirmemizi sağlamıyor, Alevi inancının geleceğinin sağlam olduğunun garantisini vermiyor.

Son 400 yıldır dünya sahnesinde yokuz. Büyük Alevi önderi Şah İsmail'den sonra ciddi anlamda bir örgütlenmemiz yok.

Dolayısıyla insanlık için pek önemli olmayan, her açıdan günden güne gerileyen, bırakalım gelişmeyi ve insanlıkla buluşup insanlığın gündeminde olmayı, daha temel yaşam garantisinden yoksun bir halde, sürekli olarak katledilme korkusu ve baskısıyla yaşayan, varlığını zor bela günden güne eriyerek sağlamaya çalışmış olan bir toplumsal gerçekliğimiz var.

Bu, böyle gitmemeli.

Son 400 yıldır zor belada olsa, hiç bir gelişme yaratmamış da olsak varlığımızı sürdürüp bu günlere geldik. Son 400 yıldır asi ve asil atalarımızın soylu miraslarını yiyerek varlığımızı sürdürdük. Bu soylu mirastan güç alarak gelecek çağlarda tekrar o görkemli günlere dönebiliriz. Daha açıkçası dönmek durumundayız. Yoksa bir saatten sonra atalarımızın mirası da bize yetmeyecek ve böylece tarih sahnesinden silinip gideceğiz.

Silinmemeliyiz.

Tarih sahnesinden silinmek bir yana hak ettiğimiz yerimizi almak için çaba ve çalışmalarımızı yoğunlaştırmalıyız.

Bu yola hizmet eden, hizmet iddiasında olan kim varsa, inanç önderlerimiz olan dedeler-babalar-analar, rehberler, pirler,

dervişler, kurum yöneticileri, ozanlar, şairler, yola aşk ile bağlı aşık-ı sadıklar, aydınlar, bacılar, gençler ve bu yolun talipleri; her kim yüreğinde katre kadar Ali aşkı yaşıyorsa, beyninde zerre kadar Alevilik bilinci taşıyorsa, asgari düzeyde bu yolun kurallarını benimseyip uyguluyorsa gereklerini yerine getirmelidir.

Daha çok, daha çok çalışmalıyız.

Yaptıklarımız, bu yola hizmetlerimiz kabul olsun, ancak bunlar çok değerli hizmetler olmakla beraber yetmiyor. Bu yaptığımız hizmetler inançsal gerçekliğimizin kabulünü sağlamıyor, geleceğimizin sağlam temellerde var olmasını sağlamıyor.

Kızmadan, küsmeden, darılmadan, bıkmadan, yorulmadan, pes etmeden hiç bir gerekçenin arkasına saklanmadan yolumuza nasıl daha iyi hizmet edebiliriz düşüncesi, duygusu ve eylemi içerisinde olmalıyız.

Hiç kimseden bir şey beklemeden kendi üzerimize düşeni yapmalıyız. “Başkası neden yapmıyor, neden ben yapıyorum” düşüncesi sonucu bizler bu acınacak haldeyiz. O halde kimseden bir şey beklemeden, kimseye kızmadan yola hizmet etmeliyiz.

Yol esastır.

Bizler yola hizmet ediyoruz. Birileri yapsın, yapmasın. Bu onları bağlar. Bizler kendimizden sorumluyuz. “Bizler üstümüze düşeni yapıyor muyuz?” sorusuna gönül rahatlığıyla yanıt veriyorsak sorun yok demektir.

Bu şekilde, gecesini gündüzüne katan, bu inançla bütünleşip bu topluma sınırsız bir bağlılık duyan, Hz. Ali'nin, On iki İmamlar'ın, Hünkar'ın, Mansur'un, Pir Sultan'ın, İmam Hüseyin'in ve başka yol önderlerinin adı geçtiğinde yüreğinde ancak yaşayanların bildiği bir tatlı sizi hissedener bu his ettiklerinin gereklerini asgari düzeyde yerine getirirlerse çok şeyleri aşmış olacağız.

Yukarıda dediğimiz gibi bu yolla asgari düzeyde bütünleşmiş olan üç beş tane yiğit Alevi önderi toplumumuzu insanlık içinde hak ettiği konuma sandığımızdan daha kısa bir sürede getirebilir.

Bizler kendi dışımızda bir mucize beklemiyoruz. Atalarımızın yol göstericiliği, şanlı tarihimiz, ortada olan mirasımız zaten yola hizmet etmek isteyenler için bir mucize niteliğindedir. Bu yol için hizmet ettiğimizde Bozatalı Hızır her dem hazır ve nazır olarak yardımcımızdır.

O halde neden bu yola layıkıyla, bu toplumun korkusuz ve baskısız yaşaması için, Alevilik inancının dünyanın dört bir tarafında bilinmesi, tanınması için çalışmayalım, hizmet etmeyelim?

Hizmet etmeliyiz.

Eğer bizler gerektiği gibi hizmet etmezsek bu toplum asimile olacak, bu inanç yer yüzünden silinecek.

Buna gönlümüz razı olur mu?

Olmaz diyenlerin Bozatalı Hızır yardımcısı olsun.

İddia Sahibiyssek

Büyük bir iddianın sahipleri kararlıklarından bir an olsun bile vazgeçmemelidirler.

Hayatlarını ideallerinin gerçek olması doğrultusunda programlamalıdır.

Her anın değerli olduğu yaşamlarını mümkün olduğunca olumsuzluklara kapalı tutmalıdırlar.

Madem ki büyük bir iddianın sahibidir insan, o halde gerekli çalışmayı göze almalıdır.

Bazı doğruları hakim kılmak isteyen, bazı anlamlara ulaşmak isteyen ataleti kabul etmemelidir.

Bu istemler söz düzeyinde kalırsa ve kişi gerçek bulmada ustalaşmışsa sadece kendisini kandırabilir.

Bu, doğrularına inanmadığının kanıtıdır da.

Doğrularına inanmayan kimse beyhude bir yaşamın sahibidir.

Oysa hedeflenen gerçek manada anlam kazanmış bir yaşamın sahibi olmaktır.

İnanmazsan Gelir Görürsün

*Dostlarım,
Kardeşlerim,
Canlarım...*

*Kaldırın başlarınızı
Suçlular gibi, yüzümüz yerde
Özümüz darda durup dururuz.
Kaldırın başlarınızı yukarı
Bize göz verildi, gözleyin diye!
Dil verildi söyleyin diye!*

*El gövdede kaşınan yeri bilir
Dert bizde, derman ellerimizdedir.
Ararsan bulursun, verirsen alırsın.
İnanmazsan gelir görürsün.....*

Hacı Bektaş Veli

Hayata, dünyaya, kendisine; kısacası cümle varlığa ve yokluğa anlam ve mana vermek isteyen, bunun arayışında olanlara çağlar ötesinden seslenmeye devam ediyor Alevilik inancının serçeşmesi Hacı Bektaş Veli.

İnanmak için görmek gerekiyor. Görüp, anlayıp, hissedip bütün benliğiyle, her hücrende duyumsayarak yaşamak... işte bu minval üzere sorgulayanlara sesleniyor ulu Hünkar; inanmıyorsan gelip görürsün.

Bu kadar basit. İnanmıyorsan söylediklerimize gelip görürsün. Sadece bunu söylemiyor erenlerin eri, aynı zamanda suçlu olmadığımızı, çarenin yine kendimizde, özümüzde saklı olduğunu bunun için başımızı kaldırıp, nasıl el gövdede kaşınan yer biliyorsa bizlerinde aynı şekilde ayağa kalkmış olarak, şek şüpheden arınmış olarak, bütün benliğimizle inanmış olarak ve ikrarına sadık kalarak yol yürümemiz gerektiğini söylüyor.

Suçlu değiliz. Gözlerimizde var, dilimizde. İkrarına sadık kalarak yolumuza aşk ile , tutkuyla, sadakatle, şerefle, gururla hizmet etmeye devam edeceğiz.

Hiç bir zorluk, hiç bir bedel bizleri bundan alıkoyamaz. Her nefessiz kaldığımızda erenler bizlere ışık olmaya devam edecekler. Çünkü bizler ezelden, 'bezm-i elesten' beri 'belli' diyenlerdeniz.

Haddimiz olmayarak da olsa ulu Hünkara şöyle cevap verebiliriz: “ey pırların piri; geldik, gördük, inandık”.

Özgürlüğümüz Olmadan Anlamlı Bir Yaşamın Sahibi Olamayız!

Temel isteğimiz olan “anlamına uygun bir hayatın sahibi olabilmemiz, böylesi bir yaşamı onurluca yasayabilmemiz için asgari düzeyde özgürlüğümüzün olması gerekiyor. Asgari düzeyde bir özgürlüğümüz yoksa ve özgürlüğümüz için bir çaba sahibi değilseniz, yaşamımız yaşanmadan yaşanmış bir hayat olur.

Birileri kabul etmek istemiyorsa da gerçekten yakıcı şekilde ortada duruyor. Nedir bu bariz gerçeklik; özgürlüğümüzün olmadığı gerçekliktir. Hiç kimse Alevilerin eşit ve inançlarını yaşamada, insanlığa tanıtımada diğer inanç mensupları kadar özgür olduğunu söyleyemez. Kağıt üzerinde bile Aleviler eşit ve özgür değiller. Kağıt üzerinde olsalar dahi bunun pratikte mümkün olmadığını her günkü canlı örneklerden biliyoruz.

Alevilik ve Alevilere karşı asırların getirdiği birikimle bir savaş var. Savaş sadece silahlarla yapılan savaş değildir. En başarılı ve sonuç alıcı savaşlar bazen silahsız yapılıyor. Alevilere karşıda böyle bir savaş var. Bu savaşta yer yer silahlarda kullanılıyor. Ancak daha çok asimile etmek, sindirmek, yok saymak ve daha benzer yöntemlerle sürdürülen bir savaştır bu.

Sonuç itibariyle öyle bir zihniyetle karşı karşıyayız ki en temel Alevi istemlerine karşı acımasız. Devlet yönetiminde bulunanlar Alevileri yok sayıyor ve alttan alta her türlü imkanlarıyla çoğunluk olan Sünni inancın yegane doğru inanç olduğunu empoze ediyor. Büyük imkanları elinde bulunduran egemenler

Alevilere/ Aleviliğe dair en küçük bir oluşumu/ fikri bastırıyorlar. Sayısız yayınlar ile Alevi inancının tezleri çürütülmeye çalışılıyor. Kimse kabul etmek istemese de aslında mevcut İlahiyat okullarının en temel noktası Sünniliğin yegane ve tek inanç haline getirmek. Bunu yapabilmeleri içinde önündeki engelleri bertaraf etmeleri gerekiyor. Nedir bu engeller? Tabi ki en başta Alevilik ve Aleviler geliyor. Dolayısıyla Aleviliğe / Alevilere yönelik müthiş bir savaş var dediğimizde abartmıyoruz. Bilakis, yaşananların/ olanların çok az bir kısmını dile getiriyoruz.

Aleviler olarak daha en temel haklardan yoksunken “eşitsiniz” masalına kanmamız ahmaklık ötesidir. Dolayısıyla veya direkt, en başta yapmamız gereken özgürlüğe giden yol için çaba ve çalışma sahibi olmamız gerektiğidir. Haklıyız. Haklı olmak yetmiyor. Kimse bize haklı olduğumuz için haklarımızı teslim etmeyecektir. Bize düşen; hak verilmez, alınır mantığıyla hareket etmemizdir. Bu hesapla yola çıkarsak kazanırız. Kaybedecek bir şeyimiz zaten yok. Ama başta özgürlük olmak üzere kazanacaklarımızın hesabı yok. Zafer ve özgürlüğe koşan canlara aşk ile!

Alevilik İnancımız

Hiç kimse kendisini ve bizleri kandırmaya çalışmasın.

Bizler Aleviyiz, Alevi olarak yaşayacağız. Hiç kimsenin bizleri asimle etmeye, inancımızdan vazgeçirmeye hakkı yok. Bizler Aleviliğe inanıyoruz. Yaşamımızı bu inanç doğrultusunda yaşamaya çalışıyoruz. İnancımızın yanlışlığı – doğruluğu yalnız bizleri ilgilendirir. Birilerinin çıkıp ta “Aleviler yanlış ibadet ediyorlar“ demeye hakkı yok. Yanlıssa da bizlerin sorunu, doğruysa da. Bizler inandığımız gibi yaşayacağız.

Bizler gönüllü bir şekilde Alevi inancını benimsedik. Hiç bir zorlamayla Alevi olmadık. Gönüllü Alevi olduk ve bundan dolayı da yani Alevi olduğumuz içinde çok mutluyuz. Bizler gönüllü bir şekilde Alevi inancına inandık ancak ne var ki Aleviliğe inanmamamız, Alevilikten vazgeçmemiz için dolaylı ve direkt baskılara maruz kalıyoruz. Hiç kimsenin ne adına olursa olsun, gerekçesi ne olursa olsun bizlere başka bir inancı dayatması, bizleri zorla Alevi inancına inanmaktan vazgeçirmeye çalışmasını kabul etmeyeceğiz. Israrla doğru bildiklerimizi savunacağız.

İnanç özgürlüğü en temel insan haklarından biridir. İnsan istediği inancı seçmekte özgürdür. Başka insanlara zarar vermediği müddetçe istediği gibi ibadetini yapmakta özgürdür. Doğru olanda budur. Ne var ki tarihten günümüze inançları bir iktidar aracı olarak görenler, dinleri toplumları yönlendirmede bir araç olarak kullananlar çoğu zaman bu temel insan hakkını

görmezden gelerek kendi doğru buldukları inançları – her türlü yolu mubah görerek- dayatıyorlar. Alevi toplumu tarihten günümüze bu tür dayatmalarla karşı karşıya kalmıştır. Dayatmalardan ziyade olmadık katliamlara, baskılara maruz kalmıştır. Bu maruz kalmalar sekil değiştirmiş olarak günümüzde de devam etmektedir.

Biz Aleviler hiç kimseye “sizin ibadetiniz yanlıştır, sizin ibadet yeriniz doğru değildir“ demiyoruz. Diyoruz ki: “Alevilik bizlerin inancı ve bizler Aleviler olarak cemevinde cem ibadetini yapıyoruz“. Ancak bizlere ısrarla, “sizlerin ibadet yeriniz cemevi değil, ibadetiniz cem değil, başka bir ibadet biçimidir“ diyorlar. Yani kısacası “bizlerin ibadethanelerine gelin bizler gibi ibadet edin, bizler gibi yaşayın“ diyorlar. İşte insanın en temel hakkı olan inancını seçmede özgürlük burada yok sayılıyor. Hiç kimsenin Alevilere kendi inancını dayatmaya hakkı yoktur. Tarih boyunca baskılara katliamlara göğüs geldik. Şimdide gereceğiz. Ama asla inancımızdan vazgeçmeyeceğiz. Biz Aleviler nasıl başkalarının inancına saygı gösteriyorsak başkaları da inancımıza saygı göstermek zorundadır. Bu bir lütuf değil, en temel insani hakkımızdır.

İlişkilerimizde Esas Olması Gereken Bir Davranış; Ciddiyet

Açık ki bir bütün halinde ilişkilerimizin, (aile, eş-dost, sosyal arkadaşlıklar ve daha başka bir çok ilişkimizin) bozulmasına neden olan unsurlardan biride, ilişkilerimizde ciddiyet yerine laubaliliğin, maskaralığın, gevezeliğin, tutarsızlığın hakim olmasıdır.

Ciddiyet denildiğinde bazen gerçek manasından farklı bir algılama ortaya çıkıyor. Hayatın her alanına ciddi yaklaşmak/ciddi olmak gerekir derken, bununla çatık kaş, haşın bakış, askeri bir disiplini elbette kast etmiyoruz. Şüphesiz yaşamımızda eğleneceğiz, şakalar yapacağız, bol bol güleceğiz. Bütün bu insani davranışları uygularken de ciddi olabiliriz. Bu insani özelliklerle ciddiyet karşıt davranışlar değildir. Aksine bir birini tamamlayan özelliklerdir. Ne yazık ki bunlar karıştırılıyor ve bir birine zıt özellikler olarak algılanıyor.

Bütün ilişkilerimizde her zaman muhatabımıza karşı saygılı olacağız. Bu saygılı olmak mesafeli olmak anlamında değildir. Yada amiyane tabirle “burnu havada” olmak değildir. Saygılı olmakla karşımızdakine, muhatabımıza önem ve değer verdiğimizizi ortaya koymuş oluyoruz. Bütün ilişkilerimizde tutarlı olacağız. Özü-sözü bir olmayan kişiyi en yakını bile ciddiye almaz. Başkalarının bizi ciddiye almasını istiyorsak en başta biz kendimizi ciddiye alacağız. Kendimizin uygulamadığı

bir özelliği başkasından beklememiz, herhalde ahmakça bir bekleyiştir.

Toplumsal gerçekliğimizde ciddiyet ve tutarlılık yerine maskaralık hakim. Böyle olduğu için ilişkiler çok çabuk tuzla buz olabiliyor. İlişkilerimiz uzun süreli ve kalıcı olmadığı için, bağlılığın en üst boyutta olduğu dostluklar kuramadığımız için, insani paylaşımların olmadığı bir yaşam sürdürdüğümüz için; sorunları çözmemiz daha zor olduğu gibi, hayat kalitemizde çok düşük seviyelerde kalıyor.

Yaşamak başlı başına ciddiyet gerektiren bir eylemdir. Dünya ciddiyet temelinde dönüyor. Oyun olsun diye değil. Kaldı ki oyun olsa bilse oyunlarda ciddi oynanıyor. Ciddi oynadığımızda kazanma imkanımız daha çoktur. Bizlerde ciddiyetle yaklaşırsak hedefimiz olan, kendimizle ve çevremizle barışık anlam ve mutluluk dolu yaşama daha sorunsuz ulaşabiliriz. Bu yolu layıkıyla sürmek ve yaşamak isteyenler, bu yola hizmet ettiklerini iddia edenler ciddi olmak zorundadırlar. Maskaralıkla, gevezelikle hem kendilerine hem gittiklerini iddia ettikleri yola zarar verirler.

Şimdi bizim aramıza
Yola boyun veren gelsin
Şeriatı ,tarikatı ,
Hakikati bilen gelsin

Kişi halden anlayınca
Hakikati dinleyince
Üstüne yol uğrayınca
Ayrılmayıp duran gelsin

Talib olunca bir talip
İşini Mevla'ya sarılıp
İzzet ile selam alıp
Gönüllere giren gelsin

Koyup dünya davasını
Hakk'a verip sevdasını
Doğrulayıp öz nefisini
Şeytanı öldüren gelsin

Pir Sultan Abdal'ım çelebiye
Eyvallahım var veliye
Muhiddin'e hal diliyle
Yolun sırrın soran gelsin

Safevi Devleti Nasıl ve Neden Yıkıldı

Bu günkü tarih dersimizde Safevi devletinin nasıl ve neden yıkıldığını, nasıl bir miras bıraktığını ve günümüzde buna nasıl bir anlam vermemiz gerektiği üzerinde duracağız.

Safevi devleti, Alevi tarihinde önemli bir kesiti temsil ediyor. Alevi tarihinin bu önemli kesiti ne yazık ki yeterince bilince çıkarılmamış durumdadır. Oysa her anlamda önemli derslerle dolu olan bu tarihsel dönem iyi incelediğinde günümüze de ışık tutabilecek niteliktedir. Safevi devleti süreci adeta zaferin yolunu gösterdiği gibi, yine benzer zaferlerinde ilelebet kalıcı olmasının yolunu da yenilgisinden alınacak derslerle gösteriyor. Bin bir emekle, çok büyük fedakarlıklarla, bedellerle kazanılmış olan devletin nasıl ve neden ilelebet payidar olamadığını, daha resmi olarak varlığını korurken bile onu kuranlara nasıl sırt çevirdiğini ve nasıl içten içe ele geçirildiğini anlamaya çalışacağız. Üzerinde duracağımız asıl konu daha çok içsel yenilgilerdir. Çünkü dış cephenin konumu zaten aşıkardır.

Tekrar altını kalın bir çizgiyle çizmemiz gerekiyor; Safevi devleti, zaferi ve yenilgisiyle bizler için her zaman önemli bir değerimiz ve gerçekliğimizdir. Dersimize bu bakış açısıyla bakıldığında daha verimli olur.

Safevi devletinin kurulmasına öncülük eden ve bu yolda en çok bedel ödeyenler şüphesiz ki Aleviler olmuşlardır. Ve ne yazık ki bu devlet kurumsallaştıktan sonra ilk tasfiye edilenler en çok bedel ödeyen ve kaynaklarda Kızılbaş olarak geçen Aleviler

olmuştur. Nedenleri üzerinde önemle durduğumuz konuların başında bu gelmektedir. Neden devletin kurulmasına canla başla omuz vermiş, öncülük etmiş olan Aleviler belli bir noktadan sonra tasfiye edilmişlerdir? Nedenlerini açıklamadan önce Safeviler hakkında biraz daha temel bilgiler vermemiz gerekiyor.

Safevi devleti, büyük Alevi önderi Şah İsmail tarafından 1501 yılında Alevi toplumu ve cümle Ehlibeyt muhiplerinin desteğiyle kurulmuştur. Asırlardır baskı ve zulüm altında yaşayan Ehlibeyt bendeleri Şah İsmail önderliğinde bir araya gelmiş ve asırlardır birikmiş olan özlemlerini Safevi devletini kurmakla gidermişlerdir. Bunca zamandır baskı ve zulüm altında yaşamış olan, biçimde bir birinden farklı ama öz olarak benzer olan Ehlibeyte bağlı zümreler tek bir çatı altında bir araya gelmişlerdir. Bu birlikteliği sağlayanda ölümsüz Alevi önderi Şah İsmaildir.

Şüphesiz ki Safevi devletinin kurulması öyle bir günde gerçekleşen ve bedel ödenmeden elde edilmiş bir başarı değildir. Arka planında çok büyük bir hazırlık süreci yatmaktadır. Bu noktada Safevi adı bile başlı başına önemli veriler sunmaktadır.

Safevi adı Şah İsmail'in atası olan Şeyh Safiyeddin'den gelir. Şeyh Safiyeddin, Safeviye tarikatını kurmuştur. Bu Alevi örgütlenmesi özellikle Batı İran'da ve Azerbaycan'da gelişmişti.

Şah İsmail, babası Şeyh Haydar'ın şehit edilmesinden sonra Safeviye tarikatının önde gelenleri tarafından yıllarca sürecek

bir eğitime tâbi tutuldu. Bu gizlilik içinde süren bir eğitimdi. Şah İsmail 15 yaşında ortaya çıkarak babasının ve atalarının intikamını almak için çalışmalara başladı. Bu çalışmalar var olan diğer Ehlibeyt yandaşlarının çalışmalarıyla birleşince Şah İsmail 1501’de Tebriz’i Akkoyunlular devletinden aldı. Böylelikle tarihte Alevilik ve Aleviler adına olumlu bir sürecin başlangıcı ilan edildi. Bu ilan edilen; yıllardır ezilen Alevi inancının resmi anlamda ilk defa bir devlet inancı olmasıydı.

Şah İsmail 1501-1510 yılları arasında Safevi devletinin sınırlarını genişleterek Musul ve Bağdat gibi merkezi yerleri de Safevi devleti sınırları içine aldı.

Şah İsmail’in Hakka yürümesinden (1524) sonra yerine oğlu 1.Tahmasp geçti. Tahmasp, Safevi devlet örgütlenmesini güçlendirmeye çalışırken babası gibi Osmanlı Devleti’nin saldırılarına maruz kalıyordu. Bu dönemlerde bir çok defa savaşlar çıktı. Bazı önemli merkezler sık sık el değiştiriyordu.

Bu kısa anlatımlardan yola çıkarak, Safevi devletinin tarihini dönemlere ayırırsak şöyle bir tablo çıkıyor karşımıza:

- 1501 yılı devletin kuruluş yılıdır.
- 1501-1510 yılları arası Safevi devletinin sınırlarını daha da geliştirerek kendisini yok etmek isteyen cümle düşmanlara karşı güvenceye almaya çalıştığı yıllardır.
- 1514 yılında Safevi devletinin ve Anadoludaki Alevilerin kaderini etkileyen Osmanlı devleti ile yapılan

ve Çaldıranda gerçekleştiği için tarihe Çaldıran Savaşı olarak geçen savaş meydana geldi. Bu savaş Safevilerin yenilgisiyle sonuçlandı. Safevi devletinin kurulmasından henüz 14 yıl gibi, devletlerin ömürleri dikkate alındığında çok erken olan bir zamanda meydana gelen bu savaş bütün olarak Alevi tarihindeki en önemli olaylardan biridir. Eğer Safeviler bu savaşta zaferle çıksalardı, o zaman sadece Alevilerin değil, dünyanında kaderi farklı olurdu. Heyhat, öyle olmadı. Bu yenilgi Alevilere ve Safevi devletine olması gerekenden fazla pahalıya mal oldu.

- 1514 ile Şah İsmail hakka yürüme tarihi olan 1524 yıllarına kadar tekrar bir toparlanma ve yeniden inşa çalışmaları başladı. Ancak Çaldıran ovasındaki yenilginin izleri kolay silinmedi. Bu yenilgiden sonra her ne kadar kaybedilen topraklar geri alındıysa da Safevi sınırları dışında kalan başta Aleviler olmak üzere bütün Ehlibeyt yarenleri büyük zulümler ve acılar yaşadılar.
- Şah İsmail'in çok erken bir şekilde 1524 yılında hakka yürümesinden sonra yerine oğlu I. Tahmasp geçti. Yukarda da izah etmeye çalıştığımız gibi Tahmasp bir yandan babasının yarım bıraktığı var olan devleti güçlendirmeye çalışırken diğer yandan başta Osmanlı olmak üzere Ehlibeyte düşman çevrelerin baskılarını, saldırılarını göğüslemeye çalışıyordu. Burada bir parantez açmamız gerekiyor. Şah Tahmasp babası hakka

yürüdüğünde daha çocuk denilecek yaştıydı. Yani bir devleti yönetecek boyutta değildi. Sah Tahmasp'ın yönetimde olması ilk dönemler sembolik bir mananın ötesinde bir anlam taşıymıyordu. Ancak bu sembol çok önemli olan birleştirici bir görevi ifa ediyordu.

Dolayısıyla bizler 'Sah Tahmasp yönetime geldikten sonra devleti toparlamaya ve genişletmeye çalıştı' derken, o çocuk yastaki Tahmasp'ın kendisinden ziyade, onunla anılan yönetimi kastediyoruz.

- 1576 yılında hakka yürüyen Tahmasp'ın yerine II. İsmail geçti. II. İsmail yönetimde kalması çok kısa sürdü ve yerine Hüdabende geçti. Bu yıllarda Safevi devleti içten ve dıştan kuşatma altındaydı. Dıştan gelen kuşatmalar devletin gelişmesini engellediği gibi bir çok bölgede toprak kayıplarıyla sonuçlanıyordu. Bu yıllardaki iç kuşatmaların sonucu ise devletin kurulmasında en çok bedel ödeyenlerin yavaş yavaş tasfiye edilmeye başlanmasıydı.
- 1587 yılında yönetime gelen I. Şah Abbas, bir çok noktada önemli çalışmalar yaptı. Kaybedilen çok sayıda bölgeyi tekrar Safevi devletine bağladı. Bir nebze olsa, geçicilerde olsa iç birliğin sağlanması noktasında bazı olumlu adımlar attı. Ancak ne yazık ki daha önce başlamış olan süreç, yani devleti kuran asıl unsur olan Alevilerin yönetimden ve önemli görevlerden uzaklaştırılması hızını azaltmış olsa da devam etti.

1736 yılında resmi olarak sonlanmış olan Safevi devleti biz Aleviler için çok daha önceden sonlanmıştı. Devlet adım adım Şii ulemanın ve daha başka zümrelerin denetimi altına geçmişti. Bize göre bu geçiştir, bu bizler için aslında nefes borusu olmuş olan devletin yıkılmasına asıl sebep. Çünkü dış düşmanlar her zaman vardır ve olacaklardır. Buna önlemler alınır veya dış düşman güçlüyse savaşılır ve sonuçta yenilgide olsa anlaşılır bir durum ortaya çıkar. Ancak devleti asıl kuranların adım adım devletten tasfiye edilmeleri çok daha yaralayıcı ve ızdırap vericidir. Safevi devletinde olanda budur.

Bilindiği gibi devlet toplumlar için amaç değil, araçtır. Kendi doğrularını ve değerlerini hakim kılma, özgürce yaşamanın aracı. Safevi devletinin çıkış noktası da budur. Alevi inancını ve değerlerini koruma altına alma, özgürce yaşanmasını sağlama. İlk dönemler bu başarıldı. Ancak sonuçta süreklilik korunamadı. Adım adım tasfiye gerçekleşti. Bu gerçekleşen tasfiye daha sonraki ve günümüzdeki bir çok acısında, olumsuzluğunda nedenidir. Bu sebepten, yani yaşadığımız bir çok olumsuzluğun sorumlusu Safevi devletinin kurulmasını sağlayan Alevilerin bu devlette kalıcı olmamalarıdır. Eğer Aleviler Safevi devletinde kalıcı olsalardı ve devleti yenileyerek geliştirselerdi ve bu gelişimle devlet 21. Yüzyılda da yaşasaydı, herhalde geçmişte ve şu an içinde bulunduğumuz temel bazı olumsuzlukları yaşamıyor olacaktık.

Burada sorgulanması ve sorulması gereken çok şeyler var. İddia sahipleri bunları sormak ve sorgulamakla mükelleftirler.

Ulu Hünkar Hacı Bektaş Veli Her Dem Işığımızdır

Bizler, nasıl ki Hz. Ali ve 12 İmamlara bağlıysak aynı şekilde Hacı Bektaş Veli'ye de bağlıyız. Ulu Hünkar Hacı Bektaş Veli'nin yoluna bağlı, onun değerlerinin savunucusu, onun ilkelerinin takipçileriyiz. Alabildiğine kafa karışıklığının yaşandığı ve çeşitli merkezlerin müdahalelerinin hız kazandığı günümüzde bu bağlılığın altının kalın harflerle bir kez daha çizilmesi gerekiyor.

Bizlerin Hacı Bektaş Veli'ye bağlı olmamız, onun ilkelerinin takipçisi olmamız, onun şahsında somutlaşan değerlere önem vermemiz, beraberinde ulu Hünkarı daha iyi anlamamız gerektiği sonucunu ortaya koyuyor. Hacı Bektaş Veli'yi anlamak, kavramak, düşüncelerini ve değerlerini benimseyip özümsemek şu an yaşadığımız toplumsal (ve hatta bireysel) sorunlarımıza çözüm demektir.

Son bir kaç yüz yıldır toplumumuz -her manada- bir geriye gidiş yaşıyor. Oysaki toplumlarda bireyler gibi her anlamda, hayatın her noktasında durmadan ilerlemek, gelişmek, büyümek zorundadırlar. Eğer gelişme, ilerleme, büyüme olmuyorsa; kaçınılmaz olarak geriye gidiş gerçekleşiyor. Mevcudu korumak bile geriye gidiş demektir.

Alevi toplumu bilinen nedenlerden dolayı gelişmiyor, büyümüyor, ilerlemiyor. Herkes için geçerli olan Aleviler içinde geçerli. Geçerli olduğu içinde kaçınılmaz olarak Alevilerde geriye gidiyor. Geriye gitmek beraberinde yok olmayı getiriyor. Eğer bunca zamandır bunca geriye gidişe rağmen, en ufak bir ilerleme olmamasına rağmen Alevi toplumu varlığını -azalmış olarak da koruyorsa-, bunun en büyük nedeni; temelimizi atan ve daha sonra bu sağlam temel üzerinde inşa çalışmalarını devam ettiren başta Hacı Bektaş Veli olmak üzere yiğit önderlerimizin sarsılmaz inançlarına borçluyuz. O mübarek şahsiyetler sarsılmaz inançlarıyla muazzam bir temel atmışlardır. Bu temel sayesinde bunca yara bereye rağmen, kayıplara rağmen, azalmalara rağmen varlığımızı koruyoruz.

Temelimiz ne kadar sağlam olursa olsun eğer gelişmek için gerekli müdahaleyi yapamazsak emin olun o kaçınılmaz sonu bizlerde yaşayacağız. Sonumuzun gelmesi için birileri olmadık planlar yapmaya devam ediyorlar. Nasıl ki asırlardır her türlü imkan ve yöntemle Alevileri etkisiz hale getirmeyi başarmışlarsa, şimdide son darbeyi vurup tarih sahnesinden silip atacaklar. Bu söylediklerimiz birileri için uçuk, saçma ve hatta komik gelebilir. Ancak hemen belirtelim ki söylediklerimizin gerçek olduğuna delil getirmeyi gereksiz görüyoruz. Kanıt gerek yok. Çünkü her halimiz başlı başına bir kanıt niteliğindedir. Değil diyenlere özce şunları hatırlatalım: bu gün Aleviler ve Alevilik namına herhangi bir kazanım, yasal güvence var mı? Egemen inanç mensupları hayatın her alanında,

devletin ve toplumun her noktasında hakim değiller mi? Yaşam biçimleriyle, ibadet biçimleriyle yegane ve tartışılmaz “tek doğru inanç” olduklarını kabul ettirmişler mi? Bütün devlet imkanları onların denetiminde değil mi? Alevilerin en insani hakları olan cemevlerinin ibadethane statüsünde olması kabul görmemeye devam etmiyor mu? Sanırsız daha saymaya gerek yok. Anlamak isteyen, kavramak isteyen, toplumuna ve değerlerine sahip çıkmak isteyenler gerekli sonucu zaten yaşayarak çıkarıyorlar.

Evet, şöyle kabaca toplumumuzun mevcut durumu ve geleceği hakkında kafa yordüğümüzde çok iyi bir tabloyla karşı karşıya değiliz. Ancak bu olumsuz tablo karamsar olmamız, umutsuz olmamız için bir neden değildir. Eğer değerlerimize ve doğrularımıza sahip çıkarsak kısa bir sürede geriye gidisi durdurduğumuz gibi daha ileriye doğru gelişmelerinde yaratıcısı olabiliriz. Bu bir ham hayal veya mucize istemek değildir. Tarihimizi ve tarihimizi şekillendiren yüce önderlerimizi kavradığımızda onların bunları gerçekleştirdiklerini görebiliriz. Bize düşen; onların mirasını sahiplenip, onlardan gereken dersleri çıkartıp yolumuzu sürdürmemizdir. “**Ulu Hünkar Hacı Bektaş Veli Her Dem ışığıdır**” derken bunu kastediyoruz.

1240 yılında Anadolu topraklarının gördüğü en büyük isyanlardan biri olan Babailer isyanı meydana geldi. Aleviler için yenilgiyle sonuçlanan bu isyanda sayısız Alevi yaşamını yitirdi. Adeta taş üstünde taş, omuz üstünde baş kalmadı. Bir çok

araştırmacının ortak görüşüne göre Hacı Bektaş bu isyanda yer aldı ve kardeşi Menteş'de bu isyanda şehitler kervanına katıldı.

Baba İlyas ve Baba İşhak önderliğinde şekillenen bu soylu direniş eğer başarıyla sonulansaydı o zaman Aleviler inanç değerlerini ve ilkelerini hayata uygulayabilecekleri, özgürce yaşayabilecekleri bir düzen kuracaklardı. Ne yazık ki öyle olmadı. Bu grkeimli direniş zaferle talanmadı. Talanmadığı içinde geride kalanlarda çok büyük kıyımalar yaşadılar, baskılar gördüler. Adeta üstlerine l toprağı serpildi. İşte böylesi olumsuz koşulların hakim olduğu, ağır travmaların yaşandığı, korkunç baskıların hakim olduğu o dönemde Hünkar Hacı Bektaş Veli ortaya çıkıp ciddi bir çalışmaya girişti.

O günkü adıyla Sulucakarahöyük adlı köyde (günümüzün Hacıbektaş ilçesi), sadece üç-beş ailenin yaşadığı bu küçük yerleşimde adeta bir mucize gerçekleştirdi ulu Hünkar. Yenilgiyle sonuçlanan isyanın ağır etkilerini giderdiği gibi toplumu yeniden biçimlendirdi. O biçimlendirmenin etkileri hala canlı şekilde varlığını sürdürüyor.

Muazzam bir örgütlenmeye girişti Hacı Bektaş. Binlerce insanı eğitti, toplumun eksikliklerini tespit edip ona göre yeniden şekillendirdi. Yıkık, yenilmiş, baskı altında yaşayan bir toplumu ayağa kaldırdı ve yeniden tarih sahnesine sürdü. İşte keramet, mucize arayanlar başka noktalarda aramasınlar Hünkarın kerametini. Burada arasınlar. Onun yolunu sürdürenler bu noktada yoğunlaşsalar çok daha sağlam bakabiliriz geleceğe.

Hayata ve dünyaya kafa yoran, toplumun değerlerine duyarlı olanların Hacı Bektaş Veli'yi anlamaları gerektiğini bu yüzden ısrarla dile getiriyoruz. Eğer Hacı Bektaş'ı anlayıp az da olsa anladıklarımızı praktize edebilirsek, o vakit ulu Hünkarın deyimiyile “**bir oluruz, diri oluruz, iri oluruz**”. Öyle olduğumuz zamanda değil Alevilerin tarih sahnesinde silinmesi, aksine görkemli şekilde, insanlık var oldukça var olacak sağlam bir yapıya kavuşuruz.

Bilincin İlk Adımları

Alevilik bilinci nasıl oluşacak?

1400 yıldır ağır katliamlara tabii tutulmuş bir inancın mensupları nasıl tekrar bilinci çağa uyarlayarak inancı evrenselleştirecek?

Bütün bunlar zor gibi görünebilir ama özünde gereken çaba gösterildi mi başarılır.

Bir devasa ateşin yanması küçük bir kıvılcımla başlar.

Bu bilinçlenme içinde böyledir.

İnancı anlatan en küçük bir ayrıntı mesela bir resim, şiir, kitap, kaset vs. Bir kıvılcım niteliğindedir.

Örneğin Alevi önderlerinin temsili resimleri var.

Bu resimler her yere asılmalı hatta mümkünse daha genişlettilir, çeşitlendirilip cüzdanlara kadar girmelidir.

Bu resimler hem bilinçlenmeye giden yolda bir adım, hem de kendine güvenin bir sembolü olarak değerlendirilmelidir.

Alevilerin en büyük özelliklerinden birisi de sanatkar olmalarıdır.

Yüz binlerce birbirinden değerli şiir.

Bu şiirlerin anlamı çok derindir.

İnancı özümstedikçe şiirlerdeki derinlik ve anlam büyür.

Bu açıdan bakarsak bir çok Alevi -özellikle de gençlik- bağlama çalabiliyor.

İki kişiden başlayarak yüz kişilik bir orkestraya kadar müzik grupları oluşturulabilir.

İster amatör, ister profesyonel düzeyde çalışmalar yapılabilmelidir, yapılmak zorundadır.

Bu gruplar salt Alevi şiirlerini, türkülerini değil, diğer inançların, ırkların kültürlerini de harmanlayıp Aleviliği bu anlamda evrenselleştirmelidir.

Bunlar pek ahım şahım zorluğu olan şeyler değildir.

Bütün Kirliliklere Rağmen

Bütün kirliliklere rağmen yine de temiz kalmak gerekiyor. Kirlilik derken sadece çevresel kirlilikten bahsetmiyoruz. Yine temiz kalmak, arınmak derken salt bedensel temizliğı kastetmiyoruz. Bununla beraber asıl önem verdiğimiz ruhsal ve düşünsel temizliktir. Ruhsal ve düşünsel arınma zor olacak. Ama olması gereken bir arınmadır.

Düşünün ki, içtiğiniz veya yıkandığınız su arıtılmamış, ya da kaynak çamurlu. Böyle bir durumda suyun arıtılması veya çamurun ayıklanıp, suyun dinlenmeye, daha sonra da kaynatılarak her türlü zararlı mikrop ve bakteriden arındırılması gerekmektedir. Aksi takdirde bu kirli su, her türlü ölümcül hastalığın sebebidir. Aynı durum, düşünce ve ruh için de geçerlidir. Düşünceler, her türlü fitne, fesattan, gericilikten, saplantıdan arınmalıdır. Duygular, her türlü yozluktan, hayvani güdülerden, bencillikten arınmalıdır. Bunların yerine; düşüncede gelişme, çağı yakalama -hatta aşma-, netleşme, berraklaşma, toplumsal yarara uygun, faydalı üretim sağlanmalıdır. Yine duygularda yoğunlaşma, duyguları olumlu anlamda, sınırları da aşacak şekilde aktif hale getirmeli. Paylaşımçı, adaletli, toplumcu, değerlere saygılı ama yeniye ve bilimselliğe açık bir şekilde düşünceler ve duygular arındırılmalı ve yeniden yapılandırılmalıdır.

Dostluk

Pir Sultan Abdal diyor ki,

"Varıp yad ellere gönül verersen

Bağlana yolların dostum."

Ne güzel dile getirmiş ulu ozan Pir Sultan dostluğu ve dostluğa ihaneti. Demek ki sadece bizler değil, tarih boyunca insanlık dostluk ve ihanet ikileminde kalmış. Şöyle devam ediyor Pir Sultan:

"İster isem dünya malı vermişler

sensiz ne eyleyim dünya malını dostum."

Belki de bütün çelişki bu cümlede gizli. Dünya malı. İnsanlar dünya malına değil dostunu, kendilerini, onurlarını, bedenlerini satar hale gelmişler. Hâl böyle olunca da dostluk ve dayanışma arayanlar tıkanıyor, tutunamıyorlar.

Oysa ne güzeldir dostluklar, paylaşımlar beraberce her türlü zorluğu, sorunun üstesinden gelmek, korkmadan sırtını dönebilmek. Ama... işte ama sırtımızı döndüğümüzde hain deneni lanetlinin paslı bıçağını hissederez sırtımızda. Salt sırtımızda değil, yüreğimizde, duygularımızda kısacası bütün benliğimizde. Zamanla bu durum bir yaşam tarzı haline gelir ve böylece paranoya başlar. Böylesi bir paranoyanın içinde buluruz

kendimizi. Bundan sonrası sahtelikler, yüzeysellikler üzerine kurulu bir yaşamdır.

Bir de bakmışsınız ki gereksiz yere -yalanın gerekliliği olmaz ya- 50 tane yalan sıralamışsınız. Çünkü yalan, sahtekarlık, üçkağıtçılık ve bunlara benzer yığınla olumsuzluk sizin yaşamınızın bir parçası olmaktan çıkıp, yaşamınızın kendisi olmuştur.

Tekrar başa, Pir Sultan'a dönersek;

Bilmeliyiz ki bedenini satan birisine saygı duyulur. Ama ruhunu satana asla.

Bilmeliyiz ki; erdemli insan olmayı, erdemli insan olmaya çabalamaya devam etmeliyiz.

Bilmeliyiz ki; tarihte en büyük çıkışlar en zor en kötü durumlarda ortaya çıkmıştır.

Bilmeliyiz ve unutmamalıyız ki; dürüst olmak, sade yaşamak, paylaşmak, dostluğa arkadaşlığa değer vermek kısacası erdemli bir insan olarak yaşamak en büyük muzafferiyettir. Bırakın etrafınızdakiler üç kuruşa değerlerini satsınlar. Sizler değerlerinize bağlı kalın. Ne kadar ihanet eden olursa olsun siz asla taviz vermeyin. Sonuna kadar Alevice yaşayın. Aleviliği yaşamın her alanında uygulayın. Aleviliği mükemmel olarak bilmeniz gerekmez. Bildiğiniz kadarını uygulayın. Eninde sonunda çıkarsız arkadaşlıklar, dostluklar gerçekleşecektir. Ne yozlaşın, ne yobazlaşın.

Alevilik Bilinciyle

Her şeyden önce kendimizi yenilgiye/yenilgilere karşı moral olarak koruyacağız. Mağlubiyetler her zaman olacak. Bizler kazanmayı hedef almakla beraber, toplumumuzun ve inancımızın özgün konumundan dolayı sıkça yenilgilere uğrayıp, geçici mağlubiyetler alacağız. Bizler için yenilgi insanlık düşmanlarının amansız saldırıları değildir. Bizler bu insanlık düşmanlarının saldırılarına karşı hazırız. Ama bizleri geçici yenilgilere uğratan dost bildiklerimizdir. Tarihimiz bu tür kahpeliklerle doludur. İmam Hasan'ı zehirleyen eşi Cude'ydi. Mervan, Muaviye zaten düşmandır. Ama insanın eşinin insanı öldürmesi çok trajiktir. Hele ki bu insan sevgili İmam Hasan ise. O Hasan ki, öylesine masum, öylesine günahsız, öylesine saf ve temiz biriydi. Ama hainler ve kötüler, o sevgili imamı hiç acımadan katlettiler. Bilinmelidir ki, çağdaş Cude'ler çok daha tehlikelidir. İmam Hasan gibi bir ulu şahsiyete yapılan bu ihanet, bizlerin yaşadığı bu çağda -ki bu çağ çoğu değerlerin yitirildiği bir çağdır- daha da acımasız ve kurnazca olacak.

Ama bizler ne pahasına olursa olsun, insanlık değerlerini savunmaya, korumaya ve kendi şahsımızda temsil etmeye devam edeceğiz. İhanetler, kalleşliklerle mücadelede asla insani değerlerden vazgeçmeyeceğiz. Kahpeler, hainler düzeysizleştikçe, bizler On İki İmamların çizdiği o yoldan, değerlere bağlılığımızı arttırarak gitmeye devam edeceğiz.

Yani asla Cude'leşmeyip, İmam Hasan'ın yolunda yürüyeceğiz. Bu böyle biline. Tahrikler, dışlamalar, yok saymalar, katletmeler bu düzeyimizi bozmayacak. Alevi önderlerinin şahsında somutlaşan ahlâkı temsil etmeye, içselleştirmeye, uygulamaya devam edeceğiz.

Şüphesiz Alevi önderlerinin ahlâkını yaşamsal kılmakla beraber, aynı zamanda o önderlerin düşüncelerini somutlaştırıp, kendi özgül konumumuzdan kazanılan tecrübeleri de katarak kendimizi ALEVİLİK BİLİNCİ ile donatacağız. Bu bilinç ve ahlâkla yaşamımızı anlamlı kılmakla beraber, insanlığa ve insani değerlere katkı da sunmuş olacağız.

Bizleri dar beyinleri ile değerlendirenler yanlış bir değerlendirme içerisinde olacaklardır. Bizi anlamak istemeyenler anlamayacaklardır. Dolayısıyla bunların bizler hakkındaki değerlendirmeleri anlamsızdır. Bizler için bir önemi yoktur. Çünkü onlar yaşama siyah-beyaz bakanlardır. Onlar başka renklerin, dolayısıyla başka doğruların olabileceğini kabullenmezler. Taktıkları at gözlükleri ile dünyayı gördükleri kadarı ile bilirler.

Bizler bütün bu sapmalara, yanlışlara düşmeden değerlere bağlılığımızı sürdürüp kazanacağız.

Alevi İnanç Kimliği Bizler İçin Esas Kimliktir

Bir insanın birden fazla kimliği vardır. Bunların başlıcaları cins, ulus (etnik), sınıf, inanç kimlikleridir. Bu kimliklerin hepsi elbette önemlidir. Ancak biz Aleviler için esas olan, bizler için diğer kimliklerimizden ayırt edici olan inanç kimliğimizdir. Yani Aleviliktir.

Alevi inanç kimliğimizin diğer bütün kimliklerimizden dominant olmasının birden fazla nedeni var. Bu nedenlerden bazıları şunlardır: Alevilik bize hayatı, evreni, dünyayı anlamamızda, yaşamımızı anlamlı ve mutlu bir şekilde yaşamamızda bizlere en değerli kılavuzdur. Geçmişimizi anlamamızda, bu günümüzü doğru yaşamamızda ve geleceğimizi en güzel şekilde kurmamızda bizler için en önemli rehberdir.

Alevilik inancı atalarımızın soylu mücadelesi sonucu, büyük fedakarlıklar ve emekler sonucunda, akıl almaz baskı ve katliamlara rağmen günümüze kadar ulaştı. Bizleri biz yapan, kişiliğimizi şekillendiren, geleceğimizin anlamlı ve mutlu olmasını sağlayan, sayısız erenin hizmetiyle günümüze ulaşan ve gelecek çağlarda da yaşaması gereken, salt bizler için değil, insanlık için bir değerler bütünü olan inancımızın her dem var ve daim olması için; Alevi kimliğimiz diğer kimliklerimizden esas ve baskındır.

Diğer kimliklerimizi savunan, sahiplenen ve gelişmesini isteyenler yer yüzünde epey çoklar. Ancak inanç kimliğimiz

olan Aleviliğin var olması, katliam, asimilasyon tehdidinden kurtulması ve gelecek kuşaklara aktarılması için çalışan, çaba harcayanların sayısı olması gerekenlerin çok çok altındadır.

İnancımız olan Alevilik ne yazık ki hala katliam, baskı ve asimilasyon ile karşı karşıyadır. İnsanlığın ulaştığı inanç özgürlüğü ve demokrasi anlayışıyla bağdaşmayan bu ilkel ve insanlık dışı tutumun sahipleri pervasızca bulabildikleri her yöntemle Alevi inancının yer yüzünden silinmesi için durmaksızın çalışıyorlar. Abartısız bu bir gerçektir.

İnancımızın özgür bir şekilde yaşanması ve diğer inançlar gibi gelişmesi bir yana, inancımıza saygı bile gösterilmiyor. Tarihten gelen bir önyargıyla, anlayışsızlıkla, öfkeyle Alevilere karşı hayatın her alanında elle tutulur, gözle görülür bir şekilde kuşatma var. Bütün bu ve benzer sebeplerden dolayı işte bizler Aleviliğe inanan Aleviler olarak diyoruz ki: diğer kimliklerimiz bir yana bizler için üst kimliğimiz, inanç kimliğimiz olan Aleviliktir.

Herkes istediği şeye inanabilir, onu ön plana, hayatın merkezine koyabilir, inandığı değerler için mücadele edebilir. Bazıları için sınıf kimliği, bazıları için ulus kimliği esas olabilir. Bizler içinde esas olan inanç kimliğimizdir. İnanç kimliğimiz diğer kimliklerimizden önce gelir ve bizler için hayatın merkezindedir. Bunun neden böyle olduğunu açıklamaya çalışıyoruz. Ancak bazen ne kadar iyi niyetli olursak olalım, samimi olursak olalım bazı kimseler buna kanaat getirmiyorlar.

Israrla başka sebepler arıyorlar. Halbuki onlar için başka kimlikleri ne kadar anlamlı ve değerliyse, uğruna mücadele edilmeye, fedakarlık yapmaya değiyorsa, bizler içinde Alevi kimliği o ölçüde anlamlı ve değerlidir. Böyle olduğu içinde bunun mücadelesini veriyor olmamız, uğruna her türlü fedakarlıkta bulunmamız en tabii sonuçtur. Özce; Alevi kimliğini esas kimlik olarak benimsiyoruz. Bunun için çalışıyor, mücadele ediyoruz. Nasıl ki başka değerleri uğruna mücadele eden kişilere saygı gösteriliyorsa, Aleviliği benimsemiş olan ve bu kimlikle kendilerini tanımlayanlara da saygı duyulmalıdır. Bu bir lütuf değil, en basit demokrat ve insani duruştur.

Aleviler İçin Hayırsız Bir Olay: Vaka-i Hayriye

1826 yılında İstanbul merkezli büyük bir Alevi kıyımı gerçekleştirildi. Osmanlı tarihine “Vaka-i Hayriye” yani Hayırlı Olay olarak geçen bu tarihi dönemeç Aleviler için hayırsız kelimesinin çok hafif kalacağı bir olay olarak hafızalarda tazeliğini korumaya devam ediyor. Aleviler için on binlerce ölüm, on binlerce tutuklanma, mallarına-mülklere el konulma, sürgün, zindan, sefalet ve daha bir çok olumsuzluklar getiren bu olay elbette hayırsız bir olaydır ve elbette Alevilik Bilincine az buçuk sahip kişiler için her dem tazeliğini koruyacak kadar önemli bir olaydır.

Alevilerin için her anlamda oldukça kötü bir dönemi ifade eden ancak Osmanlı için hayırlı bir olay olan Vaka-i Hayriye, çeşitli kaynaklarda kısaca söyle gelmektedir.

“İktidara geldiği ilk günden itibaren Yeniçeri ocağını kaldırmayı tasarlayan II. Mahmut, 25 Mayıs 1825'te bu fikrini uygulamaya koydu. Eşkinci ocağı adı verilen yeni bir askeri sınıf kurulduğunu resmen açıkladı (Yeniçeri ocağını kuşkulanırmamak ve tepkilerini yatıştırmak için, bunların yeniçeri ortalarındaki gönüllülerden oluşturulacağı söylendi). Yeni ordu, 11 Haziran 1826'da eğitime başladı. Bundan 3 gün sonra ayaklanan yeniçeriler, kazanlarını Etmeydanı'na çıkararak gösterilere başladılar. Ulemayı yanına alan II. Mahmut, Sancak-ı şerifi çıkararak halkı yeniçerilere karşı savaşmaya çağırdı. Yeniçeri Ocağı dışındaki bütün ocaklar, padişaha sadakatlerini

bildirdiler. Aksaray'daki Etmeydanı'nda bulunan yeniçeri kışlaları top ateşine tutuldu. 6.000'den fazla yeniçeri öldürüldü. 20.000 civarında isyancı da tutuklandı. Bu arada Bektaşî dergahları kapatılarak yakalanan müritler kılıçtan geçirildi. Hızını alamayan II. Mahmut, Bektaşî mezarlarının başlarındaki kavukları da kırdırttı. Bugünkü, başsız mezar taşlarının büyük bir kısmı o dönemden kalmadır. Ayrıca birçok yeniçeri kıyafet ve silahlarını da ortadan kaldırdı““.

Yukarıda olayların kısaca nasıl geliştiğini çeşitli kaynaklardan özetle aktarmaya çalıştık. Aynı kaynaklarda çok daha detaylı bilgiler mevcut. Örneğin bu bilgilerde, Şeyhülislamın, Ulemanın, kadıların ve bunlara bağlı medrese öğrencilerinin nasılda Yeniçerilere ve Bektaşîlere karşı soyluca! mücadele ettikleri yazılı. Yine günümüzde Alevi düşmanlığı yapan kişi ve kurumların yayınlarında bu barbarlık ballandıra ballandıra anlatılmaktadır. Alevi dergahlarındaki mezar taşlarına kadar tahrip ettikleri ve acımasız bir şekilde katlettikleri (ki bir anlatıma göre İstanbul'un bir çok yeri -Haliç örneğinin- cesetlerle kaplıydı), sürgüne gönderdikleri, mallarına el koydukları bir olayı üstelik hayırlı bir olay olarak anlatmaları, gerçekten izah edilmesi gerek bir durumdur.

1826 yılında Aleviler çok büyük bir trajedi yaşadılar. Katledildiler, sürgüne yollandılar, yıllarca zindanlarda kalıp çürüdüler, evleri ve malları talan edildi ve en önemlisi de inanç merkezleri olan dergahlarına ne kadar yobaz ve softa varsa yerleştirildiler. Öldürülen, tutuklanıp zindan konulan, sürgüne

gönderilen, malları ellerinden alınan, dergahları Sünni tarikatlara verilen ve yasaklanan Alevi Bektaşilere en önemli darbelerden biride Serçeşme olan Hacı Bektaş Veli dergahına bir Nakşibendi tarikatının şeyhinin atanması ve Serçeşmenin Nakşibendilerin denetimlerine verilmesi oldu.

Önemle anlaşılıp kavranılmalıdır ki 1826 yılında meydana gelen bu hayırsız olay öyle bazı kimselerin dediği gibi artık işlev ve önemini kaybetmiş, Osmanlı devletine sorun çıkartan Yeniçeri ocağının kapatılması ve direnen Yeniçerilerin tasfiye edilmesi değildir. Bu doğru bir bakış açısı değildir. 1826'da meydana gelen ve etkileri çok uzun yıllara yayılarak devam etmiş olan bu olay kesinlikle Alevi inançlı kesimlerin nihai tasfiyelerini esas alan bir olaydır. Geniş bir perspektiften bakılınca bu kesin gerçeklik hemen fark edilecektir. Nereden anlıyoruz bunu? II. Mahmut'un konu ile ilgili fetva ve fermanına bakıldığında çok net olarak anlaşılır. Bu fermanla klasik Alevi düşmanı kesimlerin tarihin her döneminde ortaya attıkları, “Alevilerin din dışı inançsız, sapık kişiler olduğu” klişeleri yazılıdır.

İşte günümüzde dahi zerre kadar utanç duymadan yaşanan bu acıları övünerek anlatıp sahiplenilenlerin olması, Alevileri bir kez daha düşündürmelidir.

1826 yılında el konulan ve çeşitli Sünni tarikatlara peşkeş çekilen Alevi dergahlarının akıbetini sormak ve bunların tekrar asıl sahipleri olan Alevilere iadesini talep etmek her Alevinin boynun borucudur.

Ateşten Gömlek Giymek

Yukarıdaki başlıktan da anlaşılacağı üzere Alevilik davasını yürütmek gerçek anlamıyla "ateşten gömlek giymektir".

Alevi inancına inanmanın bedelinin katliam olduğu dönemlerde bu inancı savunmak, gelişmesini güçlendirmek, günlük hayatla birleştirip yaşamsal kılmaya çalışmak gerçek anlamıyla "ateşle oynamaktır".

Bizler, Alevi davasının savunucuları: ağırlığı tonlarca olan bir sorumlulukla karşı karşıyayız.

Bu ağır sorumluluk bilinciyle mücadeleye yaklaşıyoruz. Ateşle oynamaktan korkmayın. Ateşle nasıl oynayacağınızı bildiğiniz zaman bu size o zaman kutsallık kazandıracaktır. Sizleri değil, Alevilik ve insanlık düşmanlarını yakacaktır.

Çaldıran Savaşı

Safevi devleti ile Osmanlılar arasında meydana gelen ve tarihe Çaldıran Savaşı olarak geçen savaş, Alevi toplumunun tarihindeki önemli olaylardan biridir. Bu savaşın öncesini, savaşın gidişatını ve sonuçlarını biraz tartışmaya çalışacağız.

1500lü yılların başında Şah İsmail'in önderliğinde Aleviler bir araya gelip Safevi devletini kurdular. Asırlardır inançlarını özgürce yaşamının, değerlerini hakim kılmanın olanaklarından yoksun olan Aleviler, bu kurdukları devletle adeta nefes alır hale geldiler. Kısa bir zamanda bu devletin etki alanı dışında olan ve inançlarından dolayı çok büyük acılar yaşamış olan Alevilerde bu kurulan devletten güç alarak mevcut devlete dahil olmanın yollarını aradılar. Bu çalışmalar sonucu Safevi devleti yaklaşık 14 yıllık bir süre zarfında çok önemli bölgeleri devlet otoritesine dahil etti. Başka devletlerin otoritesi altında yaşayan Alevileri de bütün devlet gücüyle korumaya, kollamaya çalıştı. Bu 14 yıllık kısa zamanda çok uzun yollar alındı, Alevi toplumu hayatın her alanında -gecikmiş de olsa- bazı atılımlar yaptı.

Ne yazık ki bu olumlu çalışmalar başta Osmanlı olmak üzere diğer irili ufaklı Safevi devletini çevreleyen güçlerce bertaraf edilmeliydi. Çünkü Alevilerin var olması, kendi devletlerinde, inançlarını tam manasıyla özgürce yaşıyor olmaları, o güçlerce kabul edilemez bir durumdu. Bu güçlere göre Aleviler ve Alevilik inancı yalnızca onların egemenlikleri altında, onların izin verdiği ölçüde yaşanabilirdi. Bunun dışında, değil

Alevilerin devlet sahibi olmaları, en küçük bir hakları dahi olamazdı. Asırlardır bu çark böyle dönmekteydi.

Bu anlayış çerçevesinde hareket eden Osmanlı devleti yöneticileri, Şah İsmail'in önderliğinde gelişip güçlenen Safevi devletine yönelik bir çok provokasyon ve oyun oynadılar. Bunların hiç birinde gereken sonuçları alamayan Osmanlı, sonuçta Safevileri ortadan kaldırmak için savaş kararı aldı. Kaynaklarda, alınan savaş kararı ve bu kararla beraber Osmanlı sınırları dahilinde olan veya Safevi devletine giden yolların üzerinde olan Alevilerin öldürülmesi için kadınlardan, şeyhülislamlardan alınan fetvalar şöyle özetleniyor:

“Yavuz Selim, Safevi Devleti'ne karşı sefer yapmak için 200.000 kişilik bir orduyla Mart 1514'te Edirne'den yola çıktı. Yavuz, Anadolu'dan geçerken istihbarat raporlarınca daha önceden belirlenen, tespit edilen yaklaşık 40 bin Kızılbaş'ı öldürtmüştür.”

Yavuzun ve Osmanlı devleti yöneticilerinin akıl almaz düşmanlığına kurban giden bu masum ve mazlum 40 bin kadın, çocuk, yaşlı, genç Aleviyle ilgili olarak Müneccimbaşı Tarihinde şöyle yazılıyor: *“Yavuz Sultan Selim Han, Acem ülkesine kesin savaş kararı verdiler. Ulemadan, Kızılbaşlarla savaşmanın caiz olup olmadığına dair fetva vermelerini istediler. Ulema, Kızılbaşlarla yapılacak savaşın, kafirlerle yapılacak savaşlardan daha üstün olduğunu bildirip, savaşın olurluğuna oy birliğiyle karar verdiler. Böylece önceden eyalet valilerinin saptamış oldukları 40 bin Kızılbaş'ın adlarını içeren defterler geldi. Selim Han, hepsinin öldürülmesine ferman*

*çıkarttılar.” Bu ferman sonucu insanlıktan nasibini almamış caniler harekete geçti ve defterlere yazılmış olan bütün Alevileri katlettiler. Bu katliam, İdris-i Bitlisinin yazdığı *Selim Şah-Name* adlı kitapta (ki bu kitap Türkiye Kültür Bakanlığı tarafından 2001 yılında yayınlanmıştır) şöyle geçiyor: “*Sultan Selim Han, memleketin sınırını bu müfsit (fesat koyan, bozguncu) ve inançsızlardan temizlemek için önce komutan ve idarecilere itaat edilmesi gereken bir emir gönderdi. Her şehir ve köydeki eskiden inançsız taifeye bağlı olanların isimleri araştırılıp; ömrünü dalaletle geçirmiş, buluğa çağına ermiş ve ermemiş gençler ile yaşlıların tamamı, teferruatlı olarak kırk bini geçkin (aşkın) kişiyi zapt edip (kaydedip) padişaha bildirdi. Sultan, hepsinin katledilmesini emretti. Sultanın Edirne'de bulunduğu o kış Rumeli ve Anadolu'da kadın, çocuk ve kadınların ceninlerinden başka o cemaatten hiç kimse hayatta kalmadı.”**

Yavuz tiranı ve onun gibi kana doymak bilmez canileri tarafından bütün suçları Alevi olmak olan 40 bin mazlum ve mahzun Alevinin katledilmesinden sonra sıra gelmişti Safevi devletini yok etmeye. Yavuz Selim, 1514 yılının mart ayında yüz binlerce kişilik ordusuyla bu iğrenç amacını gerçekleştirmek için Edirne'den yola çıktı (Osmanlı kaynaklarında Osmanlı askeri sayısı 100 bin olarak, Safevi savaşçıları ise 40 bin civarında olarak geçiyor. Ancak bağımsız kaynaklar Osmanlı askerinin sayısını 140.000 ve 200.000 civarında olduğunu, Safevi kuvvetlerinde 60.000 civarında olduğunu yazıyor).

Alevilerin ve Alevilerin şahsında insanlığın kaderine etki eden bu savaşı bütün detaylarıyla anlatmak ebetteki imkansız. Bizlerin yapmaya çalıştığı kaba hatlarıyla bazı doğruları bilince çıkarmaktır. Sonuç olarak kısaca şunları söyleyebiliriz:

24.08.1514 tarihinde savaş başladı. Savaşın ilk aşamalarında Safevi ordusunun yiğit askerleri Osmanlı ordusuna büyük kayıplar verdirdiler. İnsanlık tarihinin tanık olduğu ender kahramanlıkları göstererek, zerre kadara tereddüt etmeden adeta ölümün üzerine yürüdüler. Safevi ordusunun fedakar askerleri inançla savaşıyor ve bu savaştan galip geldikleri taktirde sadece kendilerinin değil, aynı zamanda dünyasında kaderine önemli ölçüde etki edecek sonuçlar getireceğini biliyorlardı.

Bu bilinç ve inançla savaşıyorlardı. Buna karşın Osmanlı ordusunun askerleri ise daha önceden aldıkları paraların gereğini yapıyorlardı.

Birisi çeşitli çıkarlar sonucu savaşıyor, diğeri ise toplumunun yaşam hakkı için ve toplumunun şahsında insanlığın daha güzel geleceği için savaşıyordu.

Safeviler yer yüzünde Alevilerin yaşam hakkının garanti altına alınması için savaşıyor ve bu Safevi ordusuna meşrutiyet kazandırıyor. Çünkü Şah İsmail bu savaşın meydana gelmemesi için elinden gelen gayreti göstermiş ama Osmanlı devleti ne yazık ki hiç bir barış teklifini kabul etmemiştir. Bunların sonucunda Osmanlı yüz binlerce kişilik orduyla Safevi devletinin içlerine kadar gelmiş ve bu noktada Safeviler meşru

savunma konumunda olarak, yaşam haklarına saygının bir gereği olarak savaşmak durumunda kalmışlardır. Öz itibarıyla barışçıl bir inanç olan Alevilik ve bu inancın mensupları asla talancı ve savaşçı bir toplum olmamışlardır. Bu noktanın bilinmesi gerekiyor. Safeviler Osmanlıyla bir savaşa taraftar değildirler. Osmanlıyla değil, kendi yaşam haklarına müdahale edilmediği müddetçe hiç bir devletle, çevreyle savaşma yanlısı değildir. Alevilik inancı, temel insan hakkı olan meşru savunma dışında hiç bir çatışmayı, savaş, kavgayı kabul etmez.

Savaş öncesi Osmanlı devleti kendi kaynaklarına göre tek suçları Alevi olmak olan kırk bin insanı kadın, çocuk, yaşlı, genç demeden katletmiştir. Osmanlı'nın hedefi Safevi devletinin varlığına son vermektir. Bunun için bütün olanaklarını kullanarak özel birlikler oluşturmuş, hiç bir maddi hesap kaybı yapmadan en son silahları teçhizatına dahil etmiştir. Belkide hiç bir düşmana karşı bu denli büyük bir hazırlık yapmamıştır Osmanlı.

Yok etmek, yer yüzünden silmek amacıyla gelen bir orduya karşı direnmek en meşru ve temel haktır.

Savaşın başladığı anlarda haklı ve meşru olan, tek amaçları yaşam haklarını savunmak olan Safevi ordusunun erleri Osmanlıya büyük kayıplar verdirmişlerdir. Ancak oldukça deneyimli olan ve çoğu profesyonel asker diyebileceğimiz kişilerden oluşan, yıllardır savaş yöneten kurmaylara sahip olan ve sayı olarak da Safevilerin en az iki katı olan Osmanlı ordusu, aldığı ilk darbelerin etkisi geçtikten sonra toparlanmış ve en

önemlisi de Osmanlı tarihinde ilk defa top ve tüfek kullanmıştır. O dönemin en modern silahları olan top ve tüfeklere karşı Safevi ordusu kılıç ve okla karşı koymaya çalışmıştır. Böylesi şartlarda, düşmanınız sayı olarak sizin iki katınız ve teknik olarak sizden çok çok ileride bir konumdaysa, savaşı kaybetmeniz kaçınılmazdır.

Sonuçta Safeviler yenilmiş, Osmanlılar ise tarihsel bir zafer elde etmişlerdir. Bu zaferin sarhoşluğuyla daha sonraki süreçlerde de Osmanlı bir çok bölgeyi talan ve işgal etmiştir.

Çaldıranda Osmanlı devletine ağır kayıplar verdirerek yenilen Safevilerin yenilgisi bütün Alevilerin yenilgisi olmuştur.

Çaldıranda yüreklerini, inançlarını ve bedenlerini Osmanlının yakıcı toplarına siper eden, “*Ya Allah, Ya Muhammed, Ya Ali*” diyerek şehadet şerbetini içen tüm canların ruhları şad, mekanları cennet olsun.

Kaynaklar:

Lütfi Kaleli, Şah Hatayi ve Pir Sultan, Alevi Yayınları
İsmail Onarlı, Şah İsmail, Can Yayınları
Temel Britannica

Bedeli Ne Olursa Olsun

Bedeli ne olursa olsun inandığımız değerlerin gerçeklerini sonuna kadar savunacağız.

Bu kesin bir ilkedir.

Ne olursa olsun inancımızdan asla ama asla taviz vermeyeceğiz.

Vereceğimiz en ufak bir taviz veya göstereceğimiz bir anlık bir tereddüt bize çok pahalıya mal olacağını tarihten öğreniyoruz.

Bizler de büyük tarihi önderlerimizin yaptığı gibi ilkelerimizden taviz vermeyeceğiz.

Sen Ezilmiş Alevi Genci

Sen ezilmiş, sömürölmüş, benliği çalınmış Alevi genci.

Sen hiçbir zaman kendinle hesaplaşmaktan korkma.

Kendini tanı.

Korkularının üzerine yürü.

Sana kaybettirdikleri kişiliğini ancak böyle kazanırsın.

Kendine güvenen, korkmayan, yaşam gerçekleri karşısında bir köşeye sinip çekilmeyen bir kişilik ancak böyle olursun.

Eğer öyle olmak istemiyorsan, yani kendine güvensiz, hep başkalarının egemenliği altında onların bir dediklerini iki demeden yerine getiren, o zaman sen bilirsın.

O zaman kal korkularınla baş başa.

Hiçbir soruyu ne sor ne de cevapla.

Hiçbir şeyin üzerine gitme, öyle korkularınla sinmişliğinle baş başa kal, sen bilirsın.

Karar senin.

Ya bedel ödeyerek bazı korkuları yenecek, zorlukları aşacaksın ya da...

Ya dası yok öylece tükenip gideceksın.

Her İnsanın En Tabi Hakkı

Her insanın en tabi hakkı; kendi düşünceleri ve inancı doğrultusunda yaşamasıdır.

Sadece yaşama ve inancın gereklerini yerine getirme değil, aynı zaman da inancını ve düşüncelerini yayma hakkı da vardır.

Ama maalesef bu durum Aleviler için pek öyle değil.

Birileri Aleviyim dediği, Alevi inancın gereklerini yerine getirdiği için olmadık baskılarla, engellerle karşılaşmaktadır.

Bu baskıcılar eninde sonunda Alevi gerçekliğini kabulleneceklerdir.

Bunun için de, yani Alevi inancın yaşamsal olması ve evrensel olarak bütün insanlığı kucaklaması içinde baskılardan korkulmamalı. Yasaklar delinmelidir. Bu Alevilerin en tabi haklarıdır. Bu hakkı kullanmak suç olmasa gerek...

Köklerin Sağlamlığı Bizi Aydınlık Geleceğe Taşır

Toplumsal anlamda inançsal özümüzü ve bu inançsal özün şekillendirdiği, asırların imbiğinden geçmiş olan kültürel değerlerimizi tam manasıyla yaşayamıyoruz. İnançımıza ve varlığımıza karşı tarihten günümüze bir karşıtlık mevcut. Bu karşıtlık bazen azalmış olsa da tarihin bir çok döneminde fiziksel olarak yok etmeye varacak kadar varlığını sürdürmektedir.

Bir yandan tarih boyunca varlığımızı kendisine tehdit olarak gören bir iktidar ve bu iktidarın baskıları, diğer tarafta özellikle son 50 yıllık şehirleşme ile beraber gelen ve hazırlıksız olarak, hiç bir temel değeri gözetmeden, geleneğin kötü olduğuna kani olarak, zemini olup olmadığına bakmaksızın adeta çocuksu bir saflıkla yüzlerce yıllık inançsal değerlerimizin yerine koymaya çalıştığımız ideolojiler ve bunların hayata yansımaları...

Bütün bu iki ana neden ve bu iki ana nedene bağlı sayısız nedenlerden dolayı inancımızı ve inancın şekillendirmiş olduğu, yüzlerce yıllık kültürel birikimden yoksun bir şekilde adeta sanal bir şekilde yapay hayatlar yaşıyoruz. Tatmamız gereken lezzetlerden, solumamız gereken oksijenden, içmemiz gereken berrak sulardan yoksun olarak yaşıyoruz.

Sersemleşmiş bir şekilde yaşadığımız halde bunun bilincinde olmayacak şekilde kendimizi doğru bir yaşamın sahibi sanıyoruz. Oysa ayık olan birinin gözünde kendi duruş ve yürüyüşümüzü görseydik dehşete düşerdik. Öyle sersem, dibe vurmuş bir halde yaşıyoruz.

Biraz daha somut olarak söylersek; sorunlarımız çok. Sorunlarımızın çok olması çaresiz olduğumuz anlamına gelmiyor. Çare; köklerimizle bağlantımızı güçlendirmek ve bu güçlü bağlantıya güvenle çağın -ve gelecek çağların- getirmiş olduğu yenilikleri kendi gelişimimiz noktasında olumluya çevirmek.

Öyle klasikleşmiş olan “özümüze dönersek tekrar eski şaşaalı günleri yakalarız” klişesini tekrar etmiyoruz. Söylediklerimiz; geçmişimizi yok saymadan, bizi bu günlere taşımış olan değerleri horlamadan, yine geçmişimizi putlaştırmadan geçmişimize sahip çıkmak... Diğer yandan geçmişle kurulmuş olan sağlam köprülere güvenerek yenilikleri toplumsal gelişmemiz için değerlendirmek. Özcesi; gelenekle modernliği toplumsal varlığımızın en üst boyutta sürmesi ve toplumumuzu oluşturan bireylerin anlamlı bir hayat yaşamasını sağlayacak şekilde düzenlemektir.

Şimdiye değin yapılanlar daha çok geçmişi tamamen inkar, toplumsal zemini olmayan ancak yeni olan her şeyide

kabullenme biçimindeydi. Bunun doğru olmadığını acı tecrübelerle öğrenmiş oluyoruz.

Yapmamız gereken çok zor bir şey değil.

Alevilik yoluna inanmış, kendisini bu toplumun hizmetine adanmış insanlar gelenekleriyle güçlü bir köprü kurmak zorundadırlar. Aynı kişiler modern çağın fikirlerini de geleneğin vermiş olduğu bilinçle kendi toplumsal gerçekliğine uygun olarak düzenleyebilirler.

Kimseye Haksızlık Yapmadan Haklarımızı Savunacağız

Bizler Aleviyiz. Alevi olmanın en temel özelliklerinden biriside haksızlıklar karşısında dik durmaktır. Zalimliği onaylayıp haksızlıklara ortak olmak Alevi tarihinde görülmüş bir şey değildir. Aleviler, tarih boyunca ve günümüzde çok ağır bedeller ödedikleri halde hiç bir zaman zalimin zulmünü onaylamadılar. En ağır baskılarla karşı karşıya kaldıkları halde zerre kadar bu tutumlarından taviz vermediler.

Haksızlık yapmak, haksızlıklara ortak olmak, haksızlıkları onaylamak; bunlar Alevilerin inançlarında olmayan şeylerdir. Her zaman ve her şart altında doğrudan ve doğrulardan/haktan ve haklıdan yana olmak, insanın en önemli değer olarak kabul edilip, kendine yapıldığında hoş göremeyeceğin bir davranışı başkalarına yapmamak Alevi inancının en başta gelen ilkelerindedir.

Tarih boyunca Alevi inancına sahip değerli şahsiyetler bu ilkeleri yaşamları pahasına korudular. Bizler, bu yola inananlar, günümüzün ve geleceğin yol sürenleri bu ilkeleri başta Hz. Ali ve imam Hüseyin olmak üzere nice önderlerimizin yaptığı ve uyguladığı uygulamakla yükümlüyük.

Biz Aleviler kimseye haksızlık yapmamaya, haksızlıklara karşı çıkmaya devam ediyoruz. Ne pahasına olursa olsun böyle bir ilkenin sahibi olmaya da devam edeceğiz. Ancak bizlerin böyle ilkelere sahip olmamız ne yazık ki bazılarınca suistimal ediliyor. Toplumsal manada haklarımızın çiğnenmesi, gerçekliğimizin

yok sayılması, inanç değerlerimizin her fırsatta elimine edilme faaliyetleri ve daha başka toplumsal varlığımızın yok olmasına yönelik çalışmalar hiç bir insani ve toplumsal hukuk gözetilmeden sürdürülüyor.

Bir noktada biz Alevilerin insan hak ve hukukuna saygısı, insani değerleri koruma ve insan yaşamının kutsallığını esas alıp her tür baskı ve haksızlığa karşı olma ilkeleri suistimal edilerek adeta Alevileri “koyun sürüsü gibi görme, iyi niyetleri enayilik olarak algılama” gerçekliğiyle karşı karşıyayız.

Evet, birileri Alevilerin barışçıl olmalarını, hümanist olmalarını, haksızlıklara ortak olmamalarını, barışçıl olarak kardeşlik duygu ve düşüncesi içerisinde cümle insanlığın huzur ve mutluluk dolu bir şekilde yaşama istemlerini enayilik, zayıflık, iş bilmezlik olarak algılayıp her tür olumsuzluğu yapıyor.

Doğrudur. Biz Aleviler barışçıl, hümanist, haksizliği reddeden bir inancın mensuplarıyız. Ancak böyle olmamız zayıflık olarak anlaşılıp en temel değerlerimizin bile yerle bir edilmesine müsaade edeceğimiz, toplumumuzun gelişmesini engelleyip varlığını ortadan kaldıracak olan çaba faaliyetlere sessiz kalacağımız anlamına gelmiyor.

Biz Aleviler barışçılız, doğru. Ancak temel inanç ve yaşam hakkımız elimizden alınmak isteniliyorsa, her tür yol ve yöntemle birileri inançlarını bizlere dayatıp kabul ettirmek istiyorsa; bunlara karşı olmak inancımızın ve varlığımızın

devam etmesini istemek ve bunun için çalışmalarda bulunmak en temel hakkımızdır.

Bizlerin yaptığı da budur. Kimseyi yok saymadan ve kimseyi ezip haksızlık yapmadan kendi varlığımızı devam ettirmek ve bizleri ezip yok etmek isteyenlere, her kim olursa olsun asla ve asla fırsat vermemektir.

Korkmadan Gerçekleri Haykırmak

İstemediğimiz halde bazı şeyleri tekrar etmek durumunda kalıyoruz. Bu çokça tekrar etmek zorunda kaldığımız konulardan biride Alevilik inancına inanan ve Alevi toplumunun hayatın her alanında daha iyi bir aşamada olmasını isteyen ve bunun için çaba harcayanların hiç bir şeyden korkmadan doğruları ifade etmeleri ve her şart altında doğrularından taviz vermemeleri gerçeğidir.

Asırların getirdiği ve artık neredeyse genlere işlemiş bir korku var toplumumuzda. Bu korku, bir sonuç. Asırların getirmiş olduğu ağır baskı ve kıyımlar sonucu oluşmuştur bu korku.

Nedensiz değil bu korkular. Bir noktada bu sonucu normal karşılıyoruz. Ancak bu korkuların nedenlerini bilip bunları bir türlü aşamamayı normal karşılamıyoruz.

Binlerce kez tekrar etmek zorunda kalsak da, bakışlarımızda somutlaşmış ve hayatın her alanında kendine güvensizlik, pısrıklık, kendini ifade edememe ve daha yığınla olumsuzluğun ana nedeni olan korkular, beynimizden ve yüreğimizden tamamen yok olmayana kadar söylemeye de devam edeceğiz.

Korkuların hayatımızda yeri yok. Zalimlerin yüreğimize salmış olduğu bu korkuları yenmediğimiz müddetçe gerçek manada başarılı, özgür, anlamlı ve mutlu bir hayatın sahibi olamayız.

Bireysel ve toplumsal olarak kendine öz güveni tam bireyler ve toplum olarak yaşamamız gerekirken her zaman yüreğimizde bin bir korkuyla mı yaşayacağız?

Böyle yaşadığımız müddetçe başarısızlık kaçınılmaz değil mi?

Başarısızlığın olduğu yerde yenilgiler olduğuna göre yenilenlerinde yok olmaya mahkum olmak demek olduğu bir gerçeklikte neden korkularımızın üzerine gidip onu bir an önce alaşağı etmeyelim ki? Ve böylece, neden asırlardır her türlü haktan mahrum kalmış toplumumuza, adeta nefes alamadığından ciğerleri tıkanmış olan toplumumuza taptaze bir soluk olmayalım?

Yenmeliyiz, galip gelmeliyiz ve böylece zafer sarhoşluğuna kapılmadan, hiç kimseyi ezmeden, kimsenin hakkını yemeden, kimsenin masum yüreğine korkular ve kederler koymadan cümle insanlığa toplumumuzdan başlayarak güzellikler sunmalıyız. Alevi olmak, Alevi inancına tabi olarak yaşamak, Alevi inanç değerleriyle hayata anlam vermek bunu gerektirir.

Kendimizi ezdirmeyeceğiz, insani ve toplumsal haklarımızdan taviz vermeyeceğiz, doğrularımızı ifade etmeye ve doğrularımızın ışığında yaşama isteğimizi her zaman talep edeceğiz. Bunlarla beraber asla ama asla kimseye haksızlık yapmayacağız, kimseyi sömürüp insani haklarından mahrum bırakmayacağız. Hiç kimseye zulüm yapmayacağız. Her şart altında, kendi çıkarımıza karşı dahi olsa hakkaniyetli olacağız. Hakkaniyetli olmak bizler için temel ölçüdür.

İnancımız Gücümüzdür

Bütün insanların yegane amacı anlamına uygun, mutlu, huzurlu, dolu dolu bir yaşamın sahibi olmaktır. Bütün çaba, çalışma, didinme, uğraşma, anlam verme, arayış, fedakarlık... bunun içindir; anlam ve mutluluk dolu bir yaşam içindir.

Anlam ve mutluluk dolu bir hayata ulaşan veya böylesi bir hayata yakın olanlar başarılı olanlardır. Başarılı olmak içinde güçlü olmak gerekiyor.

Burada hemen bir parantez açıp başarı ve gücün standart bir tanımı olmadığını ve bunların göreceli, yani kişiden kişiye göre farklı olduğunu belirtelim. Bu manada başarının kriteri belli bir makam ve para sahibi olmak değildir. Elbette maddiyat oldukça önemlidir. Ama çok maddiyata sahibi olmaktan ziyade maddi anlamda namerde-merde muhtaç olmadan ve toplumsal bir yarar gözetilerek sürdürülen bir yaşamın sahibi olmak esas alınması gerekendir. Bizlerin bakış açısı bu çerçevededir.

Tekrar konumuza dönersek; güçlü olan başarılı olur, başarılı olan mutlu olur.

Nasıl güçlü olacağız?

İnancımız olan Alevilik bu noktada bizleri güçlendiren en temel dinamiktir.

Çokça çaba sarf edip bir türlü basit (bize göre) isteklerimizin, özlemlerimizin gerçekleşmemesi karşısında umutlarımızı kaybedip bir köşeye oturduğumuzda, artık pes edip her şeyin

sonuna geldiğimizi düşündüğümüzde; bize yine en büyük dayanak samimice, çıkarsız inandığımız inancımızdır.

İnancımız gücümüzdür.

İnancımız, bu noktaya gelmememiz için ve geldikten sonrada gücümüzdür.

İnancımız, hedefimiz/hedeflerimiz için adeta itici bir dinamo, zafere ve hedeflere taşıyıcımızdır.

Aleviliğe inanıyorsak asla yalnız kalmayız ve asla darda, zorda kalmayız. Bozatl Hızır her dem hazır ve nazırdır. Şahların sahi, Şah-ı Merdan Ali her zaman yanımızdadır. Cümle peygamberler şefaatçimiz, Ehlibeytin nuru yol göstericimizdir.

Ehlibeyt'e, Hz. Ali'ye, On İki İmamlar'a, Hacı Bektaş'a, Pır Sultan'a, Bozatl Hızır'a ve cümle yol ulularına, pirlere, erenlere inanıyor olmak bile başlı başına inanlar için tükenmez bir güç kaynağıdır. Sürekli olarak ışık saçarak yol gösteren delildir.

Alevi inancına inanıyor olmak kişiyi zorlu hayat yolunda çok badireleri kazasız, belasız ve sapasağlam olarak atlatıp yoluna devam etmek demektir. Ancak hemen altını çizelim ki öyle yüzeysel ve basit olarak inanmak, veya bir takım çıkarlar, beklentiler, hesaplar yaparak inanmak kişiyi hiç bir menzile götürmediği gibi, böylesi bir yaklaşım Alevi inancının özüne aykırı bir yaklaşımdır da.

Alevi inancına inanmak, beraberinde sorumluluklarda getiriyor.

Lafızda kalan, ucuz hesaplar sonucu ortaya çıkan bir inançla kişi menzil almadığı gibi gerisin geriye de gitmeye mahkumdur.

Aleviliğe inanmak güçlülüğü beraberinde getiriyor. Güçlülük de başarıyı, başarıda mutluluğu.

Neden böyle? Neden Aleviliğe inanan insan güçlü oluyor?
Çünkü Aleviliğe inanan insan, insan olmanın bilincine varıyor.

Aleviliğe inanan insan aynı zamanda belli bir eğitim, öğrenim ve disipline de açık oluyor. Alevilik bu anlamda kişiyi eğitiyor. Kişinin eğitim yoluyla ham ervahlıktan çıkıp insani kamil olmasını hedefliyor.

Eğitim, öğrenim, disiplin, anlam verme, manaya ulaşmak/ulaşmaya çalışmak kişiyi güçlendiriyor.

Alevilik inancı gücümüzdür derken buna vurgu yapıyoruz.

Yoksa kişi “ben artık Aleviliğe inanıyorum, Bozatl Hızır beni yalnız bırakmaz, Hz. Ali her zaman benimdedir” basitliğine indirirse inanmayı, yanlış bir davranış sergilemiş olur.

Israrlar tekrarlayalım; Aleviliğe inanmak bizlerin en temel kaynağı ve gücüdür. Bu inanmak beraberinde kişiliğimizi olumlu ve doğru manada geliştirip güçlendirir. Bu inandı, temiz, samimi, mert, doğru, yalın... kişilikle ulaşmayacağımız menzil, aşmayacağımız engel, çözmeyeceğimiz sorun yoktur. Alevilik aşkının ateşiyle yıkanmış, arınmış bir canında elbette Şah-ı Merdan her zaman yanındadır ve Bozatl Hızırda yardımcısıdır.

Alevilik Davasına Kendini Adamak

Her Alevinin (bir Alevi inançlı kişinin şahsında bütün insanlığın) derdini kendi derdi olarak bilmek, hatta kendi derdinden önce Alevilerin derdine eğilmek ve çözüm aramak; nasıl ki asırlardır binlerce eren, evliya, pir, rehber, talip, aşık-ı sadık, mürşit, kamil insan yaşamlarını buna vakfedip adanmışlarsa tıpkı onlar gibi, onların yolundan giderek, amaçlarını amaç edinerek, onlarla bütünleşmeye çalışarak ve onların zincirine bir halka olmak maksadıyla Alevilik davasına kendini adanmış yol sürenlere ihtiyaç vardır.

Sadece Alevilerin değil, bütün insanlığın ihtiyacı vardır böylesi ruhunun güzelliği cemaline vurmuş yol sürenlere. Ancak Alevilik davasına kendini adanmış yol sürenlere en çok Alevilerin ihtiyacı vardır. Belkide tarihin hiç bir döneminde olmadığı kadar yakıcı ve hayatiyet arz eden bir şekilde ihtiyacı vardır Alevi toplumunun.

Alevi toplumu tarihinin son 400 yılında varlık kavgası vermektedir. Bilinen nedenlerden dolayı bırakalım gelişmeyi ve değerlerini insanlıkla buluşturmayı var olup olmamanın mücadelesini veriyor.

Kendi varlıklarının devamını adeta Alevi inancının yok olmasına bağlayanlar bu yok oluşun olması için her türlü yöntemle faaliyetlerini sistematik olarak sürdürüyorlar. Bu faaliyetler sonucu Aleviler bu güne kadar azalmış ve hayatın her alanında gerilemiş olarak anlatılması ve anlaşılması çok zor

bedeller ödeyerek geldiler. Aslında bu yok oluşun gerçekleşmesi için yapılan faaliyetlere ve bu faaliyetler sonucu ödenen bedellere bakıldığında Alevi varlığının hayatın her alanında gerilemiş olarak olmuş olsa da gelmesini bir başarı olarak görmek gerekir. Bu başarıyı gerçekleştirmiş olan yol sürenlere saygının bir gereği olarak artık bu geriye gidişi durdurmanın ve yeniden ileriye yönelik adamlar atmanın vaktinin gelip geçtiğini söyleyebiliriz.

Alevilerin ve Alevi toplumunun şahsında cümle insanlığın insani değerleri yücelten, insanın kendisiyle, çevresiyle, doğayla cümle kainat ve varlıkla barış ve huzur içinde, anlam ve mutluluk dolu bir yaşam sahibi olarak yaşamasını isteyen, savunan ve bunun realize olması için çalışan insanlara ihtiyacı vardır.

Tarihteki Alevi önderleri, yol sürenleri bunu başarmışlardır. Dertlere derman olmuşlar, acı ve umutsuzluk içinde kıvranan ruhlara ümit olup onların anlama yönelmelerine vesile olmuşlardır. Bazen bunun için hayatlarını dahi ortaya koyup her türlü bedelleri göze almışlardır. İşte Ehlibeyt, On İki İmamlar, Hacı Bektaş Veli, Hallac-ı Mansur, Eba Müslim, Hamdan Karmat, Hasan Sabbah, Muhammed Nusayri, Pir Sultan Abdal, Sah İsmail, Bedrettin, Nesimi, Kalender Çelebi, Yunus Emre, Babailer, Yedi Ulu Ozan, Kaygusuz Abdal ve daha niceleri.

Öyleyse şimdide nur yüzlü aydınlık çehreler Alevilerin bu soylu tarihinden, adeta güneş misali daima sıcaklık ve ışık ile beraber

hayat sunan güneş misali şahsiyetlerden güç alarak, onlara bağılı kalarak, onların savunduğı değerleri ve doğruları sahiplenip adeta onlarla bütünleşerek tekrar karanlıkları aydınlatabilir, yolunu kaybetmiş nicelerine yolu gösterebilirler.

Senem

Bundan bir yıl önce olsaydı daha yatağında uyuyor olacaktı. Oysa şimdi, adeta güle oynaya, melodisi ve sözleri belirsiz neşeli müzikler söyleyerek mutfakta hazırlık yapıyor. Biraz sonra dostlarının yanına gidecek. Onlarla beraber Hızır lokmasını cemevine gelen canlara dağıtacak. Beraberce deyişler söyleyip semah dönecekler. Bir kez daha yoluna hizmet ederek yolun gereklerini yerine getirecek, ibadet ederek hakikat yolunda biraz daha yola alacak.

Bundan bir yıl önce olsaydı, bu hafta sonunu da ömrünün bundan önceki hafta sonları gibi miskin miskin tembellik yaparak geçirirdi. Öğlene kadar uyur, çok uyuduğundan bütün öğleden sonrasını başında ağrıyla televizyon karşısında ve zaman zamanda İnternet'ten abuk subuk sohbetler yaparak geçirirdi.

Şimdi ise bir yıl önceki halinden eser yok. Sadece hafta sonları değil, her sabah daha bir aşkla uyanıyor. Doğan güneş ile beraber aydınlanan dünyanın adeta onunda ruhunu aydınlattığını bilerek şükür ve mutluluk dolu olarak güne başlıyor.

Yaşamı son bir yıldır eski yaşamıyla kıyaslanmayacak şekilde güzelleşti. Aynı evde oturuyor, aynı iş yerinde çalışıyor, aynı tarz yemekler yemeye ve eskiden görüştüğü arkadaşlarıyla görüşmeye devam ediyor. Yaşamını anlam ve mutluluk dolu kılan bütün bu yaşamsal şeyler değil. Maddi olarak bundan bir yıl önce nasıl bir durumdaysa şimdide aynı durumda. Bu açıdan

bakınca aslında bir yılda çok şeylerin değişmiş olduğunu gözlemlemek mümkün olmuyor. Oysa bu bir yılda çok şeyler değişti hayatında. Değişmekten ziyade hayatı gelişti, anlamlı hale geldi, güzelleşti.

Mutfakta neşeli bir şekilde hazırlık yapan Senem'in hayatına anlam ve güzellikler katan ilk kıvılcım bundan bir yıl önce "tesadüfen" çakılmaya başladı. O ilk kıvılcımın oluşum anını unutmayan Senem, hayatına anlam ve mutluluk katan bu kıvılcımı ömrü boyunca asla unutmayacak.

Hayatına inanç, ikrar, renk, coşku, bilinç, güzellikler, farkındalık, anlam, mutluluk... olarak yansıyan ve adeta kutsal bir ateşe dönüp Senem'in bu kutsal ateşte yıkanıp, arınıp yeniden doğmasına vesile olan bu kutsal ateşin ilk kıvılcımı, bir bahar akşamı tutuşmaya başladı.

Hafta sonuna denk gelen o bahar akşamında arkadaşının ısrarı üzerine cemevindeki sohbet akşamına katılmaya karar vermişti Senem. Alevi bir aileden geldiği halde, abileri bağlama çaldıkları halde Senem'in kendisi inanç ve bilinç olarak Alevilikten uzak biriydi. Sorulduğunda her zaman inanç kimliğinin Alevilik olduğunu rahatlıkla söylerdi. Anne babası pratik olarak -bir çok Alevi gibi- inançlarını yaşayıp uygulamasalar da, söylemde asla inkara düşmez ve Alevi olduklarını söylerlerdi. Ancak ailesi, Aleviliğin pratik boyutundan, hayata kattığı mana noktasında herhangi bir deneyime sahip değillerdi. Onların Aleviliği aslında kendi

iradeleri dışında gelişmiş olan ve doğumla beraber elde ettikleri bir doğal kimlikten başka bir şey değildi. Bundan pişman oldukları, utandıkları asla söylenemezdi. Ama inancın anlamını kavrama ve inancın direkt olarak bireyin, ailenin, toplumun hayatında ne kadar önemli bir yere sahip olduğunun bilincine ulaşma gibi bir dertleri de yoktu. Bunun koşullarının olmaması içinde egemen olan inancın yetkili ve etkilileri zaten her tür önlemi almışlar.

Böylesi şartlarda, yani Aleviliğin söylem düzeyinden öte bir anlama gelmediği bir ortamda doğup büyüyen Senem içinde Alevilik, doğuştan, aileden gelen bir kimlikten başka bir şey ifade etmiyordu. Direkt olarak Aleviliğin Senem'in hayatında herhangi bir etkisi, belirleyiciliği yoktu.

O bahar akşamı her şey değişti. Alevilik Senem'in hayatında belirleyici olmaya o akşamdan itibaren başladı. Bu etkili ve belirleyici olma adeta bazı insanların duygularını tanımlamak için kullandıkları “ilk bakışta yıldırım aşkı” gibi oldu.

Arkadaşının ısrarı ve yönlendirmesiyle cemevindeki sohbet akşamına katılan Senem için sohbet akşamının ilk bir saati oldukça sıradan geldi. Hatta sıkılmaya başlamıştı. Ancak bunu arkadaşına belli etmemeye çalışıyordu.

Böylesi sohbet ortamları Senem'in çok yabancı olduğu ortamlar değildi. Gençler bir araya geliyor, çaylar içiliyor, pasta börek yeniliyor, deyişler söyleniyor. Sohbetlerde daha çok öyle bilinmedik şeylerden değil, gündelik ve güncel şeyler hakkında

oluyor. Daha önceleri de bir başka şehirde yaşayan kuzeninin yanına gittiğinde bir Alevi derneğinin etkinliğine katılmıştı. Orada da aynı şekilde oluşmuştu program. Yine Alevi kurumlarının düzenlemiş olduğu ve yüzlerce kişinin katıldığı etkinliklere de katılmıştı ve hemen hemen benzer şeylerle karşılaşmıştı. Sanatçılar, dernek yöneticilerinin yüzeysel ve bildik konuşmaları ve halaylarla etkinliğin sona erdirilmesi.

Bu ortamlarda çok bulunmasa da iyi bir gözlem kabiliyetine sahip olan Senem için bunlar öyle çok da yabancı olduğu ortamlar değildi. Şimdide bu tezi doğrulanmıştı. Sohbet akşamında bulunanlardan birisi durmadan felsefi kavramlarla kendisinin anlamakta zorlandığı cümleler kurarak bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Birazda ukalalık yaparak ne kadar bilgili biri olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Bu kişi Senem'e çok komik geliyor. Yani ciddi ve bilgili bir kişilik olmadığı halde öyle bir portre çizmesi Senem'e komik geliyor. Yanındaki arkadaşına bu bilgili kişinin kim olduğunu sorduğunda onunda bu cemevine ilk defa geldiğini öğreniyor. Nedense bu kişinin cemevi yöneticisi olmadığına içten içe seviniyor.

Senem, arkadaşına bu sohbet ortamında bulunanların kim olduğunu ve cemevinde ne gibi görevler yaptığını sorduğunda hiç beklemediği bir cevap ile karşılaşılıyor. Arkadaşı Senem'e orada bulunanların –ki bunlar toplam 11 kişiydiler- hiç birinin cemevi ile bağlantısının olmadığını anlatıyor. “Burada bulunanlardan hiç biri cemevine üye değiller, bırak yönetici olmalarını”. Cemevini kuran ve buraya hizmet edenler

cemevinin bu salonunu isteyen herkese ücretsiz veriyorlar. Bu sohbet akşamını organize edenlerde, sohbet akşamı için cemevi salonunu kullanmak istediklerini söyledikleri zaman, cemevine hizmet edenler buna olumlu cevap vermiş ve kendileri için yapabilecekleri herhangi bir şey olduğunda memnuniyetle yardımcı olacaklarını söylemişlerdi.

Cemevini meydana getiren ve her türlü hizmeti yapanlar, cemevini isteyen herkesin hizmetine hiç bir karşılık ve çıkar beklemeden sunuyorlardı. Öyle ki bazı cenaze merasimlerinde ve taziyelerde cenaze ve taziye sahibi ailelere her türlü yardımda bulunuyor ve bunun için en küçük bir ücret dahi talep etmiyorlardı.

Sohbet akşamının ilk bir saatinde katılımcılar kendilerini tanıttılar, çaylar içildi, pastaların tadına bakıldı ve bağlama çalan katılımcılardan biri, bir Pir Sultan Abdal türküsü seslendirdi. Katılımcılar kısa cümlelerden oluşan ve havadan sudan ibaret konuşmalarla sohbet akşamının içeriğini doldurmaya çalışırken, felsefi kavramlarla sohbeti yönlendirmeye çalışan “bilgili” katılımcıda sohbet akşamını felsefi söylemlerle ilginç kılmaya çalışıyordu.

Bütün bu akış Senem'in ilgisini çekmiyordu. Burada bulunanların hiç birinin samimiyet sorunu yoktu. Katılımcıların hepside içten ve samimi geliyorlardı Senem'e. Bu ortamı küçümsediği veya sohbetleri çok banal bulduğu da yoktu. Kendisinin bilmediği başka bir şey olmalıydı sanki bu

ortamda. Cemevinin salonunu ve cem meydanına baktığında Alevi inancını çağrıştıran çokça temsili resim ve sembol vardı. Belkide bütün bu semboller bu duyguyu onda uyandırmıştı.

Sohbet akşamına katılanların hepsi bir birlerini tanıyorlardı. Aralarında yeni olan yalnızca Senem'di. 'Belkide bu sebepten sohbet ilgimi çekmiyor' diye düşündü Senem. Sohbet devam ederken Senem biten çayını tazelemek için mutfağa yöneldi. Çayını aldıktan sonra sohbetin devam ettiği salona gitmek yerine cem meydanına yöneldi. Elinde çay bardağı ile cem meydanına geldiğinde ayakkabılarını farkında olmayarak çıkardı. Cem meydanında bir süre temsili resimleri ve cem meydanının mimari yapısını inceledi. Bu arada Senem'i merak eden arkadaşı da cem meydanının kapısına gelerek Senem'e sohbeta devam etmek istemiyorsa gidebileceklerini söyledi. Arkadaşına karşı mahcup olan Senem, sohbetin sonuna kadar kalacağını söyledi.

Senem ve arkadaşı tekrar sohbetin devam ettiği salona geldiklerinde bir katılımcıyı Mahzuni Şerif'ten bir türkü söylerken ve tüm katılımcılarında söylenen türkünün nakaratına eşlik ederken buldular.

Senem, sanki bir suç işlemiş gibi sessizce yerine otururken ortamın, biraz önceki ortamdaki farklılaştığı hissine kapıldı. Daha bir ciddiyet gelmişti sohbeta. Herkes büyük bir içtenlikle türküye eşlik ediyordu. Türkü bittiğinde, "arkadaşlar Aşık Mahzuni Şerif'in iki tane paslı telle bizlere yaşattığı bu duygu

yoğunluğunu nasıl izah etmek gerekir” diye sordu masanın köşesinde oturan kişi. Senem sorunun geldiği yöne baktığında bu kişinin ve yanında bulunan iki kişinin sohbete, kendisi cem meydanındayken katılmış olduklarını anladı. Bu arada Senem’in arkadaşı soruyu soran kişiye ve iki arkadaşına, “bu arkadaşım Senem” diye tanıttı. Masanın köşesinde oturan kişide, “hoşgeldin Senem” dedi. Yanındakilerde başıyla selamladılar Senem’i. Senem’de başını sallayarak kısık bir sesle “merhaba” dedi.

Katılımcılar, demin sorulan soruya cevap verip sohbet koyulaşırken arkadaşı Senem’e bu sonradan sohbete katılan üç kişinin cemevini kuran ve hizmet eden kişiler olduğunu söyledi. Senem, bunlar duyunca hayret etti. Çünkü bu üç kişinin yaş ortalaması 30 bile değildi. Onun gözünde bu tür ruhani ve toplumsal işleri yapanlar genelde olgun ve yaşlı kimselerdi. Oysa bunlar genç insanlardı. 'Bu işte bir farklılık var' diye düşündü Senem. Bu noktadan itibaren bütün dikkatini bu üç kişiye verdi. Bu arada demin sorulan sorunun cevabi tartışılıyor ve yeni sorular soruluyordu.

Aşık Mahzuni Şerif’in türküsünden sonra soruyu soran kişi Senem’in kendilerine baktığını fark etti. Gözlerini, birleştirilmiş masaların diğer ucunda oturan Senem’e dikerek, “Senem isminin ne manaya geldiğini biliyor musun?” diye sordu. Senem kendinden emin bir şekilde, “evet, biliyorum. Güzel insan manasına geliyor” dedi. Bu cevap karşısında, “evet, doğru bir açıklama olmakla beraber aynı zamanda eksik de bir açıklama.

Tüm varlık, cümle kainat Hakkın güzelliklerinin bir yansımasıdır. Senem, Hakkın güzelliklerini yansıtan manasındadır” dedi. Bu açıklamadan sonra Senem, “böyle detaylı şekilde bilmiyordum” dedi. Ardından da, “peki bu bilgi nerede yazıyor, çünkü ben bir çok isim kitabına baktım böyle bir bilgi bulamadım. Hatta bazı isimler sözlüğünde Senem adının put anlamına geldiği bile yazılıyordu”, dedi. Senem'in bu sorusu üzerine şöyle cevap verdi cemevine hizmet eden kişi; “doğru, bu bilgi baktığın kitaplarda yazmaz. Senem'in Hakkın güzelliklerini yansıtan anlamına geldiğini ve Alevi toplumunda yaygın bir kız ismi olduğunu, hatta büyük Alevi önderi ve ozanı Pir Sultan Abdal'ın kızının isminde Senem olduğunu ancak bu inancı araştırarak öğrenebilir insan” diye cevapladı. “İlginç” dedi Senem. “Nedir bunda ilginç olan” dedi Senem'in yanında oturan arkadaşı. “Adımın Alevi inancındaki açıklaması ve Alevi toplumunda tarihten günümüze yaygın bir isim olmasa” dedi Senem.

İsimlerin anlamları üzerine yapılan yorumlarla sohbet akşamı daha bir canlandı. Sohbetten sonradan katılan cemevinin hizmetkarları da adların anlamları ve bu anlamların kişiliklere uygunluğu hakkında yapılan yorumları dinliyorlardı. “Bir muhabbet kapısı açıldığına göre bu kapıdan içeri girip, içeride neler olduğuna yakında bakmaya ne dersiniz?” diye öneride bulunan, Senem adının anlamı hakkında açıklama yaparak bu konuda sohbetin derinleşmesini sağlayan kişiden başkası değildi. Bu öneri ile cemevinde hizmet yürüten kişinin ne demek

istediğini kimse pek anlamadı. Kısa bir sessizlikten sonra Senem orada bulunanların adeta sözcüsü olarak, “tam olarak ne demek istediğini anlamadım” dedi. Öneride bulunan hizmetkar sözlerine açıklama getirerek, “bildiğim kadarıyla sohbet akşamı için herhangi bir konu belirlenmemiş. Eğer kabul ederseniz sizinle biraz Alevilik hakkında, Aleviliğin inanç boyutu ve bunun yaşamımız üzerindeki etkileri hakkında sohbet etmek isteriz” dedi. Sohnete katılanlar bu akşam için herhangi bir konu belirlemedikleri için bunu kabul ettiler.

Sohbet akşamının bu noktasından itibaren cemevinde hizmet eden üç kişi sohbeti yönlendirmeye başladılar. Sohbetin devamı için alınan “rıızalıktan” sonra şimdiye kadar kendisini tanıtmanın dışında hiç konuşmayan hizmetkarlardan biri yönetim odasından bağlamasını getirerek bir duaz okumaya başladı. Duaz okunurken bütün katılımcılar kendiliğinde edep erkanlı oturmaya başladılar. Katılımcılar adeta büyülenmiş bir şekilde cemlerde zakirlikte yapan hizmetkarın okuduğu duazı dinlediler. Senem, daha önceleri de defalarca içinde On İki İmamların isimlerinin geçtiği duazlar dinlemişti. Oysa şimdi dinlediği duaz onda anlatılması güç duygular uyandırmış, dile getirilmesi kolay olmayan düşünceler çağırıştırmıştı.

Sadece Senem değil, diğerleri de okunan duazdan etkinlenmişti. Ancak Senem diğer katılımcılara oranla daha çok etkinlenmişti. Duazın ardından iki tane daha deyiş söyleyen hizmetkar hizmetini bitirdikten sonra cemevinin diğer hizmetkarı bir gülbank okudu:

“Bismişah.

Allah Allah, Allah Allah.

Vakitler hayır ola, hayırlar feth ola şerler defola, hizmetleriniz kabul ola.

Hazır gaip, zahir, batın cem erenlerinin nuru cemalları aşk ola.

Yüce Allah cümlemizi Ehlibeyt’e nail eyleye.

Hizmet sahiplerinin hüsnü himmetleri üzerimize hazır ve nazır ola.

Dilde dilekleriniz kabul, gönülde muratlarınız hasıl ola.

Allah, namerde muhtaç eylemeye.

Dertlerimize derman, hastalarımıza şifa, borçlarımıza eda nasip eyleye.

Gökten hayırlı rahmet, yerden hayırlı bereket ihsan eyleye.

On sekiz bin alemle mümin, Müslim cümle kardeşlerimizi Muhammed- Ali gülbangından mahrum eylemeye.

Muhammed-Ali soyunun yardımı üzerimizden eksik olmaya.

Hakk Muhammed Ali, Üçler, Beşler, Yediler, On İki İmamlar, On Dört Masumu Pak, On Yedi Kemberbest, Kırklar, Kerbela Şehitleri, Cümle Erenler katarlarından, didarlarından ayırmaya.

Pirimiz, üstadımız Hünkar Hacı Bektaş Veli yardımcımız ve koruyucumuz ola, üzerimize hazır ve nazır ola !

Duası bizden, kabulü Allah'tan ola.

Gerçekler demine, evliya keremine, gönüller birliğiyle Hû diyelim.”

Bu gülbank okunurken Senem'deki etkinlenme doruk noktasına çıkmıştı. Bir yandan terliyor diğer yandan yüzünün yanmasıyla yanaklarında allıklar oluşuyordu. Orada bulunanlar kendisindeki bu değişikliği fark eder korkusuyla gözlerini önündeki pasta tabağından ayırmıyordu. Gözleri boş pasta tabağında kulağı ise cemevi hizmetlilerinin söyleyecekleri sözlere adeta kilitlenmişti. Bu üç insanın söyleyeceklerini can kulağıyla dinlemek, hiç bir kelimeyi kaçırmak istemiyordu.

Cemevinin hizmetkarı, “sahi canlar, biz neden Aleviyiz?” diye sordu. Senem başını kaldırıp soruyu sorana baktı. Gözlerinde, duruşunda, mimiklerinde samimiyet, içtenlik, inanmışlık vardı. Kimse soruya cevap vermedi. Senem, “ailemiz Alevi olduğu için bizlerde doğal olarak Aleviyiz” dedi. Bu sözleri Senem bilinçli bir şekilde değil, iradesi dışında söylemişti. Sanki sohbetin bundan sonrası Senem için planlanmıştı ve Senem'in soruya cevap vermesi de bu planın bir parçasıydı. Oysa gerçekte öyle değildi. Gayri ihtiyari olarak cevap vermişti Senem.

“Doğru dedi hizmetkar. Bizler ilk etapta ailemiz Alevi olduğu için Aleviyiz. Ancak bu başlı başına yeterli bir cevap veya yeterli bir neden değil Alevi olmamız için. Yine bizler birilerine zıtlık olsun diye, takım tutar gibi bir inanca inanmıyoruz.

Bizlerin Alevi inancına inanması ve bu inanca mensup insanlara,

onların şahsında cümle insanlığa hizmet ediyor olmasının asıl geçerli nedeni çok daha başka ve hayati.

Bizlerin Alevi inancına inanması aileden gelen, irademiz dışında gelişen bir durum değildir. Bizler bilinçli olarak, özgür irademizle Alevi inancına mensubunuz. Aleviyiz, çünkü yaşamı, dünyayı, evreni ve bütün bunlarla ilintili olarak ne varsa; anlamak, tanımak, tanımlamak, kavramak ve bunların sonucunda anlamlı ve mutlu bir hayatın sahibi olabilmek için Aleviyiz.” Bu sözler kelimenin tam anlamıyla Senem'de bilinç ve duygu kırılmasına yol açıyordu. Doğru, anlamlı ve mutlu bir hayatın sahibi olmak istediği için Aleviliğe inandığını söyleyen kişi sözlerine devam ediyordu: “evet, anlamına uygun bir yaşamın sahibi olabilmek için Aleviyiz. Alevilik inancı bizleri anlam ve mutluluğa götüren yoldur. Bizler, Alevilik yoluna inanmış ve bu yola katkılar yapmış cümle kamil insanların, erenlerin, evliyaların, Adem peygamberden başlayarak gelmiş geçmiş tüm peygamberlerin, Hz. Muhammed'in, Hz. Ali'nin, On İki İmamların, Pir Sultan Abdalların, Hacı Bektaş Velilerin ve daha adını sayamadığım insanlığın yüz akı şahsiyetlerin şerefli ve aydınlık yolunda yürüdüğümüz için Aleviyiz. Elimize, belimize, dilimize sahip olmak için, aşımıza, işimize, eşimize sadık kalmak için, özümüze, ,gözümüze, sözümüze bağlı kalmak için Aleviyiz. Aleviyiz, çünkü mazlum ve mahzun bir toplumun, kötülere ve haksızlara boyun eğmeyen onurlu bir toplumun üyesi olmak için Aleviyiz. Gerici gelenek ve töreleri inanç diye bilmemek için, her türlü yozluğa kapılmamak için, yoksulluğu

yer yüzünden gidermek için ve çeşmenin başı serçeşmeden yoksun kalmamak için Aleviyiz.”

Sohbet akşamı “Neden Aleviyiz” adlı uzun açıklamaların ve her açıklamadan sonra yeni soruların sorulmasıyla gecenin ilerleyen saatlerine dek sürdü.

Senem o geceden sonra hemen hemen her hafta sonu cemevine gelmeye başladı. Cemlere katıldı, cemlerde on iki hizmetlerde aşk ile görev yaptı, cemevinin mutfağında ve tüm yerlerinde hizmetlerde bulundu. Sayısız sorularıyla bilgisini geliştirdi. O günden itibaren Aleviliksiz geçen günlerine hayıflandı. Arkadaşları Senem'e bu cemevinde, bu insanlarda ne bulduğunu sorduklarında cevapları onları şaşırtıyordu: “benim arkadaşlarımda sizin gibiler. Benim bütün arkadaşlarım samimidir, içtendir, dürüstlerdir. Ancak cemevindeki arkadaşlarım bu özellikleri ile beraber inançlılar. Onlar Ehlibeyte, Hz. Ali'ye ve Alevilik yoluyla bütünleşmiş bütün değerlere bağlı, inançlı insanlardır. Bu, başka bir şey. Bu, anlatılması güç bir şey. Bu bir aşk halidir. Bu aşk hali de anlatılmaz, ancak yaşanır.” Sık sık arkadaşlarına bu aşkı yaşamalarını eğer yaşayamazlarsa bile en azından bunun çabasını vermelerini önerirdi. Onlara kitaplar verir, sohbetler organize ederdi. Bu çalışmalar neticesinde çevresindeki çok sayıda arkadaşını daha duyarlı ve Alevilik inancına daha saygılı bir duruma getirdi.

Mutfakta hazırlıklarını bitiren Senem, lokmalarını arabanın bagajına yerleştirdikten sonra yola koyuldu. Kontakı açmasıyla beraber otomatik olarak açılan cd çalarından yükselen deyişe eşlik ederek cemevinin yoluna koyuldu. “Ehlibeyte gönül ver ki, Ali'ye Selman olasın...”

Vazgeçmemeliyiz

Gündelik hayatta karşılaştığımız sorunların altında ezilip kalmamalıyız. Zorlukların olması bir an dahi olsa yaşam sevincimizi ve tutkuya varması gereken iddiamızdan bizleri vazgeçirmemelidir.

Doğrudur. Yığınla yaşamsal, düşünsel sorunlarımız var. Hayatı anlamına uygun yaşamamanın verdiği sıkıntılar var. Bazı anlarda bunalımın olduğundan ya da olması gerekenden fazla olduğu da doğrudur. Bütün bu zorlukların doruğa çıktığı bunalıma sebebiyet verdiği anlara rağmen vazgeçmemeliyiz.

Bunalıma düşmek, ağlamak, dilenmek, pes etmek, kendimizi değersiz olarak görmek, maddeye tapmak... için yığınla gerekçemiz var. Bütün bu gerekçelere rağmen hayatı anlamına uygun yaşam felsefesinden vazgeçmemeliyiz. Asıl bundan vazgeçersek değersiz oluruz. Bizi yani insanı değerli kılan idealleridir. İdeallerini insanlığın genel idealleriyle birleştirebilen insan en değerli insandır.

Maddiyat, para pul, servet, şöhret, lüks, iktidar insanı insan yapmaz. İnsanı insan edecek olan insani değerlere bağlılığıdır. Asırlardır dünyanın farklı coğrafyalarında insanlığa ışık olan erenler, evliyalar, enbiyalar, cümle kamil insanlar daima bu değerlerin temsilcileri, taşıyıcıları olmuşlardır. Onların idealleri, onların şahsında somutlaşan insana ve doğaya bakış, gerçek manada insan olmak isteyen, hayatı anlamına uygun yaşamak isteyenlerinde bakış açısidir.

Birileri kendi bataklığına ideal sahibi insanları çekmek isteyecektir. Bu her çağda olmuştur, bu günde olacaktır, yarında olacaktır. Hatta bir çok sözde, biçimde “haklı” gerekçelerde sunabilirler. Mesela “maddiyatın esas olduğunu, paranın her şeyi belirlediğini, paran kadar insan olabileceğini, parasız insanın ne kadarda değerli olursa olsun aslında hiç olduğunu, para sahibi olmak için her şeyi yapmak gerektiğini, ideallerin, değerlerin, ahlak kurallarının aptal insanlar için olduğunu, her şeyin mubah olduğunu, asıl olanın yiyip-içip gününü gün etmek olduğunu” telkin edip dururlar. Yaşamın zorluklarından bunalan insanların bu ve benzer daha binlerce ince yöntemle baş etmeleri oldukça zor. Zorluklara göğüs germeyip yaşamı eşittir maddiyat olarak algılamalar beraberinde yozlaşmayı ve çürümeyi getiriyor. Yozlaşmış çürüyen toplumsal birliklerde anlamlı hayatın sahibi olmak isteyenler, cümle Kamil İnsanların ışıklı yolunda yürümek isteyenler daha da azalacaktır.

Ancak, ne pahasına olursa olsun değerlerini, insani duyarlılıklarını korumak isteyenler bilsinler ki doğru yol olan Sırat-i Müstakimeler. Bu yoldan yürüyenler nihai zafere –her anlamda- ulaşacaklardır. Bu YOL`un sahipleri insanlığa ışık olmaya devam edeceklerdir. Her insan potansiyel bir ışıktır. Bu ışığın yakılması başkalarından ziyade insanın kendi elindedir. Yanmaya ne dersiniz?!